

NOVOX

còn ở lại

isach.info

Hoàng Thu Dung

isach.info

Người Còn Ở Lại

Hoàng Thu Dung

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

Chương 1

Trúc Vân theo ba mẹ bước vào một phòng nằm đối diện với nhà thủy tạ. Gia đình ông Phương đang chờ ở đó. Thấy mọi người bước vào, họ lịch sự đứng dậy chào. Ông Phương bắt

tay ông Tân một cách vồn vã và thân mật, y như họ đã quen nhau từ mấy kiếp trước. Còn hai người phụ nữ thì khỏi nói, có vẻ quý nhau lắm dù hai bên chỉ mới gặp nhau lần đầu. Trúc Vân giữ vẻ khép nép ngồi xuống cạnh mẹ. Hôm nay cô phải ra về con nhà hiền thực ý tứ số 1, theo lời răn đe của mẹ. Và cô làm chuyện đó cũng không mấy khó khăn lắm. Vì bốn phận của cô là phải lấy được chồng, đúng hơn là phải lấy cho được anh công tử lớn của nhà họ Phương. Nếu không, ba cô sẽ nổi giận gả cô cho ông bạn chỉ kém ba có 5 tuổi. Cô chẳng yêu gì tên con trai láo xược đang ngồi trước mặt, nhưng lấy anh ta dù sao vẫn dễ chịu hơn làm vợ Ông già có thể gọi bằng ba.

Trúc Vân nhìn nhìn Phương Tuấn, hôm nay anh ta cũng chơi phong cách lịch thiệp nhã nhặn. Trông anh ta hết sức nghiêm chỉnh, đáng tin cậy. Tự nhiên cô thấy muốn cười, nhưng chỉ hé môi cho ra vẻ tiểu thư hiền thực.

Phương Tuấn cũng nhìn thoáng Trúc Vân, anh ta biết tổng cô đang làm gì, thậm chí biết rõ cô đang nghĩ cái gì. Nhưng trước mặt người lớn, anh ta nghiêm nghị như thể mới gặp cô lần đầu. Cái trò đạo mạo này kể ra cũng hợp với anh ta, bằng chứng mẹ cô không ngớt nhìn anh ta với vẻ hài lòng.

Trúc Vân không dám nhìn Tuấn lâu hơn nữa, cô nhìn xuống tay mình cho chắc ăn. Khi cô ngược lên thì cô thấy bà nội anh ta mỉm cười với cô. Cô hé miệng cười đáp lại. Cử chỉ nhu mì đó hình như làm bà chịu lắm, bà hỏi cô một cách thân mật:

- Năm nay con bao nhiêu tuổi?

"Sao giống hỏi con nít quá" - Trúc Vân nghĩ thầm, nhưng vẫn nói nhỏ nhẹ.

- Dạ con 23 tuổi.

- Vậy là con chưa đi làm hả?

Bà Tân vội xen vào:

- Dạ, cháu nó mới ra trường nên còn ở nhà chơi, ba cháu định cho cháu về giúp anh đó bác.

- Ờ, như vậy tốt đấy, nhà có công ty, xin ra ngoài làm gì, tụi trẻ bây giờ có khuynh hướng thích ra ngoài bay nhảy, cháu về phụ với gia đình là tốt đó.

Trúc Vân "dạ" một tiếng ngoan ngoãn. Trông cô thật nhu mì khi chớp mắt cúi xuống. Bất cứ người lớn khó tính nào cũng hài lòng với một phong cách giáo dục hoàn hảo như thế. Rõ ràng cô đã lừa được mọi người, trừ Phương Tuấn.

Anh ta có vẻ biết tổng thái độ che giấu đó. Nhưng vì bản thân anh ta cũng thế, nên anh ta không cười mỉa hay châm biếm, mà đồng tình kín đáo, như một sự thoa? thuận ngầm ngấm ngấm.

Lúc ra về, anh ta lịch sự mở cửa xe cho Trúc Vân, đến lúc này thì cô không nén nổi một nụ cười tinh quái. Cô nói nhỏ:

- Vô cùng cảm ơn anh.

Phương Tuấn nhún vai:

- không có chi, bốn phận mà.

Trúc Vân nhìn về phía mấy người lớn. Rồi quay lại nheo mắt với Phương Tuấn, giọng cô vừa nghịch ngợm vừa châm chọc:

- Anh là một diễn viên xuất sắc.

Phương Tuấn tỉnh bơ:

- Cô cũng vậy.

- Thật không, nếu thế thì tôi sẽ tiếp tục.

- Tôi cũng mong cô hoàn mỹ như hôm nay.

- Khó lắm đấy, nhưng tôi sẽ ráng.

- Chúc thành công.

Phương Tuấn nói rồi đóng mạnh cửa xe cho cô.

Cử chỉ galăng của anh làm ông bà Tân chịu lắm. Xe chạy một đoạn, bà Tân lên tiếng:

- Cậu ta có vẻ chịu con bé, thấy cậu ta có vẻ sẵn sàng nó đấy.

Ông Tân cười mỉm:

- Thanh niên bây giờ mà, mấy cử chỉ lịch sự như vậy là thường, ai biết được cậu ta nghĩ gì.

Bà Tân quay ra sau:

- Lúc này cậu ta nói gì với con vậy?

Trúc Vân nói dối một cách trơn tru:

- Anh ta hỏi hôm nào con rảnh, và mời con đi uống cà phê.

- Như vậy là có ấn tượng tốt đấy. Còn con thì sao?

- Con thích anh ta lắm mẹ ạ.

Bà Tân cười nhẹ nhõm

- Vậy cũng tốt, nghĩ lại mẹ cũng thấy hết hồn, may là ba con nghĩ lại, chứ không thì đâu gặp được một đám tốt thế này, dù sao có chồng cùng trang lứa với con cũng hơn

- Mẹ biết không, vừa thấy anh ta là con có cảm tình liền

Bà Tân nói như dặn

- Nhưng đừng tỏ vẻ vồ vập quá, con trai họ không thích con gái dạn dĩ quá đâu

- Vâng

Trúc Vân tự nhiên cười một mình. Dĩ nhiên cô và Phương Tuấn sẽ không bao giờ có thể kết nhau được. Anh ta biết cô quá rõ. Còn cô thì cũng rành anh ta không kém. Thậm chí có thể kể tên mấy cô bồ của anh ta. Biết được anh ta quậy phá ra sao, cùng trong giới mà không biết mới lạ.

Hôm sau, lúc cả nhà đã ngủ. Trúc Vân thay đồ ra khỏi nhà. Thường cuộc chơi của cô chỉ bắt đầu khi thành phố đã ngủ. Nhóm của cô thường tụ tập ở quán cà phê "Đêm Đông", sau đó mới kéo đi ra đường

Khi cô đến thì Quốc Bình đang đứng bên quầy, anh giơ tay ra hiệu. Trúc Vân đi đến bên anh.

Thấy Quốc Bình định gọi nước, cô cản lại

- Thôi, em không uống

Quốc Bình xoay xoay chiếc ly trong tay, đôi mắt nhìn cô lấp lánh tinh quái

- Sao, tốt đẹp chứ hả?

- Nói chung là tốt đẹp, bà nội anh ta có vẻ có cảm tình với em lắm

Quốc Bình gật đầu

- Anh nghĩ em đóng kịch không tồi

- Phải nói là xuất sắc

- Còn hẳn?

Trúc Vân phá lên cười

- Xuất sắc hơn cả em, trông anh ta đứng đắn như một nhà mô phạm, đúng hơn là một tay làm ăn chân chính

Không biết nghĩ gì mà Quốc Bình ngửa cổ lên uống một hơi, rồi cười hăng hắc

- Em mà chịu trời tay về làm vợ một thằng như vậy sao?

Trúc Vân thần nhiên

- Suy cho cùng, em cũng chẳng hơn gì anh ta, lấy anh ta còn đỡ hơn lấy ông già. Mà em cũng đã đến lúc phải lấy chồng rồi

- Vậy thì lấy anh đi

Trúc Vân cười giòn tan

- Lấy anh chi vậy?

- Anh thua kém tên đó chỗ nào? Em cần chồng giàu thì anh cũng đâu có nghèo, anh đâu có thua gì cái tên mê chơi đó

- Em đâu có khoái lấy chồng đứng đắn đâu

- Vậy thì sao không chịu anh?

Trúc Vân thò tay vò tóc Quốc Bình

- Em có thói quen là không biến quan hệ bạn bè thành quan hệ thân thích, lấy bạn bè làm chồng chán chết, tên kia dù sao cũng không phải là bạn, em cũng chẳng biết nhiều về hẳn

Thấy Quốc Bình chum môi suy nghĩ, cô tinh nghịch véo tai anh ta một cái

- Sao tự nhiên anh muốn cưới vợ, muốn tu hả?

- Chưa muốn tu, nhưng chơi với em quen rồi, bây giờ để em lấy chồng anh thấy uống

- Thì kiếm nhỏ khác mà kết

- Khó quá

Trúc Vân hất mớ tóc ra sau, cười cợt

- Không lấy anh em cũng thấy uống lắm, nhưng mà lấy anh rồi thì chán, em khoái cảm giác uống hơn là chán

- Thôi cũng được, nhưng lấy chồng thì lấy, chơi thì chơi. Lâu lâu đi chơi một đêm cũng đâu có sao, giờ đó mấy bà già lụ khụ đã lên "chuồng", xong mất nàng dâu cũng chả ai biết

- Để xem

- Mà không chừng hần cũng bỏ em để đi chơi. Cái tên đó cũng khó tin tưởng lắm

Trúc Vân nhún vai

- Em đâu có chờ đợi gì ở anh ta, ai muốn có chồng gương mẫu chứ em thì không. Đừng lấy ông già là em chịu rồi, còn thì lấy ai cũng được

- Vậy sao không chịu lấy anh?

- Em đã nói rồi, em khoái xài đồ mới mà

Quốc Bình cười hăng hắc, rồi khoác vai Trúc Vân

- Tối nay mình vu riêng đi, anh khoái đi riêng với em hơn

Trúc Vân cười cợt

- Thấy uống hả? Tính chuyện gì đây?

- Thì đi đi rồi biết

Trúc Vân lắc đầu

- Thôi, em chơi một lát rồi về, lúc này bà già quản lý kỹ lắm, để bà biết được là có chuyện

- Sắp có chồng em trở nên ngoan quá

Trúc Vân nhún vai không trả lời, cô gõ nhịp theo bản nhạc, miệng nhai chewinggum chóp chép.

Tối nay cô thấy ghiền không khí chơi nên mới lên đi ra đây. Nhưng khi đến rồi lại thấy lo. Chẳng phải cô ý thức mình sắp có chồng phải gìn giữ, mà sợ Ông vía bà vía phát hiện cô lại đi đêm, như thế thì chết toi

Đã bị hù ép một lần, cô ngán thật sự và không dám lờn mặt với ông vía khó tính nữa

Và đối với Phương Tuấn, cô cũng không quan tâm về anh ta nhiều hơn quan tâm đến bà bán cóc ngoài đường. Hình như anh ta đang cặp với một con nhỏ con nhà gia giáo, và có vẻ thích con bé lắm. không hiểu con nhỏ có biết chân tướng thật của anh ta không, mà xem chừng rất mê anh ta. Cô hoàn toàn không có ý định tìm đến nói sự thật với cô nàng. Ai bảo gốc gác thì ráng chịu. Nói mất công Phương Tuấn tưởng hần có giá.

Trúc Vân ở chơi đến ba giờ rồi về. Không ai phát hiện ra cô vừa đi chơi. Buổi sáng bà Tân qua phòng thấy cô nằm ngủ, bà cũng hoàn toàn không nghi ngờ gì. Đức hạnh của cô trong thời gian chờ lấy chồng là điều quan trọng hàng đầu, nên ngày nào bà cũng kiểm tra như thế. Cả ông bà đều không nghĩ nổi mình bị qua mặt tình vi.

Nhưng có một người mà Trúc Vân không qua mặt được. Đó là Phương Tân. Chiều thứ bảy anh ta đến nhà. Dáng điệu rất lịch sự, trên tay là bó hoa tặng Trúc Vân. Nhìn anh ta trang trọng đúng cách của người lần đầu đến gia đình cô vợ tương lai

Lúc anh ta đến Trúc Vân đang ở trên lầu. Bà Tân tiếp anh rất niềm nở. Bà mời anh ngồi ở phòng khách và cùng ngồi lại nói chuyện. Phương Tân làm như không thấy cái nhìn quan sát kín đáo của bà, anh nói một cách khiêm tốn

- Cháu đến thăm Trúc Vân thế này có phiền cô ấy lắm không?

- Sao lại phiền nhỉ, chẳng phải chúng ta đã biết nhau rồi sao, cháu cứ đến chơi thường xuyên, Trúc Vân nó nhát lắm, phải tiếp xúc nhiều nó mới không bỡ ngỡ

- Dạ.

- Tính nó nhút nhát nhưng hơi bướng, đôi lúc nói chuyện kém tế nhị lắm, có gì cháu sửa đổi nó từ từ

- Dạ.

- Với lại từ nhỏ lớn nó chỉ học, bạn bè cũng cùng tuổi nên không hiểu biết giỏi giang như người ta

- Dạ.

Phải nói là Phương Tân có tính kèm chế phi tẻ. Nghe bà Tân nói như vậy, khuôn mặt anh không hề thay đổi. Không có cái nhếch môi cười mỉa hay nheo mắt hoài nghi. Về mặt anh bình thản, thậm chí như nghe chăm chú như muốn nghiên cứu tính nết cô vợ sắp cưới

Anh làm bà Tân thành thật tin rằng anh chẳng biết gì về cô con gái chọc trời khuấy nước của mình. Và bà nói về cô như đó là một cô gái rất ngoan. một cô gái chưa hề làm cha mẹ bao phen khốn đốn. Khốn đốn đến nỗi phải tìm một ông chồng để gả tổng đi, trước khi cô ta quậy nên những chuyện kinh động

Bà Tân ngồi tiếp Phương Tân một lát mới cho người lên gọi Trúc Vân xuống. Sau đó bà rút lên

phòng
Trông thấy bó hoa trên bàn, Trúc Vân muốn phá lên cười. Nhưng sợ mẹ nghe nên cô chỉ cười một cách tinh quái. Rồi nói một cách lịch sự vừa phải

- Xin chào

- Chào

Trúc Vân ngồi xuống đối diện với Tuấn. Mắt liếc nhìn bó hoa. Rồi lại phì cười

Phương Tân làm như không hiểu ý nghĩ của cô, giọng anh thản nhiên

- Tặng cô, gọi là mừng lần đầu tiên tiếp xúc

- Thank you

- Không có chi

Cặp mắt của Trúc Vân lấp lánh ánh tinh quái

- Tôi đã nghe mẹ tôi nói chuyện với anh

Về mặt Phương Tân vẫn thản nhiên

- Tôi không biết, nhưng cũng không lấy gì làm ngạc nhiên

- Sao vậy?

- Cô có thể làm những chuyện kinh dị hơn, vì vậy nghe lén đâu có gì là ghê gớm

- Bộ nghĩ tôi là một nữ yêu thật hả?

Phương Tân không trả lời, chỉ nhếch miệng cười. Nụ cười như muốn để người đối diện tự hiểu thế nào cũng được. Anh làm Trúc Vân thấy cụt hứng. Cô thích anh nói thẳng ra, rằng anh thừa hiểu cô, cũng chẳng tôn trọng cô. Nhưng thấy anh giữ thái độ quá lịch sự nên cô đâm ra bực mình, cô làu bàu

- Chỉ nên đóng kịch khi có người thôi, còn riêng hai người với nhau thì đừng có vờ lịch sự, tôi khó chịu lắm

Phương Tân im lặng, một lát sau anh lên tiếng

- Tối hôm ấy cô về vậy là sớm, tôi biết, nhưng tôi thấy cô không nên đến đó nữa thì hay hơn

- Cái gì?

- Đi đêm như vậy, cô không sợ sao, trước kia thì sao cũng được, nhưng bây giờ thì nên bỏ đi, tôi thì không sao, nhưng không thể nào để gia đình tôi biết, họ mà biết chân tướng cô, họ sẽ rút lời đấy

Trúc Vân không quan tâm đến những gì anh nói, cô nheo mắt

- Anh cũng chưa thay đổi cách chơi hả?

Không đợi Phương Tân trả lời, cô nói thêm

- Có đến đó thì mới gặp tôi, này, không phải chỉ một mình tôi tu, mà anh cũng phải tu lại một chút. Rủi ba mẹ tôi biết về anh thì sao?

Phương Tân chột đời đề tài

- Tại sao cô chịu lấy tôi, cô thừa biết tôi là người thế nào, vậy thì lý do gì để cô liều lĩnh như vậy?

Trúc Vân gật gù

- Công nhận anh thẳng tính, ít ra phải như vậy chứ

Cô nhìn lên lầu, thấy không có ai cô yên tâm nói tiếp

- Có biết tại sao tôi chịu lấy huynh không?

- Cô nói đi

- Vì đàn ông nào thì tôi cũng phải lấy chồng, lúc tôi còn chưa ra trường thì ông vĩa định gả tôi cho bạn ông ấy, tôi thế này mà lấy chồng già, bạn tôi cười tôi chết

Phương Tân gật gù

- Ra là vậy, tại sao ba cô muốn gả cô cho ông ta?

- Ai mà biết chuyện của người lớn, tôi không cần quan tâm đến mấy chuyện đó

- Vì ông ta giàu chứ gì?

Trúc Vân gật đầu

- Có lần nghe ông bà nói chuyện, nhưng đó là chuyện làm ăn gì đó, tôi không hiểu, tôi chỉ hiểu một điều là lấy chồng già là không thể được

- À

- Lấy huynh dù sao cũng vui hơn, vì huynh còn trẻ, lại đẹp trai, đi với huynh không bị quê với bạn bè

- Cô có vẻ vô tư quá nhỉ.
- Vô tư cái gì?
- Lấy chồng chỉ đơn giản là để tránh một ôn già
- Chứ còn đòi hỏi gì nữa bây giờ, đảng nào cũng phải lấy chồng, lấy huynh dù sao còn đỡ hơn là ông kia, ông ấy cũng lịch sự lắm, nhưNg phải chi nhỏ khoảng mười tuổi nữa, tôi dị ứng với mấy người khó hiểu lắm
- Cô không sợ lấy tôi sẽ khổ sao?

Trúc Vân hình mũi

- Huynh định hù tôi đấy hả?
- Không hù, nhưng tôi muốn biết cái nhìn của cô về hôn nhân, để tôi còn chuẩn bị tinh thần, cô không lo xa hơn được sao?
- Trước mắt là phải lo chạy trốn bị ép gã, thoát ra được tôi mừng thấy mồ rồi, còn nghĩ xa xôi gì nữa

Phương Tân gật gù

- Vậy cũng được
- Được quá đi chứ

Chợt cô nhìn anh tò mò

- Còn huynh thì sao? Bờ huynh cũng đẹp lắm mà, sao không cưới mà đi cưới tôi? Nói thật đi

Phương Tân nhún vai

- Tôi sợ gì mà phải giấu
- Đúng rồi, chuyện gì cứ nói thẳng, tôi chịu như vậy đó
- Tôi mà không cưới cô thì tôi mất trắng gia tài, nó sẽ thuộc về thằng em dỏ hơi của tôi. Làm sao tôi chịu được
- Huynh cũng có em nữa à?
- Em cùng cha khác mẹ.
- Vậy sao?

- Thằng đó chẳng làm nên trò trống gì ngoài việc thờ thần, giao công ty cho nó thì có vỡ nợ, mà nó cũng không thích làm ăn gì đâu

Trúc Vân bĩu môi

- Làm như huynh thích làm ăn lắm vậy
- Tất nhiên

Trúc Vân định mở miệng, anh khoát tay

- Tôi thích phát triển sự nghiệp mà mẹ tôi bỏ cả đời xây lên, để nó rơi vào tay người ngoài thì tức lắm

Trúc Vân không quan tâm đến chuyện đó lắm. Tiền hay gia tài đối với cô không quan trọng, từ nhỏ đến lớn quen sống trong đầy đủ, cô quen nghĩ những cái đó tự nhiên có sẵn, cô chẳng cần phải làm gì cả. Cho nên khi Phương Tân nói về lý do anh ta cưới cô, cô thấy hơi khó hiểu.

Nhưng không thắc mắc làm gì

Miễn là lấy anh ta chứ không phải ôn già là cô chịu rồi

Cô mãi nghĩ mà không hay mình nhìn Phương Tân chăm chú, đến nỗi anh ta phải nhướng mắt

- Muốn tìm hiểu gì ở tôi?
- Công nhận huynh đẹp trai thật đó, huynh mà đi chơi với tôi thì tha hồ cho bạn tôi xuýt xoa.

Mấy nhỏ bạn tôi khoái mấy người đẹp trai lắm

- Còn cô?
- Tôi cũng vậy. Tôi khoái sưu tầm ảnh của nam diễn viên Hàn Quốc lắm. Tôi mê nhất là Ahn jee Wook, anh ta không đẹp trai kiểu Jang Don Gun, nhưng anh ta trầm và dịu dàng. Jang Don Gun có gì đó hơi đều, nhưng nói chung là cũng đẹp trai, bạn tôi khoái Jang Don Gun hơn

- Vậy hả?

Phương Tân hỏi một cách lơ đãng. Anh thấy Trúc Vân còn quá con nít và vô tư trước cuộc sống. Ở tuổi cô ta mà chỉ quan tâm đến mấy chuyện đó thì thật khó tưởng tượng

Và chỉ có cô ta là người duy nhất nói chuyện với chồng sắp cưới kiểu đó. Tự nhiên anh hơi nghiêng người tới trước quan sát Trúc Vân

Cô vẫn nói một cách vô tư

- Huynh có khoái nữ diễn viên nào không?

- Không

- Không sưu tập ảnh của họ à?

- Không

- Thế huynh thích cái gì?

- Giành lấy gia tài của ba mẹ tôi

Trúc Vân nhăn mặt

- Cái đó không phải là sở thích, đừng nói mấy chuyện khô khan đó. Ý tôi muốn hỏi là huynh thường sưu tập cái gì giống như tôi làm vậy đó, huynh hiểu không?

Phương Tân nhún vai

- Hiểu đấy, nhưng tôi không đam mê nó như cách của cô Tôi thích nhạc hơn là phim tình cảm kiểu của cô, tôi ghét cái gì lãng mạn yếu đuối

- Ý huynh nói là ghét sở thích của tôi ấy hả?

Phương Tân lắc đầu

- Tôi - có ý định phê phán ý thích của người khác

Trúc Vân khẽ nhún vai

- Có phê phán cũng chẳng sao, tôi nghe bà vía tôi chê cũng đủ điếc tai rồi

Phương Tân chọt cau mày

- Nay, cô nên sửa cách nói chuyện lại đi

Trúc Vân nhướn mắt

- Sao?

- Nếu nói năng kiểu đó trước mặt bà nội tôi thì bị lộ tẩy đó

- Bà nội huynh khó lắm hả?

- Rất khó

- Nhưng nội huynh cũng muốn cưới tôi cho huynh mà, người lớn thường tính toán thiệt hơn với nhau, chẳng lẽ nội huynh không như vậy?

Phương Tân khoát tay

- Nội tôi khác ba tôi, nói để cô hiểu mà cảnh giác, ba tôi chỉ nhắm vào sự kết hợp tài sản với gia đình cô, nhưng nội tôi thì muốn có cô cháu dâu hiền và nét na

Trúc Vân hỉnh mũi

- Vậy sao ? Còn huynh thì đặt tiêu chuẩn giống ba huynh phải không?

- Tất nhiên

- Làm dâu ba huynh chắc dễ hơn bà nội nhỉ?

- Có thể như vậy, miễn là cô đừng quậy quá làm ông mất mặt, còn thì ông ấy sẽ không quan tâm đến cô, nhưng coi chừng, nội tôi thì sẽ để mắt đến cô từng chút một đấy

- Ghê vậy hả?

Phương Tân nói chậm rãi với giọng cảnh cáo

- Cho nên cô cần phải cảnh giác, nếu muốn lấy chồng đẹp trai thì hãy tu lại đi

- Huynh dọa. tôi đấy à?

- Không dọa, tôi chỉ muốn cô giúp tôi tránh chuyện rắc rối mà thôi, nói thẳng ra, tôi không muốn vì cuộc hôn nhân hụt này mà tuột mất thời cơ, tôi chờ đợi nó lâu lắm rồi

- Huynh làm tôi thấy chuyện có vẻ phức tạp thật đấy

- Tôi và cô đều cần cuộc hôn nhân này, coi như một sự hợp tác, vì vậy cô cần phải thực hiện điều tôi yêu cầu để đừng phá vỡ hợp đồng

- Nghĩa là tôi phải tu lại chứ gì?

- Có thể yêu cầu đó hơi cao, nhưng chỉ cần cô đừng để nội tôi phát hiện bản chất thật của cô, thế là tạm đủ.

Trúc Vân gật đầu

- Tôi sẽ làm mà, huynh đừng lo

- Không những thay đổi cách hay nói, mà cả cách ăn mặc nữa

Trúc Vân nhìn xuống nhìn mình, rồi nhướn mắt

- Sao đủ thứ hết vậy? Khó quá tôi không chịu đâu

Phương Tân điềm nhiên

- Cô phải chịu khó thôi, nếu muốn lấy chồng đẹp trai

- Hừ, không lấy huynh thì cũng có người khác, huynh cao ngạo quá

- Lo lắng không phải cao ngạo
- Nói cách nào cũng thế thôi
Phương Tân đứng dậy
- Tôi về đây
Thấy anh nhìn lên lâu, Trúc Vân hỏi ngay
- Huynh muốn chào mẹ tôi hả?
- Phải như vậy thôi, và cô nữa, mai mốt có tới nhà tôi thì nhớ đừng có ngông nghênh quá đấy
Trúc Vân bấu môi
- Huynh tưởng tôi mất dạy lắm chắc
- Tôi không nghĩ vậy, nhưng vẫn phải nhắc, nói thẳng ra là tôi không yên tâm về hạnh kiểm của cô
- Coi vậy chứ không phải vậy đâu
- Chuyện đó phải tiếp xúc mới biết
- Này, tôi không thích qua nhà huynh đâu nha, nếu nội huynh yêu cầu thì huynh nói tránh giùm tôi, tôi dị ứng với mấy người già lắm
- Còn họ thì cũng dị ứng với mấy cô choai choai, cô là người người học thức, đừng để họ nhìn bằng nửa con mắt
Nói xong câu đó, anh nhìn nhìn Trúc Vân xem phản ứng của cô
Nhưng cô chỉ nhún vai chứ không nói gì
Cô tiễn Phương Tân ra cửa. Lúc anh đến dẫn xe, không hiểu nghĩ thì nào mà cô chột làu bàu
- Tôi không biết nội của huynh có khó thật không, chứ tôi thấy huynh mới là giống cụ, huynh cũng là dân chơi sao khó thế, thế mà tôi cứ tưởng huynh dễ chịu lắm. Cứ bắt bẻ tôi từng chút, coi chừng tôi đổi ý không lấy huynh đâu
- Theo tôi biết thì cô chỉ có thể chọn giữa tôi và ông già
Trúc Vân hất mặt lên
- Đừng có tưởng bở, tôi còn khối người đẩy nhé
Phương Tân thần nhiên
- Nhưng chắc chắn ba cô sẽ không chọn đám bạn láo nháo của cô. Mà cô thì không đủ khả năng tự làm chủ mình, tôi cũng rất ngạc nhiên là tại sao cô để cho cha mẹ đặt để như con nít thế
Trúc Vân xụ mặt
- Tôi có muốn vậy đâu, nhưng ông ba tôi dữ lắm, lơ ngơ là bị đòn như chơi, lúc nhỏ tôi bị đòn hoài nên ngán lắm rồi
Phương Tân nhìn Trúc Vân hơi lâu, sự thú nhận bất ngờ của cô làm anh ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ Trúc Vân được cưng như trứng mỏng, và gia đình hoàn toàn buông thả cô. Nếu bị kèm cặp gắt gao thì sao cô có thể quậy đến thế
Tự nhiên anh cười thành tiếng
- Ý là bị đòn mà cô còn ham chơi như thế, nếu không cô sẽ táo tợn đến đâu
- Huynh mĩa tôi đó hả, hứ
Nói xong cô ngoe nguẩy bỏ đi vào nhà, Phương Tân cũng không gọi lại. Đợi đến lúc nghe tiếng xa anh ra cổng cô mới ngoái lại nhìn, rồi làu bàu một cách cẩu kính
Trúc Vân định về phòng mình, nhưng mới đến cửa thì bà Tân gọi vọng ra
- Vân qua mẹ bảo này
Trúc Vân miễn cưỡng bước qua phòng mẹ. Đúng như cô đoán, bà Tân hỏi ngay
- Hai đứa nói chuyện gì mà lâu dữ vậy?
- Dạ, nói chuyện bình thường
- Bình thường gì mà ngồi lâu quá, mới tiếp xúc lần đầu mà cũng có chuyện để nói rồi à, cậu ta có vẻ thích con đấy.
Trúc Vân muốn phì cười nhưng nhớ ra cô ngậm miệng lập tức. Thì mẹ cũng nghĩ đúng thôi. Nói chuyện lâu thế mà. Nhưng nếu mẹ biết Phương Tuấn đến chủ yếu để răn đe cô, chắc mẹ sẽ hết chủ quan. Bà Tân có vẻ không yên tâm, bà kéo Trúc Vân ngồi xuống bên cạnh
- Lúc này nói chuyện, con có kể về chuyện con đi chơi không?
"Cần gì phải kể, anh ta rành con hơn cả mẹ nữa là" - Trúc Vân muốn nói tắt tạt ra như thế.
Nhưng cô nói dối tỉnh bơ:
- Dạ không.

Bà Tân có vẻ hài lòng:

- Đừng nói hay hơn, mà con cũng phải tập thùy mị lại, khi nói chuyện với cậu ta thì phải từ tốn một chút, cười cũng vậy. Lúc này mẹ nghe con cười ầm ĩ, như vậy là không được đây.
- Dạ.
- Nói chuyện với cậu ta còn đỡ, mai mốt tiếp xúc với người lớn bên đó, con phải thận trọng hơn nữa, gia đình người ta nề nếp, họ mà biết con đi chơi như vậy là họ sợ lắm đây.
- Dạ.
- Từ đây về sau là phải cắt đứt với bạn bè không được đàm đúm như lúc trước nữa
- Trời ơi, con mà...

Chợt nhớ ra, Trúc Vân vội ngậm miệng lại. Cô đang cần lấy chồng, chính xác hơn là muốn lấy Phương Tuấn, nên cái gì mẹ nói cô cũng im lặng cho yên.

Mà thật ra dù không bị ba mẹ kèm cặp, cô cũng tự nguyện tề bót mình lại. Tu bao lâu thì cô không biết, nhưng trước mắt phải hiền cho đến ngày có được chồng, sau đó tính nữa. Cô sợ nhất bị Phương Tuấn "xù". Lúc đó thế nào ông bà cũng xách đem gả ông Chiến, chỉ nghĩ đến đó thôi, cũng đủ khiếp vía.

Trúc Vân không biết rằng bà Tân còn lo hơn cả cô Vớ được cậu rể như Phương Tuấn bà mừng hơn bắt được vàng. Lúc trước bà dọa gả cô vì muốn hù cho cô bớt quậy. Chứ làm gì có chuyện bà đem cô gái cứng trao cho người đàn ông gần bằng tuổi ba nọ.

Không ngờ Trúc Vân tin thật nên sợ khiếp vía, kết quả là cô tu chỉnh đến mức khóc tin. Nếu không, để gì cô chịu ngoan ngoãn để bà gả cho Phương Tuấn.

Bà chỉ nghĩ mình lừa được gia đình Phương Tuấn mà chẳng mấy may nghĩ mình cũng bị qua mặt. Rằng bà nội anh ta cũng mừng như lên tiên, khi tìm cho thằng cháu chơi bời của mình một cô gái con nhà nề nếp như Trúc Vân.

Thấy Trúc Vân ngồi im nghe giảng, bà không hề biết rằng cô chán muốn chết được. Nên dạy cô một lô thứ "phải" khi tiếp xúc với Phương Tuấn. Đến hơn cả giờ mới cho cô đi về phòng.

Buổi tối ông Tân về, bà nói như khoe:

- Lúc chiều có cậu Tuấn đến, cậu ta có vẻ thích con nhỏ lắm, thấy hai đứa ngồi nói chuyện tâm đắc lắm.
- Vậy hả, vậy cũng yên tâm.
- Cậu ta ngồi nói chuyện cả buổi, chắc lần sau sẽ mời con nhỏ đi chơi
- Rồi bà cố hỏi nó nói những gì không?
- Nó bảo nói chuyện âm nhạc, bạn bè, nói chung là hai đứa hợp ý lắm.

Ông Tân nhú mày, có vẻ lo lo:

- Nó kể với cậu ta về bạn bè của nó à?
- Không, chuyện đó nó biết giấu mà.

Ông Tân có vẻ không yên tâm :

- Nhưng không nói thì hay hơn, kể như vậy biết đâu lỡ miệng, bà phải nhắc nhở nó thường xuyên đấy.
- Tôi lo hơn cả ông nữa, yên tâm đi.
- Nếu bà lo sớm thì con bé chẳng đổ đốn như vậy.

Thấy ông Tân sắp sửa lôi chuyện cũ ra trách, bà Tân vội đi ra ngoài. Hôm nay Phương Tuấn đến, đối với bà là dấu hiệu đáng mừng, bà không muốn bị nặng nề vì nghe trách móc nữa.

Chương 2

Phương Tuấn đứng trước gương chỉnh lại cổ áo. Anh vừa quay người định đi ra thì bà Chín bước vào

- Sao sáng nay con đi làm sớm vậy?
- Dạ, con có hẹn đi ăn sáng với thằng bạn, có chuyện gì không nội?
- Nội định tối nay tổ chức buổi tiệc nhỏ trong gia đình, con đưa Trúc Vân về chơi.

Phương Tuấn quay lại, nhìn bà hơi lâu :

- Có vội quá không nội, mình quen với gia đình đó chưa lâu, mời như vậy con thấy có vẻ vội

quá.

- Quen chưa lâu thì phải qua lại thường xuyên mới dễ thân, nội muốn gặp mặt con nhỏ xem tính nết nó ra sao

- Thì nội đã gặp rồi

- Nhưng nội đâu có nói chuyện nhiều với nó, mời nó đến nhà dù sao cũng thoải mái hơn
Phương Tuấn cố tìm cách thoái thác

- Để lúc khác đi nội, hôm nay con về tối lắm

- Tối thì cũng phải về, nhà mình chờ con cũng được mà

Phương Tuấn lặng thinh, bà nội đã nói thì có nghĩa là ra lệnh, có từ chối cũng không được, anh thở dài

- Dạ, nhưng con không chắc có dám đến đâu

- Con nói nội mời, ba mẹ nó không từ chối đâu

- Dạ.

Bà Chín có vẻ hài lòng

- Để nội nói má thằng Tính đi chợ cho tươm tất một chút

- Ăn tối bình thường được rồi, đừng bày biện phiền di lắm nội

- Suốt ngày nó rảnh rang chứ có làm gì đâu mà phiền

Nói rồi bà đi ra, Phương Tuấn ngồi xuống giường một cách dăm chiêu. Nếu là có người yêu bình thường, thì chuyện này sẽ làm anh vui. Nhưng anh với Trúc Vân đâu có giống người ta. Mà tính tình cô ta thì hoàn toàn không đáng để yên tâm. Cung cách khi cô ta tiếp xúc với anh thật chẳng ra làm sao, cả ngôn ngữ cũng vậy. Bây giờ đưa cô ta đến tiếp xúc với bà nội khó tính của anh, không sớm thì muộn cũng sẽ lộ chân tướng

Nhưng ngăn cản cũng không được, vì đảng nào thì cô ta cũng phải đến gặp gia đình anh. Lần đầu tiên anh thấy cuộc hôn nhân này là phiền toái, mai mốt không biết sẽ ra sao

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh quyết định sẽ gặp Trúc Vân trước để làm công tác tư tưởng.

Trên đường đi, anh lấy máy ra gọi điện cho cô

Đến lúc gọi xong, anh mới nhớ giờ giấc sinh hoạt của Trúc Vân, giờ này chắc chắn cô ta còn ngủ. Nhưng đã lỡ gọi nên anh vẫn chờ chuông

Vậy mà Trúc Vân mở máy thật, giọng cô ta hoàn toàn tỉnh táo:

- Alo

Phương Tuấn hơi bất ngờ, nhưng anh nói rất tự nhiên

- Tôi đây, cô thức rồi phải không?

- Có chuyện gì mà gọi tôi đây?

- Cô có thể ra ngoài gặp tôi được không, đừng nói với ba mẹ cô, tôi có chuyện muốn nói với cô

- Có quan trọng không?

- Tương đối.

- Cũng được, nhưng tôi sẽ gặp huynh ở đâu?

- Cô ăn sáng chưa?

- Rồi.

- Vậy thì gặp ở quán cà phê Uyên Ương cô biết chỗ đó phải không?

- Tất nhiên.

- Tôi chờ ở đó, đừng bắt tôi chờ lâu đấy.

- Nửa giờ nữa tôi sẽ đến.

Phương Tuấn chưa kịp nói gì thì Trúc Vân đã tắt máy. Anh rẽ sang con đường khác đến quán cà phê Uyên Ương. Anh chọn một bàn trống rồi gọi cà phê chờ cô.

Chưa đầy ba mươi phút sau, Trúc Vân đã đến. Phương Tuấn lập tức quan sát từ khi cô còn đang dựng xe, hôm nay Trúc Vân mặc chiếc váy đỏ ngắn ngủn, áo màu trắng rộng cổ, đưa khoảng vai trắng mịn và cánh tay thon thả. Nhìn thì rất đẹp, rất cuốn hút con mắt. Nhưng không đứng đắn chút nào trong cái nhìn của người đảng hoàng. Mà Tuấn thừa biết bà nội anh sẽ vô cùng dị ứng. Trúc Vân uyển chuyển đi đến bàn anh. Cô tự nhiên kéo ghế ngồi xuống phía đối diện

- Có chuyện gì gấp thế?

- Cô uống gì?

Trúc Vân có vẻ không để ý, cô khoát tay

- Gì cũng được, nhưng chuyện gì thế?

Phương Tuấn quay qua gọi nước cho cô, rồi nhìn cô chăm chăm

- Cô dậy sớm vậy à?

Trúc Vân khẽ nhún vai

- Không dậy sớm cũng không yên được với mẹ, lúc này tôi bị kèm cặp đến là khó.

- Không còn chơi đêm chứ?

- Đêm nào ba cũng sang phòng tôi ngủ, muốn đi cũng không được

Thấy cái nhìn của anh, cô nhăn mặt khó chịu

- Huynh đừng có nhìn tôi như vậy, sao lúc này ai cũng xét nét tôi thế, ở nhà thì mẹ, ra ngoài thì gặp anh, biết là tôi cần phải bị giám sát, nhưng vừa vừa thôi chứ.

Phương Tuấn vẫn không rời mắt khỏi cô:

- Cô nên bỏ mấy bộ đồ này đi

- Sao nữa?

- Nó không lịch sự, hở thì cũng vừa vừa thôi

- Thế này mà hở gì, so với mấy bộ khác là lịch sự lắm rồi. Mà tôi đẹp chứ có xấu đâu mà phải che

- Tôi nói nó không lịch sự, một cô gái đứng đắn không ăn mặc như thế.

- Làm như huynh đứng đắn lắm vậy, bày đặt phê phán, huynh trở thành nhà tu từ lúc nào vậy?

- Tôi không khoái làm nhà tu, nhưng tình thế bắt buộc tôi phải nghiêm chỉnh, cả cô cũng vậy, cô đang rất cần lấy chồng mà.

- Bộ huynh gọi tôi ra đây kiểm tra cách ăn mặc của tôi hả?

- Không, chuyện khác, nội tôi muốn tôi đưa cô đến nhà tôi ăn tối, vì vậy tôi phải gặp cô trước:

Trúc Vân tròn xoe mắt

- Cái gì?

- Khi người ta đi đến hôn nhân thì chuyện đó là thường, không có gì ghê gớm lắm đâu, vả lại trước sau gì cô cũng phải về gia đình tôi, làm quen trước cũng tốt thôi

- Có phải nội huynh muốn tìm hiểu tôi không?

- Vì vậy cô phải giữ mình đấy, nói năng cho nghiêm chỉnh một chút, đừng có ngổ ngáo quá.

- Trời ơi khổ.

Phương Tuấn điềm nhiên:

- Cô đừng gọi tôi là huynh, nghe không được chút nào.

Trúc Vân làu bàu

- Từ đó là thích hợp với huynh nhất, ngoài ra tôi biết gọi bần gì bây giờ

- Bằng cách thông thường mà những người lịch sự thường gọi với nhau

- Huynh cũng biết tôi không phải là người lịch sự mà.

- Nhưng người lớn cần thấy cô như vậy, nhất là cô đang cần có chồng

- Huynh đừng đem chuyện lấy chồng ra dọa tôi.

- Đừng nói nhiều, cô không thể làm khác được đâu

- lấy huynh phiền phức đến thế, không chừng lấy chồng già sượng hơn

Phương Tuấn nhướn mắt

- Cô tưởng tôi dễ chịu lắm sao, lúc nào cũng phải tự thay đổi, tôi cũng giống cô thôi, có điều tôi tự điều chỉnh mình, chứ không phải đợi nhắc như cô.

- Đó đó, bắt đầu giảng như bà vía tôi nữa đó, tôi không có ráng chịu như bà vía nói đâu nghe.

- Vậy thì phải tỏ ra tự chủ đi

- Biết rồi.

- Thứ nhất, nói năng không được buông tuồng như trước kia.

Trúc Vân không để ý cách nói của anh, cô lo lắng

- Thế bà nội có khó không?

- Khó vừa phải, dễ gần và vị tha, cô có thể yên tâm

Anh nói thêm như cảnh giác

- Với điều kiện cô phải thực nữ

Trúc Vân làu bàu

- Biết rồi, nó hoài

Phương Tuấn nhìn đồng hồ với vẻ rất ruột

- Bây giờ tôi phải đi dạ Cô về đi, chiều nay tôi sẽ qua nhà cô xin phép

- Để tôi nói với mẹ tôi được rồi, anh khỏi xin
Phương Tuấn nhìn cô, rồi cau mày

- Sao không khéo léo gì hết vậy, cô phải biết là mẹ cô chẳng biết gì về mối quan hệ của chúng ta mà, chẳng phải mẹ cô cũng nhìn tôi giống như gia đình tôi nhìn cô sao?

Trúc Vân nhảy bén hiểu ngay, cô gật đầu liên tục

- Nhớ rồi, nhớ rồi, tôi sẽ cố gắng.

Rồi cô nói như rên rỉ :

- Sống mà phải đóng kịch sao khổ thế, có lẽ tôi phải tu lại thôi.

- Biết vậy thì tốt.

Và anh vội vã đứng dậy. Trúc Vân cũng đứng lên đi ra, nhìn dáng điệu vội vã của anh, cô hiểu anh ta lo lắng không ít khi để cô tiếp xúc với gia đình anh tạ Tự nhiên cô cũng bị lây tâm trạng đó.

Buổi chiều Phương Tuấn đến xin phép bà Tân. Dĩ nhiên là bà bằng lòng ngay Bà theo Trúc Vân lên phòng cố vấn cho cô về cách ăn mặc.

Vốn không biết sáng anh đã gặp riêng cô, nên bà cứ không ngớt dặn luôn miệng

- Nhớ là phải ý tứ nghe không, nói chuyện nhỏ nhẹ dạ thưa dàng hoàng, ai mời rượu cũng không được uống nghe không.

- Dạ.

- Mà thấy cách đàn ông uống cũng không được nhìn tới, con là hay hứng bất tử lắm

- Dạ.

- Trời đất, tới giờ còn để bộ móng tay này, rửa sạch hết, sơn màu nhạt lại, nhanh lên.

- Dạ.

Bà Tân hồi hã kéo cô ngồi xuống, tẩy sạch bộ móng đỏ chói của cô, rồi nhanh nhẹn sơn lại màu thật nhạt, tiếp với màu móng tay Bà làm Trúc Vân cũng phát rối lên, mỗi lần qua nhà Phương Tuấn mà phải căng thẳng thế này, chắc bị stress mất

Bà Tân chọn cho Trúc Vân bộ váy màu nhạt, thanh lịch khác xa với những bộ đồ cô tự mua Bà kiểm tra một cách gắt gao mọi chi tiết trên người cô rồi mới cho cô đi xuống. Trúc Vân đã ra ngoài hành lang mà bà còn dặn với theo.

- Nhớ là phải nói chuyện nhỏ nhẹ nghe chưa

Trúc Vân "Dạ" một cách ngoan ngoãn, nhưng trong đầu cô không nhớ nổi một câu nào cho ra hồn: Mẹ làm cô phát rối lên vì hàng lô thứ phải làm, khổ vô cùng là khổ.

Xuống phòng khách cô lại chịu sự kiểm tra gay gắt của Phương Tuấn. Anh ta nhìn cô từ đầu đến chân, khiến cô phải hếch mặt lên

- Thế này có được không?

Vẻ hài lòng hiện rõ trong mắt Phương Tuấn. Anh thở nhẹ như trút đi nỗi lo Nhưng anh chỉ gật đầu một cách thờ ơ rồi lên tiếng

- Đi chứ.

Trúc Vân đi theo anh ra xe, cô nói một cách bất mãn:

- Ít ra anh phải nói là đẹp lắm, anh đừng có làm ngơ như không thấy tôi đẹp chứ.

- Nói chi vậy?

- Chẳng biết để làm gì, nhưng phải nói cái điều mình thấy, vì tôi còn có ưu điểm chứ không phải chỉ toàn khuyết điểm đâu.

Phương Tuấn quay qua nhìn cô, rồi buông một câu:

- Nhớ nói chuyện cho nghiêm túc, và đừng có gọi tôi là huynh trước mặt mọi người.

- OK.

- Đẹp đứt tiếng đó đi.

Trúc Vân nhún vai không trả lời. một lát sau cô nói dăm dăng:

- Huynh khó tương đương với mẹ tôi, mai mốt chắc tôi làm con chứ không phải làm vợ huynh quá.

Phương Tuấn quát khê:

- Bỏ đứt cách gọi đó đi, nghe không được chút nào.

Trúc Vân nhún vai:

- Thừa ông, vâng.

Cử chỉ của cô làm Phương Tuấn phì cười. nhưng anh lập tức nghiêm mặt lại, và nhìn thẳng phía

trước như không muốn nói chuyện nữa. Càng tiếp xúc với Trúc Vân anh càng nhận ra cô từng từng và hay đùa. Nếu là lúc khác, có thể anh sẽ thoải mái. Nhưng bây giờ đang căng thẳng và không yên tâm về cô, cho nên thái độ thiếu nghiêm chỉnh của cô làm anh bức mình.

Cả hai không nói chuyện cho đến lúc đến nhà. Từ ngoài sân đã thấy bà Chín đứng ở thềm nhìn ra. Phương Tuấn liếc qua Trúc Vân, rồi nói như nhắc

- Nội tôi đó, cô còn nhớ mặt không?

- Quên rồi

- Giờ này mà cô còn đùa được hả?

- Nội cũng là người chứ có phải là mà đâu mà bảo tôi sợ.

- Hừ.

Cung cách đùa đùa của Trúc Vân làm Phương Tuấn nổi nóng thật sự. Nhưng đã vào nhà nên anh không phản ứng được. Anh cố mỉm cười khi bước vào phòng khách.

- Trúc Vân đến đó nội.

Trúc Vân gật đầu một cách khép nép:

- Thưa bà con mới tới.

Cái giọng nhỏ nhẹ thanh tao của cô nghe thật tuyệt. Phương Tuấn quay nhanh qua nhìn Trúc Vân, anh không thể tưởng tượng khi nhìn phong cách của cô một vẻ nhu mì khiêm tốn thật sự, nó tự nhiên như thể đó là bản chất, nếu cô mà là diễn viên chắc sẽ thuộc dạng ngôi sao sáng.

Bà Chín nắm tay cô rất thân mật

- Ba mẹ con khỏe hả con?

- Dạ khỏe, cảm ơn nội

Vừa lúc đó bà Phương đi ra, bà cười với vẻ xả giao

- Trúc Vân mới tới hả.

Trúc Vân quay qua nhìn bà, cử chỉ vẫn lễ phép không chê vào đâu được

- Thưa bác.

- Ngồi đây đi cháu.

Vừa nói bà vừa kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Trong khi tỏ những cử chỉ thân mật đó, cặp mắt bà vẫn nhìn cô như tò mò tìm hiểu, dò xét. Trúc Vân hiểu bà đang đánh giá cách ăn mặc của cô, kiểu nhìn của một phụ nữ đáng giá người sẽ là con dâu, cô không biết bà nghĩ gì, nhưng cô cảm nhận được bà có gì đó như dè dặt, mà cô không hiểu dè dặt cái gì ở cô

Giữa hai người phụ nữ, hình như bà nội có vẻ bao dung hơn.

Nói chuyện một lát, bà Phương đứng lên:

- Để bác ra sau bảo dọn bàn, cháu ngồi chơi nhé.

Trúc Vân vội đứng lên:

- Để con phụ với bác.

- Được rồi, cứ mặc bác, cháu ngồi chơi với bà nội đi.

Bà Chín cũng nên tiếng:

- Cứ ngồi chơi đi cháu, đừng ngại.

Nhưng Trúc Vân vẫn đi theo bà Phương. nhìn cách đảm đang của cô, Phương Tuấn hơi lo. Anh sợ cô vụng về làm bể đồ. Anh vội lên tiếng:

- Trúc Vân cứ ngồi chơi, nhà có người làm mà, đừng ngại.

Vừa nói anh vừa nhìn cô chăm chăm như ra hiệu. nhưng Trúc Vân không để ý cử chỉ đó. Cô đi theo bà Phương vào bếp. Cô làm Tuấn hồi hộp vô cùng, anh định đi theo, không phải vì quần quít thân mật, mà chỉ để đỡ đòn, nếu Trúc Vân vụng về lóng ngóng.

Bà Chín không hiểu tâm trạng đó của anh, bà giữ tay anh lại

- Cứ để nó phụ, để cho nó làm quen với dì con. Con bé có vẻ biết xử sự đấy

"Cầu mong cô ta chứng thực thật sự, nếu không thì phiền phức nữa" - Phương Tuấn nghĩ thầm một cách lo lắng. Giữa việc cô vô tâm, với viễn ảnh mọi người trong nhà biết cô láu táu, anh chọn cái thứ nhất.

Một lát sau mọi người vào phòng ăn. Phương Tuấn đưa mắt nhìn Trúc Vân, cô đang lau bếp một cách rành rẽ, động tác của cô làm anh thở phào nhẹ nhõm. Và yên tâm hẳn ra. Anh đến đứng gần Trúc Vân nói nhỏ.

- Cô khá lắm.

Trúc Vân không trả lời, trông cô hiền như con nai, đảm đang như bà nội trợ. Lúc ngồi vào bàn,

cô nhỏ nhẹ mời mọi người rồi mới cầm đũa
Giữa lúc mọi người đang ăn thì Tính về, anh ngồi vào bàn, đưa mắt nhìn Trúc Vân, cười như chào

- Hôm nay nhà có khách vui quá.
Bà Phương lên tiếng
- Con đi đâu mà về tối vậy?
- Có mấy thằng bạn rủ còn làm ăn, ngồi nói chuyện với nó từ chiều đến giờ
Ông Phương lên tiếng
- Làm cái gì nữa, chuyện gì để tính sau, ăn đi
Hình như ông không muốn nói chuyện đó trước mặt Trúc Vân. nhưng Tính vẫn nói tới
- Ba, tụi con định mở phòng trà, thằng bạn con...
nhưng ông Phương không để anh nó hết câu
- Làm ăn gì mấy cái đó, mày muốn tụ tập bạn lại chơi thì có, dẹp chuyện đó đi
Tính vừa định mở miệng thì Trúc Vân chợt lên tiếng
- Mở phòng trà hay lắm đó bác, làm cái đó vui lắm
Mọi người quay nhìn cô một cách ngạc nhiên, Phương Tuấn vội lờ mắt nhìn cô, đe dọa ngầm trong mắt, giọng anh bật đi
- Trúc Vân.
Trúc Vân vẫn vô tư:
- Nghe nhạc ở phòng trà thích hơn ở mấy tụ điểm, vì nó có không khí lãng mạn hơn
Bà Phương cười nhẹ như cảm ơn cô đã ủng hộ con mình. Ông Phương có vẻ không thích, nhưng vì nể cô là con gái ông Tân, ông nói buông xuôi:
- Kinh doanh cái đó cũng hay, nhưng để tính toán lại đã.
Tính nói tới luôn:
- Còn tính gì nữa ba, ba thấy chị Vân ủng hộ con không, chỉ rành làm ăn nên mấy chuyện đó chỉ nắm bắt nhanh lắm, kinh doanh kiểu ba không khéo là phá sản như chơi, ba cứ đầu tư cho con đi, đâu có bao nhiêu tiền đâu bạ Phải không chị Vân?
Trúc Vân đâu có biết gì về kinh doanh, cô chỉ ủng hộ vì thích vào phòng trà chơi, không ngờ anh nói tới như vậy, cô đâm ra lúng túng
- Tôi cũng chẳng biết, nhưng tôi thích mấy chỗ đó lắm. nhất là phòng trà Hoa Sen, chỗ đó âm thanh chất lượng mà bày trí cũng hay.
Thấy cái nhìn ngạc nhiên của bà Chín, Phương Tuấn vội nói đỡ
- Trúc Vân hay xem phim tình cảm nên cổ thích xem mấy cảnh có nhạc sống động lắm
Anh quay qua cô
- Để lái anh cho Vân mượn bộ phim ca nhạc mới ra. Toàn là ca sĩ mới đấy.
Vừa nói anh vừa đá chân cô dưới gầm bàn. Trúc Vân hiểu mình không nên nói nữa, thế là cô làm thinh
Mọi người xoay qua nói chuyện khác nên không để ý đến Trúc Vân, còn cô thì cũng không dám mở miệng
Đến lúc đưa cô về, Phương Tuấn nổ ra một trận
- Cô có tật muốn nói gì thì nói như vậy sao, không biết bây giờ mọi người nghĩ gì về cô nữa, lúc nào cũng lau nhau cả.
- Nhưng tôi chỉ nói có mấy câu, sau đó im lặng rồi mà
Phương Tuấn cười khẩy:
- Mấy câu thôi cũng đủ để mọi người nghi ngờ, tôi chán cô lắm rồi, không lúc nào hoàn thiện cả.
Trúc Vân biết lỗi ngồi im. nhưng Phương Tuấn vẫn không nín được giận:
- Cho dù thấy như thế nào, thì cô cũng không có quyền lên tiếng, bây giờ cô chỉ là khách, tại sao tự do chen vào chuyện gia đình người khác, có thấy mình nhiều chuyện không?
Trúc Vân nổi sùng lên:
- Không có cưới hỏi gì nữa hết, tôi không thèm làm vợ huynh nữa, khe khắt quá ai chịu nổi, xù đi.
- Được thôi, nếu cô muốn.
- Ngừng lại đi.
- Cô muốn đi bộ về à, cũng được.

Nói vậy nhưng Phương Tuấn vẫn không thắng lại. Trúc Vân thách thức:

- Huỳnh không dám hả, tưởng huỳnh gan dạ lắm, ai ngờ chỉ giỏi hù.

Phương Tuấn cười khẩy:

- Tôi không muốn bắt lịch sự với con gái, nhưng nếu cô thách thức thì tôi chiều ý cô.

Anh tấp xe vào lề đường:

Trúc Vân mở cửa xe bước xuống, rồi đứng bên lề chờ taxi, Phương Tuấn vẫn ngồi yên

- Cho cô 5 phút để suy nghĩ đó

Trúc Vân bấu môi

- Quân tử nói là làm, không thèm hai lời, huỳnh không đưa thì tự tôi cũng về được

- Vậy thì chào.

Phương Tuấn cho xe lướt tới chạy luôn. Trúc Vân bấu môi nhìn theo, rồi quay qua ngóng Taxi

Tính cô là thế, đã cương thì cương tới bến, nhu nhược quá là anh ta lẩn tới. không lấy anh ta thì đã sao. Cô đâu có chết

Khi cô về nhà thì bà Tân đứng đón ở cầu thang, bà có vẻ sốt ruột

- Thế nào, vui không con?

- Thì ăn xong rồi về, đâu có gì mà vui mẹ.

Bà Tân nhìn cô hoài nghi :

- Con nói năng có nghiêm chỉnh không đó, có uống rượu không?

- Ăn cơm thường thôi mà, đâu có rượu, đâu có ai bảo uống mà mẹ lo

- Vậy hai đứa có đi chơi không?

- Dạ không

Bà Tân theo cô đi vào phòng, hỏi cặn kẽ mọi chuyện. Trúc Vân ngần ngừ muốn kể thật với mẹ. nhưng rồi lại thôi, và cô giấu giếm chuyện cãi cọ với Phương Tuấn. Cô cần phải suy nghĩ thêm mới quyết định là có nên xù anh ta hay không

Khi nói chuyện với mẹ thì không thấy gì. nhưng đến lúc nằm một mình suy nghĩ, cô mới thấy hơi run

Nếu ba mẹ biết được chuyện này thì chết toi. Bị dũa là cái chắc. Rồi còn những chuyện xảy ra sau đó nữa. Chẳng lẽ vì chuyện có chút xiu mà không lấy được chồng. không lấy cũng chả sao, nhưng khó mà yên tâm với ông bà vía.

Trúc Vân nghĩ chuyện chỉ dừng lại ở đó thôi, không ngờ mấy hôm sau Tính đến tìm cô, làm cô sợ tá hỏa.

Chiều này Trúc Vân định đi siêu thị, vừa mới ra cổng thì gặp Tính đi tới. Thấy cô, anh ta chào một cách thân mật:

- Chị Vân

- Ở .. chào, tìm tôi đó hả?

- Đúng đấy, em tìm chị, chị Vân định đi đâu vậy?

- Đi mua sắm, thế tìm tôi có chuyện gì không?

Tính ngó quanh, rồi đề nghị:

- Mình qua quán nước bên kia nói chuyện đi chị Vân.

- Vậy vào nhà tôi đi.

- Thôi, em ngại hai bác quá, chưa có gì em vào nhà chị không tiện đâu, em chỉ chờ chị một chút thôi, không nói lâu đâu

Trúc Vân thở dài đi theo Tính bước qua bên kia đường. Gọi nước xong, Tính vào đề ngay

- Hôm đó chị ủng hộ em như vậy, mẹ em cảm động lắm, em biết ơn chị vô cùng

- Hà?

- Thật đó, lúc trước mẹ em không thích chị lắm, nhưng hôm ấy thấy chị có vẻ nghĩ đến em, mẹ em thích chị lắm.

"Lay chúa, chết con rồi" - Trúc Vân rên thầm trong bụng. Cô thấy chuyện không có gì không ngờ mẹ con bà Phương quan trọng nó lên khiến cô phát hoảng

Cô chưa biết nói gì thì Tính nói tiếp:

- Chị giúp em nghe chị Vân, nhờ chị kết hợp với em, có chị ba em sẽ đồng ý liền đấy, ba nể chị lắm

- Không phải vậy, tôi còn nhỏ mà

- nhưng chị là con của bác Tân, tiếng nói của chị có giá trị hơn em, em biết chị thích tới phòng

trà lắm phải không?

- Ờ, cũng thích.

- Vậy thì chị kết hợp làm ăn với em đi.

Trúc Vân lắc đầu rồi rút:

- Tôi chỉ thích tới đó nghe nhạc thôi, chứ chuyện khác thì chẳng biết gì cả.

- Chị không thích quản lý cũng được, chuyện đó để tụi em lo. Chỉ cần chị nói với ba em là chị hùn trong đó, hùn cho có hình thức thôi.

- Bộ bác Phương không cho mở hả?

- Dạ, bởi vậy em mới nhờ đến chị đó, chị xin bác Tân ít tiền, nói là hùn cho có hình thức thôi, chứ chị bỏ tiền ít cũng được, còn bao nhiêu là tụi em lo hết.

Trúc Vân nhăn nhó khó xử. Từ đó giờ cô chưa từng nghĩ tới chuyện làm ăn. Tự nhiên có người tới nhờ vả, sợ mà không nỡ từ chối, khổ thật:

Tính nhìn cô khá lâu như quan sát, rồi tiếp tục ta thán:

- Ba cư xử không công bằng, ba cho anh Hai quản lý cả công ty, còn em thì xin một phần làm ăn ba cũng không cho, em buồn lắm.

Trúc Vân cau mặt bất mãn.

- Sao lại bất công như thế?

- Bởi vậy em mới buồn, chị với em cũng chưa phải là thân, tới nhờ chị em cũng tự ái lắm, nhưng em phải nén lòng, em nghĩ chuyện tự ái nhỏ mà em không vượt qua được thì làm sao làm được chuyện lớn.

- Đúng đấy, có ý chí ghê.

- Chị hiểu em như vậy em cảm ơn chị lắm, lúc trước em tưởng chị kênh kiệu, nhưng tiếp xúc rồi mới biết chị tốt, anh Hai sướng thật.

Trúc Vân lúng túng lắc đầu:

- Đừng có nhìn tôi như thế, không phải đâu. Nhưng tôi sẽ xin mẹ tôi tiền giúp, tôi hứa đấy.

- Nhưng chị đừng nói với ba làm em gặp chị nghe, chị Vân.

- Ừ.

Tính có vẻ yên tâm, anh gật đầu lia lịa.

- Coi như em chờ chị đó. Bây giờ em về, chị tranh thủ đến gặp ba nhé.

Trúc Vân chưa kịp trả lời thì thấy Phương Tuấn dừng xe bên kia đường, trước cổng nhà cô.

Thấy ông anh, Tính có vẻ hoảng hốt:

- Chết cha.

Trúc Vân ngơ ngác:

- Chết cha cái gì?

- Anh Tuấn kia, chị đừng nói có em ở đây nghe, đừng để anh thấy em.

Nhưng phía bên kia, Tuấn đã quay nhìn qua Thấy Tính, anh có vẻ rất ngạc nhiên và băng qua đường. Tính hối hả dặn Trúc Vân:

- Chị nhớ đừng nói với anh Hai nghe, anh mà biết thì thế nào cũng không cho, chuyện này giấu biệt nghe chị Vân.

Trúc Vân cũng phát rồi lên với Tính. Cô gật đầu lia lịa.

- Tôi không nói gì đâu.

Lúc đó Tuấn đã bước vào quán. Anh kéo ghế ngồi cạnh Trúc Vân, nghiêm mặt nhìn Tính:

- Đi đâu đấy?

Tính gãi gãi đầu:

- Em đi ngang đây, gặp chị Vân nên ghé chơi thôi, đâu có gì đâu anh.

Tuấn nghi ngờ cười khan:

- Phải không?

- Dạ, thật mà, thôi em về trước à.

Anh ta quay qua Trúc Vân:

- Em về nghe chị Vân.

Và anh ta hấp tấp đứng dậy, đi ra cửa. Chờ anh ta đi xa, Tuấn xoay người nhìn Trúc Vân:

- Nó tìm cô chị vậy?

- Đâu có gì đâu?

- Đừng giấu.

- Lúc này anh ta nói rồi, huynh không nghe sao còn hỏi.
- nó giải thích là một lẽ, còn tin hay không là chuyện khác.

Thấy Trúc Vân không trả lời, anh hỏi gần:

- Chuyện gì vậy?
- Đã nói không có chuyện gì mà.
- Đừng giấu chứ.
- Đừng có hỏi cung chứ.

Phương Tuấn không hỏi nữa, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt cô Trúc Vân nguẩy đầu ngoắc chỗ khác, tránh cái nhìn như chà sát của anh. Quả thật là cô không sao chịu nổi cái kiểu áp đảo đó. Lần đầu tiên cô nhận ra Phương Tuấn có cặp mắt rất dữ. Lúc bình thường còn không ai chịu nổi cặp mắt anh ta, huống hồ gì lúc anh ta quyết định áp đảo ai.

Trúc Vân không hiểu rằng Tuấn cũng đang nghiên cứu bản lĩnh của cô. Anh hiểu rằng hỏi kiểu đó đến tối cô cũng sẽ khẳng khái giấu giếm, thế là anh đổi chiến thuật.

- Cô không nói cũng được, nhưng nếu có chuyện gì thì đừng lờ tôi ra giải quyết, tôi ghét nhất bị phiền phức, mai một chuyện đổ bể đừng hối hận

Trúc Vân xoay người lại

- Huynh biết cái gì mà nói, đừng hăm dọa chứ.

Phương Tuấn nhún vai:

- Hỏi cho có hỏi thôi, chứ tôi thừa hiểu.

chuyện gì rồi, nó thì chỉ có vậy thôi, đâu phải cô là người đầu tiên bị lợi dụng.

Trúc Vân nhíu mày:

- Lợi dụng tôi hả?
- Tôi nhắc lại nhé, nghe lời nó thì cuối cùng cô mất trắng. Lúc đó ba mẹ cô sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

Trúc Vân hoang mang nhìn Tuấn. Khi nghe Tính nói, cô thấy tội nghiệp và thật lòng muốn giúp anh ta. Nhưng bây giờ nghe Tuấn nói, cô mới nhận ra mình vội vã quá.

Cô chiếu cặp mắt bất mãn vào Tuấn:

- Tôi không thích những người ích kỷ, huynh làm anh mà cái gì cũng giành giật với em trai, không quan tâm chút nào.

Cặp mắt Phương Tuấn lóe lên ngạc nhiên, nhưng anh lập tức bình thản:

- À, hiểu rồi, rồi sao nữa?
- Không phải tôi nói hỗn, nhưng ba huynh bắt công lắm, con thì người nào cũng là con, phải cư xử công bằng chứ.
- Cho nên nó nhờ cô nói giúp nó mở phòng trà?
- Anh ta bảo tôi xin tiền ba mẹ tôi hùn làm, vì như vậy ba anh mới cho làm ăn chân chính mà phải khổ vậy sao?
- Cô nhận lời rồi chứ gì?
- Tất nhiên.
- Nhưng sau đó cô sẽ làm gì với phòng trà đó?
- Anh ta bảo tôi chẳng cần làm gì cả, anh ta và bạn bè lo hết.
- Giải vậy sao?

Cách nói mỉa mai của anh làm Trúc Vân khó chịu, cô cau mặt làm thinh.

Phương Tuấn cũng không nói gì, anh nhìn mặt cô chăm chú. Rồi chợt ngửa người tựa vào thành ghế cười phá lên:

- Có nằm mơ tôi cũng không tưởng tượng nổi nó dám lờ tôi kéo cô, nghe xong tôi bàng hoàng cả người đấy.

Trúc Vân quay phắt lại:

- Huynh nói cái gì? Phải đợi tôi kể huynh mới biết à?

- Tất nhiên, nếu không làm sao tôi biết.

- Nghĩa là...

Phương Tuấn nhún vai:

- Tôi chẳng biết gì cả, cho nên phải hỏi cô thôi, hỏi nó đòi nào nó chịu nói.

Trúc Vân há miệng kinh ngạc:

- Huynh... thì ra huynh chụp mũ tôi.

Phương Tuấn thản nhiên:

- Tôi hỏi là quyền của tôi, còn nói là quyền của cô.

- Huynh thật là ghê gớm.

Phương Tuấn thản nhiên:

- Khi muốn biết thì tôi phải làm mọi cách để biết, không có gì là ghê gớm cả.

- Huynh nói ngang lắm, tôi không thèm cãi với huynh.

Phương Tuấn tuấn chuyển đề tài, anh nói như nhận xét:

- Cô cũng tốt bụng đó chứ, nhưng liệu hồn đừng có để lòng tốt bị lợi dụng, tôi không thích vì cô mà tôi bị vướng vào chuyện rắc rối.

- Huynh không muốn em huynh hơn huynh nên tìm cách cản anh ta chứ gì?

Phương Tuấn nhún vai:

- Không biết cái gì thì đừng có nói bậy, cô nên nhớ mai mốt cô sẽ là vợ tôi, cho nên trong bất cứ trường hợp nào cô cũng phải đứng về phía tôi.

Trúc Vân bĩu môi:

- Tôi không thích có ông chồng ích kỷ.

Phương Tuấn điềm nhiên:

- Cô có biết nó đã làm tiêu tan bao nhiêu tiền của gia đình không? Nó chỉ mượn có làm ăn để moi tiền, đó là lý do ông già đối xử bất công, nếu là ba cô thì ông ấy cũng làm vậy thôi.

Trúc Vân đuối lý làm thinh. Cô không muốn để Phương Tuấn biết mình hối hận. Nhưng nghĩ đến chuyện bị Tính gạt, cô thấy hú hồn, may mà Phương Tuấn biết trước khi đã muộn.

Phương Tuấn nhìn cô hơi lâu, rồi nheo mắt:

- Hối hận làm gì, đã phóng lao thì phải theo lao thôi.

Trúc Vân nhướng mắt:

- Sao huynh biết tôi hối hận?

- Nhìn mặt thì biết.

- Đừng có chụp mũ tôi.

Phương Tuấn thản nhiên:

- Cô đã nói thì phải làm thôi, cứ đến gặp ông già đi.

- Chi vậy?

- Thì phải thực hiện lời hứa chứ

- Anh có đùa không đấy.

- Tôi không phải là những người thích đùa nhất là mấy chuyện làm tôi khó chịu

- Tại sao huynh muốn tôi làm ăn với em huynh? Huynh đã bảo không tin được anh ta kia mà.

- Tôi đã nói rồi, trước sau gì cô cũng về nhà tôi, tôi không muốn dì tôi ác cảm với cô, chuyện này sẽ làm bà ta biết ơn cô, đừng làm bà ấy hụt hẫng.

- Thà là vậy.

- Tôi không muốn những người phụ nữ trong nhà mâu thuẫn với nhau, điên đầu lắm

- Sao huynh biết, huynh có thấy chưa mà biết.

- Đã thấy rồi, và từng rút kinh nghiệm, tôi muốn sau này có vợ, thì vợ tôi sẽ không gây ra chuyện lộn xộn trong nhà, bực mình lắm.

- Huynh có nghĩ là sẽ bảo vệ tôi không?

- Tôi muốn cô đừng gây hấn với bà dì tôi. Đừng có nói chuyện đó nữa, trở lại chuyện thằng Tính, cô bây giờ tới gặp ông già, nhưng nhớ đừng nói là tôi biết chuyện đấy.

- Sao vậy?

- Ông ấy biết cũng chẳng sao, nhưng tôi sợ dì tôi biết, bà ấy luôn đề phòng tôi, và không biết sẽ bày ra cách gì để đối phó với tôi.

- Huynh có đa nghi quá không?

- Tôi đã bị bà ta đâm sau lưng nhiều lần rồi. May là thằng Tính luôn thất bại, chứ nếu có thành công, không biết ông già sẽ nghe lời bà ta đến đâu, và tôi còn khổn đốn đến đâu

- Chắc vì chuyện gia tài mà anh em huynh không ưa nhau phải không?

- Không biết, hỏi chi vậy?

Trúc Vân ngồi tư lự nghĩ ngợi, một lát nhớ ra cô lên tiếng

- Nếu nhận lời anh ta thì tôi phải làm sao? Tôi chẳng biết tính toán gì đâu đấy, mà cũng không thích làm mấy chuyện đó.

Giọng Phương Tuấn thản nhiên:

- Cô cứ giao ước với nó là cô nắm sổ sách và lo các khoản thu chi, nếu nó không chịu thì cô rút lời lại, nói là nói thể thôi, chứ tôi bảo đảm nó sẽ chiều ý cô tất cả.

Trúc Vân nhăn mặt:

- Nhưng tôi không biết tính toán mấy chuyện đó.

- Tôi có bảo cô làm đâu, cô chỉ nhận trên danh nghĩa thôi, còn thì tất cả là do tôi điều khiển, lần này thì thằng đó không thoát được tôi đâu.

Trúc Vân thở dài:

- Nếu mọi chuyện lộ ra, chắc dì huynh sẽ ghét tôi lắm.

- Nếu mọi người có biết thì do cô nói chứ không phải tôi.

Trúc Vân bần khoản:

- Chưa gì tôi đã thấy gia đình huynh phức tạp quá, huynh phải hứa là sẽ bảo vệ tôi, đừng để mọi người ăn hiếp tôi.

Phương Tuấn thoáng nhìn cô, giọng nói có chút mỉa mai:

- Dân chơi như cô mà cũng sợ bị ăn hiếp sao? Tôi sợ cô ăn hiếp những người phụ nữ trong gia đình tôi đấy chứ.

Trúc Vân cau mặt tự ái:

- Nếu huynh thấy tôi hung dữ thì huynh cưới tôi làm gì?

Phương Tuấn nhún vai:

- Cô cũng biết là chúng ta lấy nhau vì mục đích riêng, sao còn hỏi mấy chuyện đó?

- Nói thẳng ra, huynh cưới tôi để ba huynh giao gia tài lại cho huynh chứ gì?

- Cũng như cô thôi, cô lấy tôi vì bị gia đình gả tống đi, đây là cuộc hôn nhân có lợi cho đôi bên, hoàn toàn không có tình yêu trong đó, cho nên cô đừng đòi hỏi tôi phải hy sinh tự do của tôi.

Trúc Vân nhún vai, bĩu môi:

- Nếu huynh đã nói vậy thì yêu cầu huynh cũng không được xâm phạm tự do của tôi.

- Tất nhiên, chuyện này chúng ta bình đẳng và chúng tôi cố gắng kín đáo, đừng để mọi người biết.

- OK.

Phương Tuấn nhìn đồng hồ, rồi ngược lên:

- Cô còn chuyện gì cần nói không?

- Suýt nữa quên, huynh tìm tôi chỉ vậy?

- Tôi đến để hỏi cô có đổi ý không, để tôi còn tính.

- À, huynh muốn nhắc lại chuyện buổi tối hôm đó hả?

Phương Tuấn lặng lẽ gật đầu:

- Nhớ lại buổi tối hôm đó, Trúc Vân kê nhẹ.

- Lần đầu tiên tôi thấy có một người lịch sự khứng khiếp như anh, những người kém lịch sự sẽ chẳng khi nào bỏ một cô gái giữa đường như vậy.

- Đó là do cô muốn, tôi đã hỏi đến hai lần thì là thiện ý lắm rồi, tôi chúa ghét con gái đóng đánh, cho nên nếu cô còn làm thế, cô cũng sẽ tiếp tục nhận phản ứng như thế.

Trúc Vân nhướng mắt:

- Bộ huynh tưởng huynh quyến rũ đến mức tôi phải điệu dàng với huynh hả?, đừng có tưởng bở.

- Cô còn chuyện gì nói không?

- Không.

- Vậy thì về

Trúc Vân đứng dậy, thấy Tuấn định kéo ghế cho cô, cô lập tức tự đẩy nó qua một bên, nụ cười trên môi cô như ngạo mạn:

- Làm vậy thừa rồi đó, tôi không phải là đối tượng để huynh ga lăng đâu.

Phương Tuấn nhún vai không trả lời. Đến lúc ra ngoài đường, anh hỏi như chợt nhớ ra:

- Hình như cô định đi đâu phải không?

- Đi mua sắm, hỏi chỉ vậy?

- Nếu là mua quần áo, xin nhớ chọn những kiểu kín đáo giùm

- Lo dữ vậy hả?

Phương Tuấn làm như không thấy vẻ giễu cợt trong cách nói của cô, anh thản nhiên:

- Tôi phải lo, bởi vì tôi phải thỉnh cô về làm phu nhân, mà cô thì không phải là người đức hạnh. Trúc Vân bỏ qua cách nói xóc óc của anh ta:

- Thỉnh về làm phu nhân à? Nói thế mới là nói chứ, ngoan quá.

Và cô cười dòn tan rồi bỏ đi. Phương Tuấn cũng lên xe mình anh không hề trả đũa, như không thèm đốp chát với con gái.

Trúc Vân vào siêu thị mãi đến tối mới về. Cô quăng mớ giỏ lĩnh kính xuống giường, rồi lúi túi ra mặc thử.

Cô đứng trước gương ngắm nghía mình. Những bộ áo hoàn toàn không theo gu của cô trước đây, nhưng nói chung là đẹp. Đổi phong cách thế này cũng hay hay.

Chợt nhớ tới cách dặn của Phương Tuấn lúc chiều, cô cười tinh quái một mình. Rồi chạy đến gọi điện thoại của anh.

- Alô, tôi đây.

Hình như Phương Tuấn đang bận việc gì đó, giọng anh ta khô khan:

- Có chuyện gì vậy?

Trúc Vân nói như thơ ngây:

- Lúc nãy huynh bảo tôi chọn những bộ kín đáo, tôi đã mua rồi

Giọng Phương Tuấn có vẻ bực mình:

- Chỉ có vậy thôi hả?

- Vâng, nên bây giờ tôi có chuyện quan trọng muốn nói.

- Chuyện gì?

Trúc Vân cố tình nói ê a kéo dài:

- Tôi đang thử đồ.

Trong giây lát cô cũng nghe anh thở hắt ra:

- Rồi sao?

Trúc Vân nói hết sức ngơ ngậy:

- Tôi thử đồ nên hỏi huynh có muốn đến ngắm không? Sợ huynh không yên tâm

- Tôi cần gì ngắm áo của cô, ngắm cô thích hơn, cô không mặc gì không chừng nhìn đã con mắt hơn đấy.

Trong một phút, Trúc Vân khựng lại. Cô không tưởng tượng nổi anh ta bông lơn kiểu đó. Cho nên tưởng chọc được anh ta, cô lại trở nên lúng túng bị động.

Giọng Phương Tuấn có vẻ khiêu khích:

- Thế nào, còn đề nghị gì nữa không?

Trúc Vân đã lấy lại tinh thần, cô cười phá lên:

- Có thể mới làm cho huynh bỏ được phong cách nhà tu, huynh làm tôi buồn cười chết được.

- Biết tôi như vậy rồi sao?

Trúc Vân nhăm nhẩn:

- Cũng đoán lâu rồi, nhưng chưa biết huynh nham nhở đến đâu, ba mẹ tôi mà nghe huynh nói như vậy, chắc các cụ sẽ chết đứng ngay.

Cô cười dòn tan rồi đột ngột cúp máy. Tưởng tượng khuôn mặt anh ta lúc đốp chát, cô lại cứ muốn cười một mình.

Chương 3

Trúc Vân mặc bộ áo cô dâu màu trắng, cô đứng nhìn mình trong gương với tâm trạng tò mò hơn là thưởng thức sắc đẹp của mình. Không hiểu sao, đến lúc này cô thấy một nỗi buồn mơ hồ, khi ý thức mình có chồng

Cô liếc nhìn Phương Tuấn, trông anh ta rất đẹp trai và nghiêm nghị trong bộ vest của chú rể. Anh ta đứng tựa cạnh bàn, thờ ơ nhìn ra ngoài đường, như không muốn quan tâm cô dâu của mình có đẹp hay không.

Cô chuyên viên trang điểm chăm chú cài chiếc kẹp cuối cùng lên tóc cô dâu. Rồi đứng thẳng lên nhìn vào gương.

- Chị từng trang điểm nhiều cô dâu, nhưng chưa thấy ai đẹp như em, em với cậu ta trông xứng

đôi đấy. Mai một sinh con chắc đẹp lắm.

Chị ta đẩy Trúc Vân ra ngoài, đến trước mặt Phương Tuấn.

- Xem nào, đẹp không? Chú rể có nhận ra cô dâu không?

Phương Tuấn quay lại, anh ta có vẻ ngạc nhiên vì thấy Trúc Vân đẹp hơn lên rất nhiều. Và anh ta gật đầu như khen một cô người mẫu.

- Đẹp lắm.

Lúc đó chợt có hai cô gái bước vào cửa. Vừa nhìn thấy họ gương mặt Phương Tuấn chợt thay đổi hẳn, có một vẻ gì đó gần như bối rối, buồn rầu và tránh né. Anh ta vô tình quên mất Trúc Vân đứng bên cạnh, và mỉm cười với cô ta.

- Em đi đâu vậy?

- Em theo bạn đi lấy hình.

Cô ta nói mà tránh nhìn vào Phương Tuấn, trông cô ta còn lúng túng hơn cả anh. Trong một phút cặp mắt cô ta dán vào Trúc Vân hau háu tò mò. Đến nỗi mọi người đều nhìn thấy.

Cô chủ tiệm đưa hai cô gái vào phòng bên cạnh. Thấy Phương Tuấn nhìn theo họ, cô chuyện viên hóa trang hỏi xởi lởi.

- Người quen của chú rể hả?

Phương Tuấn cười như không muốn trả lời. Bây giờ anh mới nhớ ra Trúc Vân, anh ta quay qua nhìn cô Trúc Vân khẽ nhún vai, nói tỉnh bơ.

- Nhìn hiền quá nhỉ, hình như huynh kết với mẫu người thùy mị.

Phương Tuấn chưa kịp trả lời thì người thợ chụp hình từ cửa bên trong thò đầu ra

- Xong chưa chị Khánh?

- Xong rồi, cô dâu chú rể qua đây

Trúc Vân bước theo chị ta Phương Tuấn lùng khùng đi phía sau. Anh cảm thấy chán ngấy cái trò chụp hình kiểu này. Nhưng không thể không làm. Anh quay qua nhìn Trúc Vân quan sát, và biết cô cũng chẳng hứng thú gì hơn anh

Cả hai máy móc làm theo chỉ dẫn của người chụp hình. Anh ta bấm hết kiểu này đến kiểu khác.

Cuối cùng Trúc Vân lắc đầu cương quyết:

- Thôi đi anh ạ, tôi mệt quá, ngưng lại đi thôi.

- Ráng vài kiểu nữa đi, chưa hết hai cuộn phim đâu.

Trúc Vân phẩy tay:

- Thôi bỏ đi, anh cứ tính như hai cuộn cũng được, tôi không chụp nữa đâu

- Vậy vài ngày nữa anh chị đến chọn kiểu để phóng to nhé

Phương Tuấn lắc đầu:

- Kiểu nào cũng được, anh cứ chọn đại đi, chúng tôi bận không đi được nhiều lần.

- Vậy hả?

Anh ta không nén được cái nhìn tò mò về phía hai người. Có lẽ anh ta chưa thấy ai thờ ơ với ảnh đám cưới như hai người này

Phương Tuấn và Trúc Vân ra về, không khí giữa hai người có gì đó trầm lặng, thậm chí trở nên nặng nề. Trên suốt đoạn đường dài không ai nói với ai câu nào

Khá lâu, Trúc Vân chợt cười phá lên:

- Vui thật đấy.

Phương Tuấn hỏi mà không quay qua nhìn cô:

- Chuyện gì vậy?

- Tại sao mình phải làm chuyện mà mình không thích nhỉ, tôi biết huynh cũng không có hứng chụp ảnh đâu phải không?

- Cô cũng vậy phải không?

- Tất nhiên

Cô chợt nghiêng đầu, bâng khuâng

- Không biết mấy người khác có giống chúng ta không nhỉ?

- Nghĩa là gượng gạo với chính đám cưới của mình chứ gì?

- Ừ

Cô ngả người ra sau, giọng tự lự.

- Lúc trước tôi không nghĩ gì hết.

... nhưng càng đến ngày cưới tôi càng thấy bất an, huynh có tâm trạng như tôi không?

Phương Tuấn nhún vai

- Tôi làm theo những gì đã hoạch định sẵn. Không có chuyện nghĩ ngợi phân vân, cô cũng như vậy đi, đừng có làm cho phức tạp thêm

Trúc Vân nheo mắt

- Nếu bây giờ tôi rút lại thì sao?
- Không còn kịp đâu.

Trúc Vân định nói, nhưng đã đến nhà nên cô lặng thinh. Chợt cô thấy Quốc Bình dừng xe trước cổng nhà cô, anh ta bấm chuông rồi đứng đợi:

Trúc Vân bèn quay qua Phương Tuấn:

- Huynh đừng lại đi, tự tôi băng qua đường được rồi.

Phương Tuấn cũng đã thấy Quốc Bình, anh ta hất mặt về phía trước:

- Anh ta đó phải không?
- Ai?
- Cái người hay cặp kè với cô đấy, tôi biết anh ta.
- Thì sao?

Phương Tuấn nhún vai:

- Chẳng sao hết, nhưng đừng có làm gì quá đáng đấy, con gái có chồng thì nên chia tay với bạn trai, cô nên nhớ là trong mắt gia đình tôi, cô luôn là người nết na.

Trúc Vân thở hắt một cái

- Biết rồi, khỏi nói.

Cô mở cửa bước xuống, băng qua đường. Quốc Bình vẫn không thấy cô Trúc Vân bèn đi đến phía sau lưng vỗ vai anh ta:

- Ê, đi đâu vậy?

Quốc Bình giật mình quay lại, có lẽ anh ta nổi cáu. Nhưng nhận ra Trúc Vân, anh ta mỉm cười:

- Đứng chờ nhà em mở cửa, nhưng gặp em rồi, khỏi vô nhà. Đi uống nước với anh.

Trúc Vân đồng ý ngay, cô đâu có dám để Quốc Bình vào nhà. Mẹ cô mà thấy anh tới, thế nào cũng quát cô một trận. Từ nay tới ngày cưới, cô bị cấm giao du với bạn, kể cả bạn gái. Cho vàng cô cũng không dám để người nhà thấy Quốc Bình.

Cô hối hả đẩy anh qua bên quán nước. Khi hai người đã chọn một bàn ngồi. Quốc Bình hỏi ngay.

- Sao lúc này em biệt tích vậy, gọi điện cũng không gặp, lần đó anh gọi cho em thì gặp mẹ em, bà ấy dẫn anh ghé quá.

Trúc Vân thở dài:

- Em dặn anh rồi, đừng gọi cho em. Lúc này em bị canh giữ hơn cả tù, chán muốn chết được.

Quốc Bình ngả lưng ra ghế:

- Chùng nào em dám cưới vậy?
- Tháng sau.

Quốc Bình chồm tới phía trước, kinh ngạc:

- Nhanh vậy hả?
- Anh thấy vậy là nhanh hả?
- Hai gia đình mới biết nhau có mấy tháng, thời gian này là thời gian em và hẳn tìm hiểu chứ không phải là cưới vội vã như vậy.

Trúc Vân cười từng từng:

- Nếu đã quyết định cưới thì chỉ cần một tuần cũng đủ, đằng này tới những ba tháng, lâu thấy mờ, anh không biết là em nôn lấy chồng lắm sao?
- Đừng giỡn, anh nói thật mà, anh có cảm giác ba mẹ em vội vã tố em ra khỏi nhà, chứ làm gì mà gả gấp vậy.
- Em đã nói là em cần chồng gấp mà.
- Em có gì đó không ổn phải không? Anh mà không hiểu em thì ai hiểu. Em thấy bất an rồi phải không?

Trúc Vân nín lặng, mấy lúc bị nói trúng nỗi lòng sâu kín của mình, cô không còn đủ sức đùa cợt nữa. Và cô đè nén tâm trạng mình bằng thái độ căng căng.

- Có gì đâu mà bất an, anh ta cũng là người chứ có phải quái vật đâu mà sợ bị ăn thịt.

Quốc Bình nghiêm mặt:

- Rõ ràng là em bắt đầu sợ rồi, anh đã nói mà, lấy chồng không phải là trò đùa đâu, đối với con gái thì nó quan trọng cả đời đấy.

Trúc Vân hình mũi như chọc anh, chứ không nói gì. Quốc Bình chỉ cười với cử chỉ của cô, rồi nói nghiêm chỉnh.

- Nếu hối hận thì từ chối đi Vân, còn kịp đấy.

- Không lấy anh ta thì ba em sẽ gả tổng em cho ông già ấy, em sợ lắm

Quốc Bình nói thản nhiên:

- Em sẽ lấy anh.

Trúc Vân cười phá lên:

- Em với anh mà là vợ chồng chắc tức cười lắm ta ời.

- Đừng đùa Vân, anh nói thật.

Trúc Vân lắc đầu nguầy nguậy:

- Em đã nói rồi, bạn bè mà cưới nhau nó vô duyên không thể tưởng, em quen coi anh là anh rồi, bây giờ bảo xem như chồng em chịu không được, tức cười lắm.

Quốc Bình có vẻ tự lự:

- Em yêu hấn không, Vân?

- Không, và em cũng không yêu anh, không yêu ai hết, Em cũng không biết tại sao, nhiều lúc em cũng muốn yêu người nào đó xem nó ra làm sao, nhưng không có.

Cô ngừng lại, nhún vai:

- Chán thật.

Quốc Bình ngồi im, anh thật sự không biết nói gì nữa. Trước lúc đến gặp Trúc Vân, anh nghĩ sẽ tìm cách thuyết phục, nói chuyện một cách nghiêm chỉnh. Nhưng khi gặp rồi, thái độ bất cần của cô làm anh thấy khó nói.

Ngồi một lát, anh lại mở lời:

- Hấn ta sẽ không hiểu em như anh đâu, hấn chỉ thấy vẻ ngoài phớt đời của em, nhưng anh thì hiểu được con người thật của em.

- Em cũng vậy, rất hiểu anh.

- Vậy thì em cũng cảm nhận được anh đang nói thật?

Trúc Vân khẽ gật đầu:

- Em biết, nhưng em dị ứng sao tự nhiên anh để tình cảm biến dạng như vậy, em thích như trước đây hơn, em thích khi nào cần rong chơi thì em tới anh, ngoài ra đừng nói chuyện nghiêm chỉnh, em không quen.

- Anh sẽ như vậy, nếu em đừng lấy chồng.

Trúc Vân định trả lời, nhưng nghe tính hiệu nên cô ngừng lại, lấy máy ra.

- Alô.

Giọng Phương Tuấn vang lên:

- Cô nên tiếp anh ta một chút thôi, đừng ngồi mãi như thế, dì tôi đã thấy cô đấy.

Trúc Vân cau kinh:

- Tôi không phải là tù nhân của huynh.

Nói xong cô tắt máy ngang. Quốc Bình nhìn cô:

- Hấn à?

- Vâng.

- Em xưng hô với hấn kiểu bụi đời vậy hả Vân?

- Có gì lạ?

- Hấn chấp nhận được à?

- Anh ta không thích, nhưng em không biết gọi cách nào khác.

- Em buồn cười thật.

- Em thấy chẳng có gì đáng cười cả, ai cũng bảo tụi em xứng đôi, nhưng em thấy em với hấn không có điểm tương đồng nào cả.

- Thí dụ?

- Lúc nào anh ta cũng nghĩ em là dân quậy hời hợt, và anh ta cư xử với em theo cái cách như thế.

Cô nhún vai với vẻ bất cần:

- Muốn nghĩ thế nào cũng được, đã lỡ mất dạy rồi thì cho mất dạy luôn.

Cô đột ngột đứng dậy:
- Thôi em vô nhà đây.
Quốc Bình ngạc nhiên:
- Em tiếp anh kiểu đó hả Vân?
- Em đang chán lắm, em vô nhà đây.
Cô đi vài bước rồi đứng lại, trở lại bàn, thở dài.
- Đám cưới em không mời anh đâu, mà cũng không mời bạn bè nữa, xin lỗi nó giùm em nghe.
- Em chán bạn bè rồi hả?
- Không phải, hình như em chán em, với lại đám cưới em đâu có hứng thú gì mà mời đông người.
- Anh chưa từng thấy em thế này bao giờ. Anh không yên tâm chút nào, nếu thấy...
Trúc Vân chặn lời
- Anh muốn bảo em hủy bỏ đám cưới phải không? Hình như em cũng muốn thế, nhưng đợi đến khi em đi tới quyết định thì em đã có chồng mất rồi.
Rồi cô lẳng lặng đứng dậy, đi ra khỏi quán bỏ lại Quốc Bình ngồi một mình với vẻ thất vọng buồn bã.

Chương 4

Trúc Vân mệt mỏi đi lên lầu, bước vào phòng tân hôn. Mọi người trong gia đình cũng từ nhà hàng về. Phương Tuấn còn ở dưới nhà giải quyết chuyện gì đó, cô không buồn quan tâm. Cô đi vòng quanh phòng, nhìn một cách tò mò, đây là lần đầu tiên cô vào phòng này. Trang trí đẹp hơn phòng của cô ở nhà. Người nhà đưa quà vào phòng. Những gói quà lộng lẫy chất đống trên bàn làm cô tò mò một cách vui thích. Sau một ngày tiếp khách và làm cho xong lễ nghi chán ngắt, cái này làm cho cô thấy vui hơn lên.
Trúc Vân vào phòng tắm thay đồ. Rồi đến bàn ngồi xem quà, cô đang gỡ lớp giấy thì Phương Tuấn đi vào. Anh ta đến đứng cạnh bàn nhìn, chứ không tham gia với cô.
Trúc Vân ngước lên:
- Huỳnh không thích xem hả?
- Không.
Anh ta cởi áo vest, quăng bừa lên giường rồi đi vào phòng tắm. Trúc Vân cũng không để ý xem anh ta làm gì. Cô tiếp tục xem quà. Chợt cô reo lên một cách vui thích.
- Hết ý luôn.
Đó là bức tranh đóng trong khung kiếng, ảnh chụp ca sĩ Ricky Martin. Chẳng cần nghĩ ngợi, Trúc Vân đứng ngay dậy, đưa mắt tìm chỗ thích hợp. Cuối cùng cô quyết định treo trên đầu giường.
Cô tháo bức ảnh chụp với Phương Tuấn xuống. Rồi treo tranh lên. Cô đang loay hoay chỉnh ngay ngắn thì Phương Tuấn đi ra. Nhìn thấy bức tranh, anh nhúm mày:
- Cô làm gì vậy?
- Tôi tìm hoài không thấy có chỗ nên treo ở đây vậy?
- Cô có điên không?
Vừa nói anh vừa nhảy lên giường, tháo bức tranh xuống. Trúc Vân lập tức cản lại:
- Không được gỡ, đây là quà tặng của tôi mà
- Nếu tôi biết người tặng món quà vô duyên này, tôi đã không mời họ rồi. Nhưng cô càng quái dị hơn khi treo nó lên chỗ này
- Nhưng tôi thích anh ta
Phương Tuấn cười nhếch môi:
- Vậy cô có định đem mấy chàng thần tượng của cô về đây không? Ahn jee Wok hay Jang Dong Gun của cô đâu rồi?
Trúc Vân thản nhiên:
- Để đâu hỏi làm chi?

Phương Tuấn trừng mắt nhìn cô:

- Cô có thể sưu tập thần tượng của cô ở nhà cô, nhưng đây không phải là chỗ thích hợp, bỏ ý định đi.

Trúc Vân khẳng khái phản đối:

- Nhưng bây giờ tôi ở đây, đem về nhà thì làm sao tôi giấu được.

- Cô có thể tìm cách nào đó, nhưng đừng có xúc phạm tôi như vậy.

Trúc Vân hếch mặt lên:

- Tôi hiểu rồi, huynh không thích gỡ khung hình này, làm như huynh quý nó lắm vậy.

Phương Tuấn nhún vai:

- Tôi không quý, nhưng tôi không đồng ý hành động của cô, chướng mắt lắm.

- Nếu huynh không cho treo ở đây thì tôi treo chỗ khác.

Nói xong cô hăm hở đem bức tranh đến dựng trên bàn phấn. Phương Tuấn đứng yên nhìn cô đôi mắt nảy lửa. Rồi anh nghiêng rằng:

- Tôi không muốn đem tâm hồn gay gắt thế này, nhưng tôi rất muốn cho cô cái tát nên thân. Tôi không thể chịu nổi cô.

Rồi anh đến tủ chọn chiếc áo sơ mi mặc vào, và hăm hăm bỏ đi ra khỏi phòng.

Trúc Vân đứng sững nhìn theo anh ta, ngờ ngác. Một lát sau cô mới hiểu mình đã làm anh ta nổi giận đến mức nào. Cô suy nghĩ một lát, rồi nhún vai cho qua.

Trúc Vân hết hứng xem tranh hay mở quà. Cô gom mấy tờ giấy hoa dòn vào ngăn tủ. Rồi lên giường nằm.

Một lát mệt quá, cổ ngủ thiếp đi. Đến nửa đêm thức dậy, không thấy Phương Tuấn trong phòng, cô lại nhớ ra chuyện lúc tối. Cô bước xuống giường, mở cửa đi ra ngoài nghe ngóng. Không biết anh ta ngủ ở phòng nào. Cũng có thể anh ta đi suốt đêm.

Trúc Vân trở vào phòng, ngồi một mình nghĩ ngợi. Tự nhiên cô cười chua chát. Trong số bạn bè chắc chỉ có mình cô có chồng kiểu quái dị này. Đêm tân hôn chú rể đã bỏ đi suốt đêm. Lấy chồng thế này chắc chỉ có một mình cô mà thôi.

Sáng hôm sau Trúc Vân dậy sớm như bình thường. Khi cô xuống sân chơi thì gặp bà nội. Bà hỏi ngay:

- Đêm qua thằng Tuấn đi đâu, con biết không Vân?

"Làm sao bà nội biết anh ta đi nhỉ, lúc đó khuya rồi mà, chẳng lẽ nội chưa đi ngủ" - Trúc Vân không ngờ bà biết chuyện này, cô nói dè dặt:

- Dạ con không biết.

- Nó không nói với con là nó đi đâu?

- Dạ không.

- Sao con không hỏi?

- Dạ, con tưởng ảnh ra ngoài uống cà phê nên không hỏi.

Cô nghe bà lẩm bẩm:

- Thằng này chứng nào tật nấy, hết chỗ nói rồi.

Bà quay qua Trúc Vân, nói như an ủi:

- Tối qua con ngủ được không?

- Dạ được, hôm qua con mệt quá nên ngủ ngon lắm nội.

- Còn đừng để bụng chuyện đó nghe, chắc nó đi lo công chuyện gì đó, để nội rầy nó.

Trúc Vân thấy hồi hộp quá, cô vội cản:

- Dạ, nội đừng rầy.

- Mấy chuyện đó phải nói chứ, ai đời đem tâm hồn mà bỏ cô dâu một mình như vậy.

Trúc Vân làm thinh. Cô sợ bà nội mắng Phương Tuấn không phải vì tội nghiệp anh ta, mà vì sợ anh ta kể tội của cô, lúc đó chắc bà nội sẽ mắng cô, chứ không phải là anh ta.

Trúc Vân trở lên phòng, để tránh nói chuyện với bà, cô đang đứng thờ thẩn bên cửa sổ thì thấy Phương Tuấn đi vào.

Anh ta chẳng buồn nhìn đến cô, mà đi thẳng đến tủ lấy bộ đồ khác thay, rồi lại đi ngay.

Trúc Vân chợt nghe tiếng bà nội gọi anh ta ngoài hành lang.

- Vào đây nội nói chuyện một chút Tuấn.

Vậy là anh ta bị rầy thật rồi. Không biết bà nội nói chuyện có gay gắt như mẹ cô không. Cô suy nghĩ một chút, rồi đi ra hành lang, rón rén đi qua phòng bà nội.

Cô đứng nép vô tường lắng nghe. Mà cũng không cần gì phải ráng, bên trong vọng ra tiếng nói rõ mồm một

- Tối qua còn đi đâu vậy Tuấn?

Không nghe Phương Tuấn trả lời, chỉ có tiếng bà nội tiếp tục với giọng nghiêm khắc

- Vậy là con vẫn không có gì thay đổi phải không? Lúc trước con hứa với ba con thế nào, nội không ngờ mới đám cưới xong con đã đổ đốn như vậy.

Phương Tuấn vẫn không nói gì, hình như anh ta không mở miệng được. Chỉ có giọng bà nội tiếp tục:

- Ai đòi mới đêm đầu tiên đã bỏ mặc cô dâu một mình, làm vậy mà con coi được hả, con mê chơi đến như vậy sao. Vậy mà nội tưởng con thay đổi rồi.

Không biết trong phòng Phương Tuấn có căng thẳng không, chứ Trúc Vân thì hồi hộp kỳ lạ. Cô sợ Phương Tuấn nói ra chuyện bức tranh, lúc đó thì chắc giông tố sẽ chuyển qua cô.

Nhưng Phương Tuấn vẫn không nói gì, thật ra anh ta cũng không đến nỗi nhỏ nhen lắm.

Cô đang suy nghĩ thì cánh cửa bật mở. Làm cô giật bắn mình. Phương Tuấn bước ra, thấy cô anh ta nhìn gườm gườm rồi buông một câu.

- Nghe lén không hay ho gì đâu.

Và anh ta bỏ về phòng, Trúc Vân bèn đi theo anh ta.

- Tối hôm qua huynh đi đâu vậy?

- Cô hỏi với tư cách gì? Vợ, bà nội hay một kẻ tọc mạch?

- Nội bảo tôi hỏi, với lại tôi cũng muốn biết, dù sao cũng là vợ chồng mà, đám cưới rồi mà.

Phương Tuấn quay qua cô nhìn cô, nhướng mắt:

- Nếu coi tôi là chồng thì cô đã không làm chuyện đó, may là tôi không yêu cô, nếu không chắc tôi điên lên mất.

Anh hất mặt về phía bức tranh:

- Đêm qua cô ngủ với anh ta có vui không?

- Nói vậy, thần tượng không có nghĩa là say mê, huynh không hiểu gì là nghệ thuật cả.

- Tôi không hiểu, và cũng không tài nào hiểu nổi sự sùng bái điên khùng đó.

Trúc Vân nhìn anh ta chăm chăm:

- Tối qua huynh đi đâu vậy?

Thấy anh ta nhún vai không trả lời, cô nói tiếp:

- Tôi là vợ huynh, tôi có quyền hỏi, yên tâm đi, hỏi cho biết thôi chứ tôi không nói với bà nội đâu.

- Cô nói cô là vợ hả, nếu vậy thì cư xử cho đúng cách làm vợ đi, chứ tôi thấy đêm qua cô giống dân chơi hơn.

Anh ta ném cho cô cái nhìn thiếu thiện cảm, rồi bỏ đi ra đến cửa, không hiểu nghĩ thế nào mà anh ta quay lại:

- Nếu cứ xử như đêm qua, thì cô có đến những hai chồng, và có thể sẽ nhiều hơn vậy nữa.

- Nói chuyện như vậy hả, quá đáng lắm nghe.

Phương Tuấn không trả lời, anh ta bỏ đi ra. Trúc Vân đi nhanh theo ra hành lang:

- Huynh đứng lại đi.

Nhưng Phương Tuấn đã đi xuống cầu thang, không hiểu anh ta biến đi đâu đến trưa mới về.

Lúc đó mọi người đã ngủ trưa nhưng Trúc Vân không ngủ. Cô hãy còn tức vì câu nói của anh ta

Nên khi thấy anh ta vào, cô nhìn anh ta gườm gườm

- Mới đám cưới nên tôi không muốn gây với huynh, nhưng tôi không chịu được khi huynh xúc phạm tôi, nếu huynh còn nói câu nói đó lần nữa, tôi mách với bà nội

Phương Tuấn đến đứng trước mặt Trúc Vân

- Cô dọa tôi đó hả?

- Không dọa, mà làm thật, huynh quen coi thường tôi nên muốn nói gì thì nói chứ gì, lúc trước thì được, nhưng bây giờ thì không

- Muốn người ta cư xử với mình thế nào thì tự mình phải có nhân cách, đừng dùng cách gây gổ, không hay đâu

Anh ta ngồi xuống đầu giường bên kia, im lặng một lát, rồi giọng dịu lại

- Cô muốn đi chơi ở đâu?

- Huynh muốn nói đến tuần trăng mật hả?

Phương Tuấn gật đầu:

- Cô chọn đi.

Trúc Vân nói dứt khoát:

- Đừng đi đi, huynh biết rồi đó, vui vẻ gì mà đi chứ.

- Tôi cũng nghĩ như cô, nhưng không như vậy mọi người sẽ nghĩ sao, tôi không thích vì chuyện này mà gây sự chú ý của gia đình hai bên.

Trúc Vân thở dài

- Có chồng là khổ thế này sao, ngay cả chuyện không đi chơi cũng sợ bị hỏi, tôi bắt đầu thấy mệt mỏi rồi đấy

- Và cô sẽ còn mệt mỏi hơn nữa với cách sống ngang nhiên của cô

Trúc Vân nhăn mặt

- Tôi ngang nhiên thế nào?

- Thứ nhất, cô coi thường tôi quá mức, dù cho không yêu thì tôi cũng là chồng cô, tôi không chấp nhận được chuyện cô treo ảnh thần tượng của cô trước mặt tôi

- Thật không hiểu nổi tính nhỏ nhen của huynh, cái đó...

Nhưng cô chưa nói hết câu đã bị Phương Tuấn quát lên

- Cái đó không phải nhỏ nhen

Nói xong anh như chột nhớ ra, vội im bặt. Trúc Vân cũng hoảng hồn nhìn ra ngoài. Cả hai ngồi im nghe ngóng.

Một lát sau thấy trong nhà vẫn yên lặng, Phương Tuấn có vẻ yên tâm, anh nói nhỏ hơn:

- Cô đừng khinh thường tôi quá như vậy. Đừng để cuộc sống vợ chồng bắt đầu từ thành kiến, tôi không có tinh thần kiên nhẫn đâu.

Anh im lặng một chút, rồi nhấn giọng:

- Đừng để bà nội biết chân tướng của cô.

Trúc Vân cười khẩy:

- Huynh bảo sợ nội biết chân tướng của tôi, còn huynh thì hiểu thế nào về tôi, nhìn bề ngoài mà đánh giá à, đừng có nông cạn như vậy.

Phương Tuấn mỉa mai:

- Thế cô sâu sắc lắm à? Tôi cũng hy vọng cô có chút tâm hồn đấy.

Không biết nghĩ gì mà Trúc Vân ngồi lặng yên. Rồi cô hất mặt lên từng từng:

- Tâm hồn là thứ quý gì, tôi không biết và cũng không có cái đó, ừ thì tôi là đứa chẳng ra gì thì sao?

Phương Tuấn hằm hằm nhìn cô:

- Càng ngày tôi càng nhận ra nhiều cái ở cô, giá mà tôi đừng thấy gì hết.

Và anh ta lại đứng dậy bỏ đi. Anh ta và cô không thể nói chuyện với nhau quá nửa giờ. Thế mới là vợ chồng chứ. Chứ nói chuyện bình thường như người ta thì vô duyên chết.

Cô ngồi im một mình với ý nghĩ từng từng thách thức. Rồi lại cười chua chát một mình.

Buổi tối cô và Phương Tuấn mới gặp lại nhau trong phòng ăn. Trúc Vân nghe dì Phương nói bà nội quy định tối là cả nhà phải có mặt đầy đủ bên bàn ăn. Thông lệ này ngay cả ông Phương cũng phải tuân theo. Có lẽ vì vậy mà Phương Tuấn phải về nhà.

Trúc Vân không biết anh ta đã quên chuyện gay cấn buổi sáng chưa. Chỉ thấy anh ta bình thường như không có gì.

Đến lúc ăn xong, anh ta định rời bàn thì bà nội lên tiếng

- Hai đứa có định đi chơi không? Sao nội không nghe gì hết vậy?

Trúc Vân nhìn Phương Tuấn đăm đăm, chờ anh ta đối phó. Anh ta cũng nhìn thoáng qua cô, rồi nói thản nhiên:

- Trúc Vân còn mệt nên không muốn đi, với lại con còn nhiều chuyện giải quyết chưa xong, bao giờ rảnh tụi con sẽ đi.

Bà nội nhìn qua Trúc Vân:

- Con nghĩ một, hai ngày hết mệt rồi thì đi chơi, mới cưới không đi rồi mai mốt đứa nào cũng lu bù, đi đi con.

"Chưa từng thấy bà nội nào quan tâm kiểu đó, nội dễ thương như thế càng làm mình thấy rối" -

Cô chưa biết nói thế nào thì Phương Tuấn đã nói thay cô:

- Còn sống với nhau dài dài, thiếu gì dịp để đi, hơi đâu mà nội lo.

- Con đừng có lạnh nhạt như thế, phải biết săn sóc vợ chứ, mới cưới về mà cư xử lạnh nhạt quá thì sau này sẽ có ấn tượng với nhau đấy.

Phương Tuấn buông một câu vô cảm:

- Không có đâu nội

Trúc Vân cười vui vẻ:

- Nội không biết chứ con thích ở nhà hơn, nội có biết đánh tứ sắc không, con chơi với nội.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Trúc Vân, không ngờ cô đề nghị như vậy. Còn bà nội thì vui thấy rõ:

- Con biết đánh tứ sắc nữa hả, con có chịu chơi với bà già này không?

- Dạ chịu, chơi với người già vui hơn bạn nhiều, bạn bè mất công giành nhau lắm.

Ông Phương xen vào:

- Vậy là mai mốt mẹ có bạn chơi bài rồi, không ngờ con chịu mấy thứ đó, tuổi trẻ bây giờ thích tìm đến mấy chỗ ồn ào hơn, ba sợ con chán đó.

- Không có đâu ba, tại ba không biết chứ, con chơi tứ sắc giỏi lắm.

- Vậy sao?

Trúc Vân bèn đề nghị:

- Ba có biết chơi không?

- Ba biết, nhưng chắc không rành.

- Vậy thì tối nay, chơi nghe ba.

Ông Phương cười to:

- Thôi, mấy thứ đó ba không rành đâu.

Tính xen vào:

- Vậy thì em vô cho.

Trúc Vân quay qua bà Phương:

- Dì Phương chơi há dì Phương, có dì vô là đủ tay rồi, chơi há dì Phương.

Bà Phương gật đầu ngay Thế là mọi người ra phòng khách tụ lại thành không tay chơi tứ sắc.

Ba người lớn thì trầm, nhưng Trúc Vân thì nói cười luôn miệng, thậm chí có lúc cô cười khanh khách khoái chí. Ban đầu bà nội còn trầm tĩnh, cuối cùng cũng đùa theo cô.

Lần đầu tiên trong nhà tụ tập với nhau thân mật như vậy. Cách vui vẻ hồn nhiên của Trúc Vân làm không khí nhộn và thoải mái hẳn lên. Đến gần khuya mọi người mới giải tán. Trúc Vân đi lên phòng. Cô rất ngạc nhiên khi thấy Tuấn vẫn còn thức. không phải anh ta đợi cô, mà là ngồi kiểm tra lại sổ thu chi ở phòng trà.

Từ trước lúc đám cưới đến giờ, anh ta vẫn điều khiển từ xa kiểu này. Từ hôm lo đám cưới đến giờ. Trúc Vân quên hẳn chuyện đó, bây giờ thấy anh ta làm cô mới nhớ ra.

Cô đến gần Phương Tuấn tò mò:

- Có lỗi không?

Không nghe anh ta trả lời, cô cũng không buồn hỏi tiếp. Cô che miệng ngáp một cách mệt mỏi.

Rồi đến góc phòng thay áo ngủ.

Vừa thay áo, cô vừa liếc nhìn về phía Phương Tuấn. Dù trước đây biết sẽ lấy anh ta, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ tới chuyện cùng giường. Đêm qua anh ta bỏ đi cô ở một mình, nhưng đêm nay có mặt anh ta, dù cố phớt lờ cũng không được.

Ý nghĩ đó làm Trúc Vân tỉnh ngủ hẳn. Cô chậm chạp bước lại giường, ôm chiếc gối vào lòng, tìm đập như trống đánh. Những chuyện thế này thật khó mà gan góc.

Phương Tuấn chợt đứng dậy tắt đèn. Anh ta đến ngồi cạnh giường, hình như anh ta cũng mất tự nhiên.

Trúc Vân nằm im cố ngủ, nhưng thần kinh căng thẳng làm cô không sao ngủ được. một lát sau cô nghe tiếng anh ta nói như nhận xét.

- Cô thích chơi bài hay thích gần bà nội?

Trúc Vân chợt thấy nhẹ người, cô xoay lại:

- Thích hết cả hai.

- Cô làm tôi ngạc nhiên, cô mà cũng chơi được với người già sao?

- Tôi chơi được với tất cả, có lẽ trừ huynh là người chọc cho tôi gây thôi.

Phương Tuấn cười khế chứ không nói. Trúc Vân lên tiếng tiếp.

- Tôi hiểu bà nội sợ huynh lạnh nhạt với tôi, sợ tôi buồn vì cách cư xử của huynh, cho nên nội cứ bảo huynh đưa tôi đi chơi. Người già thật là bao dung.

- Cô mà cũng nhận ra được điều đó à?
- Thế huynh tưởng tôi như thế nào? Mà thôi, huynh đừng nói, chắc chắn câu trả lời của huynh sẽ làm tôi nổi giận đấy.
- Cô biết tôi sẽ nói gì mà giận?
- Biết chứ sao không. May quá, dù sao có bà nội nên tôi không bị lạc lõng, nội của huynh dễ thương thật đấy.
- Cô về đây làm bạn với nội hay làm vợ tôi?
- Để từ từ xem, chưa biết được ai làm tôi thích hơn.
Phương Tuấn chột nghiêng người nằm sát vào người cô, giọng dịu lại:
- Dù có thế nào, tôi vẫn muốn có gia đình thật sự.
Nói xong anh cúi mặt xuống, hôn thật lâu trên cặp môi giá lạnh của cô Trúc Vân nằm in lo lắng, bất chợt cô quay mặt tránh đi, giọng quyết liệt:
- Không, tôi không cho phép chạm vào người tôi.
Phương Tuấn buông cô ra, ngẩng lên:
- Tại sao?
Trúc Vân ngồi hẳn lên, khuôn mặt cứng rắn:
- Làm sao có thể làm vợ chồng khi mà cả hai còn xa lạ với nhau.
- Cô không muốn chúng ta xích lại gần nhau hơn sao?
- Không hề, nhất là không phải bằng cách này.
- Đối với tôi, sự từ chối đồng nghĩa với xúc phạm.
- Còn tôi thì bị xúc phạm hơn, nếu huynh cưỡng đoạt tôi.
Cách dùng từ của cô làm Phương Tuấn bị chạm tự ái nặng nề, anh mím môi, bước xuống giường.
- Rất may trên đời nay còn rất nhiều chiếc giường, mà đến đó tôi không cảm thấy mình là người thô thiển.
Anh ta đến lấy áo thay, rồi im lặng đi ra khỏi phòng. Trúc Vân nằm im, một lát cô chợt muốn biết anh ta có ra khỏi nhà không. Cô chạy ra ban công nhìn xuống. Thấy chiếc xe chạy ra cổng, cô đoán anh ta lại bỏ đi suốt đêm. không chừng thế mà lại hay hơn.
Tưởng như mình rất cứng cỏi, nhưng thật ra vẫn thấy ngượng ngùng khi gần gũi với một người mình không yêu. Đó là cảm giác phủ nhận của bản năng.

Chương 5

Phương Tuấn bước vào quán cà phê Anh chọn chiếc bàn trống ngồi xuống. Khi cô tiếp viên bước đến, anh khoát tay.
- Lát nữa bạn tôi tới sẽ gọi.
Cô ta đi rồi, anh đưa tay nhìn đồng hồ. Còn mười phút nữa. Anh đến đây hơi sớm chờ Thủy Linh. Tuy đã hẹn, nhưng anh không chắc Thủy Linh sẽ đến. Nếu cô từ chối cái hẹn này, anh cũng không trách cô, cái đó tất nhiên thôi.
Mười phút sau, Thủy Linh tới. Phương Tuấn thấy cô từ lúc cô còn ở ngoài cửa. Anh đứng vẫy tay ra hiệu. Thủy Linh tiến đến bàn, cô ngồi xuống với vẻ mặt lạnh lùng lẫn dè dặt.
- Anh hẹn có chuyện gì không?
Phương Tuấn trầm giọng:
- Lúc này em khỏe không?
- Bình thường.
Cả hai ngồi im, không khí cũng chùng lại, như khoảng cách giữa hai người.
Phương Tuấn bối rối lấy thuốc ra hút. Anh hẹn gặp Thủy Linh, nhưng quả thật cũng không có mục đích gì. Còn chuyện gì để nói với người yêu cũ, khi mình đã bỏ rơi người ta đi cưới vợ. Mà chính anh cũng không thể làm gì hơn trong trường hợp này.
Thủy Linh bặm môi nhìn anh:
- Anh hẹn có chuyện gì không?
- Anh muốn gặp em một chút, anh nhớ em.

Nói xong câu đó, anh lại lặng yên. Thủy Linh mở lớn mắt nhìn anh. Rồi thoáng cười chua chát.

- Cám ơn anh.

Phương Tuấn thấy nụ cười của cô, anh chấp nhận như một điều tất nhiên. Tự nhiên anh thở dài.

Thủy Linh nhếch môi:

- Anh mà cũng thở dài sao? Không vui vì không hạnh phúc, hay buồn vì chia tay với em?

- Anh rất nhớ em.

- Sau khi sống với cô ta không vui, anh mới quay lại nhớ em phải không?

Phương Tuấn cười khẽ:

- Anh cũng không biết.

Thủy Linh chợt thay đổi thái độ, cô nhìn Phương Tuấn chăm chăm:

- Nói thật với em đi, anh không có hạnh phúc phải không?

- Có lẽ vậy.

Anh hỏi qua chuyện khác:

- Lúc này em có gì thay đổi không?

- Em chưa có người yêu khác, nhưng cũng không có thời giờ nghĩ tới chuyện đó

Cô lại cười chua chát:

- Em đang thất nghiệp, trong thời gian này em thấy cuộc đời thật đen tối, không biết giữa cái mất anh và bị đuổi việc, cái nào buồn hơn, vì mỗi cái có nỗi đau khác nhau.

Phương Tuấn có vẻ rất quan tâm, anh nhìn cô chăm chú:

- Chỗ làm đó được lắm mà, sao em lại bỏ?

- Không phải em bỏ, mà là bị đuổi.

- Tại sao?

Thủy Linh nói cho qua:

- Cũng có một số mâu thuẫn, em không muốn nhắc lại nữa.

Nhưng Phương Tuấn vẫn hỏi tới:

- Tại sao bị đuổi? không thể nói với anh sao?

Thủy Linh cười gượng:

- Nói cũng không ích lợi gì, chuyện qua rồi, em hứa với lòng là sẽ không nhắc lại, không muốn nhớ tới nữa, vì nói ra, em chỉ có nguyên rửa bà ta

- Đến mức như vậy sao?

Thủy Linh nói qua chuyện khác:

- Lúc này anh làm gì? Có vợ rồi, anh có được giao quản lý công ty không?

- Anh đang quản lý thay ba anh.

- Chúc mừng anh.

Phương Tuấn nghiêm nghị:

- Em không phải thất nghiệp nữa, anh sẽ giúp em, đến công ty anh đi.

Thủy Linh mở tròn mắt:

- Anh đừng đùa.

- Anh không đùa với em, đùa lúc em thế này thì vô duyên lắm.

- Nếu vợ anh biết, bà ấy sẽ quậy em tới tởm, không chừng còn kinh khủng hơn bà Lâm, em biết vợ anh mà.

Phương Tuấn lắc đầu:

- Cô ta không dữ như em nghĩ đâu, cô ta nông cạn hời hợt, và thật ra cô ta cũng không biết công việc ở công ty.

- Con gái nhà giàu sướng thật, ở nhà thì cha mẹ bảo bọc, có chồng thì gia đình chồng bảo bọc, ước gì em được một phần diễm phúc đó.

- Đừng nói vậy Linh, không hẳn là cô ta biết về mình đâu.

Thủy Linh hỏi một cách tò mò:

- Gia đình anh có ghét cô ta không, một cô gái quen ăn chơi như cô ta, liệu có phù hợp được với vai trò con dâu không?

Phương Tuấn trả lời qua quýt:

- Về mặt đó cô ta khá thành công. Nhưng em đừng băn khoăn nhiều, Trúc Vân không hề đến công ty, và em sẽ làm thư ký riêng cho anh, sẽ không ai dòm ngó em đâu.

Thủy Linh có cảm giác mình nằm mơ Mọi việc tốt đẹp quá mức tưởng tượng. Cô đang thất nghiệp. Có việc bình thường cũng đã mừng. Vậy mà Phương Tuấn lại nâng cô lên vị trí quan trọng như vậy. Nhất là lại được làm việc với anh, được anh nâng đỡ. Bỗng chốc cô như được lên thiên đàng, và không cần nghĩ xa xôi gì nữa

Cô không nói được gì, mà khóc sục sịt trong chiếc khăn:

- Em mừng quá.

Phương Tuấn nhìn cô một cách thương xót. Anh coi việc mình làm như một sự đền bù cho Thủy Linh. Trong thâm tâm anh không quan trọng sự tồn tại của Trúc Vân bên cạnh mình. Nên hoàn toàn không thấy việc làm của mình là phiêu lưu. Anh nói một cách quyết đoán.

- Em chuẩn bị bao lâu cũng được. Bao giờ quyết định đi làm thì gọi điện cho anh, đừng nghĩ gì đến vợ anh cả.

Thủy Linh chùi nước mắt:

- Vậy thứ hai này được không anh?

- Được chứ.

Thủy Linh hít mũi, cô nói một cách chân thành:

- Em thấy em sung sướng hơn vợ anh, cô ta không có cái mà em có, đó là trái tim của anh. Cô ta cứ việc là bà chủ, có tất cả, còn em chỉ cần anh là đủ rồi

Phương Tuấn điềm đạm:

- Cô ta chẳng cần anh đâu. Anh bao giờ cũng là của em cả, trong anh không có chỗ cho cô ta.

Thủy Linh không trả lời. Cô nhìn Phương Tuấn đắm đuối. Giờ đây cô có thể công khai bên anh mà không sợ Trúc Vân. Cô không cần nghĩ như thế sẽ đưa mình về đâu. Chỉ thấy choáng ngợp với hạnh phúc trước mắt. Dù là chông chênh.

Chương 6

Phương Tuấn quăng chiếc cặp lên bàn, anh vừa định thay áo thì có tiếng đẩy cửa rồi Trúc Vân đi vô:

- Nội bảo huynh xuống ăn luôn.

- Cả nhà cứ ăn đi, tôi không đói.

- Huynh không đói thì hãy xuống dưới mà nói, nội bảo tôi lên gọi huynh đấy.

Phương Tuấn phẩy tay:

- Thôi được, cô hãy xuống trước đi

- Đây, đừng có bắt tôi phải trở lên đấy nhé, cứ mỗi lần đến giờ ăn là nội cứ nhắc tôi gọi huynh, riết rồi tôi thấy mình giống bảo mẫu quá.

Nói xong cô quay người đi xuống. Phương Tuấn mặc áo trở vào. Rồi lừng khừng xuống phòng ăn. Anh vừa ngồi vào bàn thì bà nội nói như trách:

- Lúc này sao con hay về muộn vậy?

- Dạ, tại con ở lại giải quyết chuyện trong công ty.

Anh định trả lời cho qua, nhưng bà nội vẫn tiếp tục với giọng không hài lòng:

- Giải quyết chuyện gì? Sao lúc trước không bận rộn, bây giờ lại để công việc, trước đây ba con có khi nào như vậy đâu.

Phương Tuấn cố nói cho qua:

- Dạ, nhiều khi có việc đột xuất, con đâu nhớ hết để nói với nội.

Ông Phương xen và:

- Bây giờ đối người mới nên nó phải hướng dẫn cho người ta, thêm công việc là thường mà mẹ.

Bà nội quay qua Phương Tuấn:

- Cái cô thư ký mới đó, cổ rành việc chưa?

- Dạ, cũng biết nhiều rồi, cổ giỏi lắm nội, biết cách thích nghi với công việc lắm.

- Vậy hả, vậy cũng được, nhưng con chuyển cổ qua làm việc khác đi, bắt đầu từ ngày mai con Vân sẽ đến công ty làm thế cô ta, con nói cô ta hướng dẫn lại vợ con đi.

Phương Tuấn sừng sốt:

- Sao vậy nội?

Cả Trúc Vân cũng rất ngạc nhiên và bất ngờ cô kêu lên:

- Con đâu có biết công việc ở đó mà làm hả nội?

- Không biết thì học từ từ cho biết.

- Nội ơi, con học về báo chí, còn mấy việc tính toán con đâu có rành, con định xin đi làm đó nội.

Bà nội vẫn thủng thỉnh, nhưng giọng hết sức cương quyết:

- Gia đình chồng có cơ sở mà không làm, lại ra ngoài làm việc cho người ta, nội đã bàn với ba con rồi, mình là người trong gia đình thì phải nắm cơ sở của mình chứ.

Trúc Vân nói một cách khổ sở:

- Trước đây nhà con cũng có công ty, nhưng con không khi nào nghĩ đến chuyện làm việc đó cả, không đúng chuyên môn của con đâu nội.

Phương Tuấn cũng cố phản đối:

- Người không biết việc vô làm không được đâu nội, với lai con đào tạo được người rồi, thay

Trúc Vân vô mất thời giờ lắm nội.

Bà nội thản nhiên:

- Hồi đó nội có được học hành gì đâu mà cũng làm ào ào, đến lúc ông nội chết cũng một tay nội gánh vác công ty, tui con không muốn thì tìm đủ mọi cách để nói thôi.

Phương Tuấn cố cãi:

- Nhưng mà...

Bà nội cắt ngang:

- Chuyện bà xong rồi, cứ vậy mà làm, không nói tới nói lui nữa. Vợ chồng thì phải cùng làm một việc chứ.

Trúc Vân ầm ức nhìn bà. Đến giờ cô mới hiểu tại sao trong gia đình này nội vẫn còn là người nắm quyền hành. Và mọi người đều phải răm rắp theo khuôn phép của nội. Độc tài kinh khủng.

Khi trong phòng chỉ còn hai người, Phương Tuấn nói như ra lệnh:

- Cô tìm cách từ chối đi, tôi không muốn cô có mặt bên cạnh tôi ngoài xã hội, phải chịu đựng cô trong gia đình là đủ lắm rồi.

Trúc Vân tự ái nặng nề, cô mím môi nhìn anh ta:

- Đây là nhà huynh, huynh không biết làm gì để chống đỡ, lại đẩy qua tôi, tại sao huynh không nói chứ?

Phương Tuấn nhún vai:

- Tiếng nói của tôi trở nên không có trọng lượng đối với nội, tôi đã làm nội mất lòng tin, cô thừa hiểu tại sao rồi.

Trúc Vân nhún vai:

- Tôi không liên can gì đến chuyện đi đêm của huynh.

Phương Tuấn ném cho cô cái nhìn sắc như dao, nhưng không nói gì. Anh ta bước để tú lấy mền gối, rồi đến góc phòng nằm.

Thật khổ cho anh ta, trong nhà còn nhiều chỗ ngủ, nhưng anh ta không thể ra khỏi phòng, vì sợ bà nội biết. Từ đêm bị Trúc Vân từ chối, chẳng bao giờ anh ta đặt lưng xuống giường. Và hai người ngầm thỏa thuận sẽ chia ranh giới như thế, mà cũng chẳng ai xâm phạm đến ai.

Sáng hôm sau Trúc Vân định lấy có nhức đầu để ở nhà. Nhưng khi cô còn chưa ra khỏi giường thì bà nội đã gọi ở ngoài.

- Vân à, dậy chưa con. Sao tới giờ mà hai đứa còn ngủ, dậy đi Vân.

Trúc Vân ngồi dậy, đưa mắt nhìn Phương Tuấn. Anh ta nhún vai không nói. Như để mặc cô tự quyết định. Cả hai còn đang im lặng thì bà nội gọi tiếp:

- Dậy chưa Vân, ngày đầu đi làm đừng có tới trễ chứ con.

Phương Tuấn lên tiếng:

- Cô không tránh được đâu, trừ phi nội đổi ý, mà tôi cũng không hy vọng chuyện đó xảy ra đâu.

Trúc Vân lẩm bẩm:

- Sao tôi giống con nít đi thi thế. Ở nhà thì bị mẹ tôi, tưởng có chồng sẽ tự do, ai ngờ còn bị kèm cặp dữ hơn.

Cô úp mặt xuống gối rên rỉ:

- Thế này tôi chết mất.
Ở ngoài bà nội lại gọi lần nữa. Đường như bà biết Trúc Vân sẽ tìm cách thoái thác, nên bà kèm cô riết róng. Nhưng không để cô được quyền lưỡng lự.
Cô xuống nhà ăn sáng qua loa rồi đi với Phương Tuấn ra xe. Chạy một đoạn, cô quay qua nhìn anh ta Khuôn mặt lầm lì đến khó chịu. Đôi mắt nhú lại và môi mím chặt như bất mãn tột cùng.
Trúc Vân hếch mặt lên, phớt lờ anh ta. Cô cười như không.
- Tôi ăn mặc thế này có được không?
- Đừng hỏi tôi mấy chuyện đó.
- Phải hỏi chứ, tôi nhớ trước đây huynh soi mói chuyện ăn mặc của tôi lắm mà.
Phương Tuấn không trả lời. Anh đang hết sức bức mình. Và vì cô ăn mặc không có gì đáng nói nên anh không quan tâm. Phải thừa nhận từ lúc có chồng cô ta thay đổi rất nhiều về ngoại hình. Trừ tư tưởng.
Trúc Vân cũng im lặng nhìn ra đường. một lát cô lại cần nắn:
- Sao nội không bảo dì Phương đến công ty mà lại bảo tôi, nội bảo người trong nhà phải quản lý, dì Phương cũng là người nhà vậy
Phương Tuấn buông một câu ngắn ngủn:
- Người nhà nửa vời. Rất may là bà ấy không biết cách làm ăn, nếu không, bà ấy luôn tiền ra thẳng Tính thì cuối cùng đến tôi cũng phải ra ngoài xin việc
Trúc Vân phản đối:
- Huynh luôn có thành kiến với dì Phương. Chứ tôi thấy bà ấy hiền thấy mồ.
- Cô mà thấy gì ngoài những biểu hiện bề ngoài, tôi ước gì cô đủ sâu sắc để thấy những cái bên trong.
Trúc Vân quay lại phía anh ta, quắc mắt:
- Tôi cấm huynh nói thế về tôi, đây là lần thứ hai tôi nghe câu đó, nếu huynh còn nói lần nữa tôi sẽ không bỏ qua đâu.
Đang lái xe mà Phương Tuấn cũng quay phắt lại nhìn cô, như ngạc nhiên về phản ứng dữ dội đó. Thấy khuôn mặt bừng bừng của cô, anh định quạt lại một trận, nhưng nghĩ lại, anh hừ khê một tiếng:
- Tôi không muốn cãi cọ với cô, và cô cũng hãy biết dừng lại, trước khi tôi buộc phải nói những câu khó nghe.
Trúc Vân biết anh không muốn gây gổ khi làm việc, nên cô cũng ráng im lặng, và cố nén tức để khỏi phải nổ ra một trận dữ dội
Phương Tuấn cũng lặng thinh, khuôn mặt cau lại lầm lì. Hình như anh ta đang cố kềm chế ghê gớm vì sự có mặt của Trúc Vân
Vào công ty, anh ta đi thẳng lên lầu, không buồn giới thiệu Trúc Vân với các nhân viên. Họ biết cô nên gật đầu chào. Và cô cũng chào lại một cách dễ thương. Nhưng cô không hề giới thiệu về mình.
Khi theo anh ta vào phòng, Trúc Vân kinh ngạc đến thẳng thốt khi nhận ra cô thư ký đang ngồi ở bàn làm việc gần đó. Không phải cô ngạc nhiên vì thấy cô ta làm việc cùng phòng với Phương Tuấn, mà kinh dị vì Phương Tuấn dám đưa bồ cũ của anh ta vào làm. Mà lại ở vị trí thân cận như vậy.
Cô ta còn sừng sốt hơn cả Trúc Vân. Trong một phút, cô ta nhìn chằm chằm vào bà chủ với vẻ thẳng thốt, bất ngờ. Hình như Phương Tuấn chưa kịp báo trước nên cô ta bị sốc.
Phương Tuấn làm như không thấy gì khác thường giữa hai người. Anh ta nói vắn tắt
- Đây là Thủy Linh, còn đây là Trúc Vân
Thủy Linh nói dè dặt:
- Dạ, chào chị.
- Chào Thủy Linh, không ngờ gặp nhau ở đây.
- Dạ.
Trúc Vân đã trở lại bình tĩnh. Bây giờ cô có thể hiểu tại sao Phương Tuấn phản đối quyết liệt chuyện cô đến công ty. Anh ta đúng là coi thường cô quá mức. Tuy vậy cô cũng không có ý nghĩ quay. Mà nói rất thản nhiên:
- Chúng mình biết nhau mà, phải không? Đã biết về nhau trước đây, và cũng đã gặp một lần ở tiệm chụp hình, vậy coi như không phải người lạ há

Thủy Linh vẫn hết sức dè dặt:

- Vâng.

Phương Tuấn như không thích nghe Trúc Vân nói nhiều. Anh ta sợ cô quây, nên nạt ngang:

- Giờ làm việc, đừng nói chuyện dông dài

Anh ta quay qua Thủy Linh:

- Bắt đầu hôm nay Trúc Vân sẽ làm công việc của cô. Tôi sẽ chuyển cô qua khâu giao dịch, trước mắt cô hãy dạy cô ta sử dụng máy tính, bao giờ rảnh sẽ học cách làm hợp đồng.

Cái từ "cô ta" làm Trúc Vân thấy chướng tai vô cùng. Nhưng cô vẫn thản nhiên như không, thậm chí giọng hơi từng tưng:

- Cũng không đến nỗi học nhiều đâu, tôi biết phần word, còn công ty quý vị yêu cầu thêm cái gì thì dạy thêm cái đó.

Đến lượt Phương Tuấn thấy chướng với câu "công ty quý vị" của cô. Nhưng anh ta cố kềm lại để không gây gổ. Và anh ta nói như không hiểu ý nghĩ của Trúc Vân:

- Bây giờ cô bắt đầu học, tôi phải đi công việc, có lẽ trưa tôi mới trở lại, cái gì không biết cứ hỏi Thủy Linh.

- OK.

Phương Tuấn ném cho cô tia nhìn khó chịu. Anh ta chưa bao giờ hiểu tính cách Trúc Vân, nên cung cách của cô làm anh thấy chướng. Tuy nhiên anh ta ý thức được đây là chỗ nào nên làm ngơ.

Anh ta dặn Thủy Linh vài việc, rồi đi ra ngoài. Trúc Vân cũng không buồn hỏi anh ta đi đâu. Cô đến bàn, chủ động mở máy. Trong khi chờ khởi động, cô nhìn quanh

- Trong phòng không có nhạc à?

Hình như đã nghe Phương Tuấn phác họa chân dung Trúc Vân, nên Thủy Linh không ngạc nhiên với cung cách thiếu nghiêm túc của bà chủ, cô nói nhỏ nhẹ.

- Dạ không.

- Cả công ty cũng không trang bị giàn máy nào à?

- Dạ.

- Chán thật.

Thấy màn hình đã hoàn chỉnh, cô nhìn Thủy Linh:

- Tôi phải học thêm cái gì đây?

- Dạ, nếu chị sử dụng rành phần word thì cũng không cần học gì nhiều, chị có biết cách nhập số liệu không ạ?

- Đưa tôi làm thử xem.

Thủy Linh đưa Trúc Vân một tờ giấy với những chữ số dài ngoằng, nhìn phát rối. Cô đọc rồi đánh một hơi vào máy.

Thủy Linh vội lắc đầu lia lịa:

- Dạ không phải làm vậy, phải kẻ thành khung và chia theo từng nhóm.

- Làm thử cho tôi xem đi.

Thủy Linh ngồi vào máy, làm các thao tác thật nhanh. Trúc Vân nhìn không lát phát rối, cô kêu lên:

- Chậm lại đi, tôi theo không kịp.

- Dạ.

Thủy Linh trả lời ngoan ngoãn, cô nằng làm lại thật chậm và tỉ mỉ. Nhưng chỉ một lát, cô nằng lại làm ào ào, nói ào ào. Trừ phi người học thông minh siêu phàm, còn thì đổ mà theo kịp.

Học một lát, Trúc Vân thấy chán, cô che miệng ngáp dài, rồi hỏi:

- Cô có chếp trò chơi nào không?

Hai mắt Thủy Linh mở lớn:

- Dạ?

- Chơi game ấy, máy gì mà khô khan quá, không có gì để giải trí, chán thật.

Cô nhấp chuột vào các thư mục, không để ý nụ cười chế giễu pha chút khinh thường của Thủy Linh.

Thủy Linh cố giấu cái nhìn đắc thắng về phía Trúc Vân, cô giữ giọng lễ phép:

- Dạ, trong giờ làm việc em không dám giải trí, nên không chếp trò chơi hay nhạc, sợ bị rầy.

- Làm việc thì cũng phải thư giãn chứ, người chứ bộ máy sao, tôi chán lắm, không nhất thiết

các nhân viên phải vất' sức cho đủ giờ làm đầu, làm kiểu đó dễ bị stress lắm.

- Vâng.

Trúc Vân không nói gì nữa, cô nhấp chuột vào thư viện hình ảnh, lấy một biểu tượng ngộ nghĩnh ra màn hình. Rồi quay lại Thủy Linh.

- Ngày mai cô tìm trò chơi chép vào đây nhé.

- Vâng.

Trúc Vân đứng dậy, ngồi qua ghế bên cạnh:

- Cô hãy nói những việc mà cô làm mỗi ngày đi

- Dạ, cũng dễ lắm chị.

Rồi cô nói sơ sơ những công việc của cô Trúc Vân lơ đãng nghe, một lát cô cau mặt:

- Công việc đơn giản thế mà phải thuê hẳn một thư ký sao?

Thủy Linh hơi khựng lại, quả thật cô có tâm lý muốn qua mặt Trúc Vân, cô không hề muốn bà chủ nắm bắt được công việc. Thái độ lơ là của Trúc Vân làm cô chủ quan không muốn nói hết.

Và hy vọng cô nàng "bà chủ" này sẽ làm không được.

Nhưng bị vặn lại bất ngờ, cô đâm ra bối rối bị hẫng. Thế là cô nói tỉ mỉ mọi việc phải làm.

Cô kín đáo nhìn Trúc Vân, thái độ lơ là của bà chủ làm cô trở lại ý nghĩ chủ quan. Một cô nàng chơi lêu lổng như "bà chủ" này, không biết làm được trò trống gì mà vào đây.

Khi cô nói xong, Trúc Vân chẳng có ý kiến gì, chỉ khoát tay:

- Cô làm việc tiếp đi, thật nhức cả đầu, công việc gì mà lắm thế, chỉ nghe không cũng đã căng thẳng.

Trúc Vân đến salon ngồi chờ Phương Tuấn. Đến trưa anh ta mới trở lại đón cô Trên đường về nhà, Trúc Vân hỏi như tò mò:

- Bộ ngày nào huynh cũng đi ra ngoài hả?

- Không, hôm nay có chuyện mới đi.

- Chuyện gì thế?

Phương Tuấn trả lời ngắn gọn:

- Có nói cô cũng không biết đâu.

Rõ ràng là anh ta cũng không muốn cô biết công việc. Trúc Vân cười như không, và giọng cô lại hết sức từng tưng:

- Huynh gan thật đó, dám đưa bồ cũ vào công ty, làm việc kề cận kiểu đó kinh dị thật.

Phương Tuấn lạnh lùng:

- Cái gì kinh dị.

- Có trời mới biết chuyện gì xảy ra.

- Cô muốn ám chỉ gì đó?

- Chuyện đó đến con nít cũng nghĩ ra, tôi cần quái gì phải ám chỉ.

Rồi cô ngã người ra sau, cười bông lơn:

- Bà nội mà biết là huynh tới số, nhưng yên chí đi, tôi không nói gì đâu.

Cô nhún vai:

- Tôi không phải là đồ mách lẻo.

Phương Tuấn cười khan:

- Cũng hy vọng cô như vậy, may ra tâm hồn cô cũng có chút tự duy.

Trúc Vân cười tỉnh bơ, như không hiểu cách mắng vào đầu của anh ta một lát sau, cô lại lên tiếng:

- Huynh coi trời bằng cái vung thật đấy, mà trước mắt là lòn mặt với bà nội, kinh dị thật.

Phương Tuấn trả lời bằng cách im lặng. Đúng hơn là không thêm trò chuyện với một người mà anh nghĩ trong đầu không có lấy một tí chất xám.

Thật tình lúc bà nội đề nghị Trúc Vân đi làm, anh có hơi lo Anh sợ Trúc Vân quậy , nhưng anh hy vọng cô không biết Thủy Linh

Nhưng đến lúc gặp, không ngờ Trúc Vân nhận ra ngay Giá mà cô làm ầm lên thì anh còn sợ, đằng này cô ta hời hợt đến mức như chẳng hề bị xúc phạm. Còn nói chuyện nhăng nhit. Cô ta chẳng làm cho ai sợ mình. Một người hoàn toàn rỗng tuếch, đến mức làm ant phát chán.

Chính anh cũng không ngờ Trúc Vân phản ứng hời hợt như vậy.

Buổi tối đợi bà nội chơi tứ sắc, Phương Tuấn đến nhà Thủy Linh. Có lẽ cô cũng đang nóng ruột đợi anh, nên vừa thấy anh, cô hỏi liên tục:

- Như vậy là sao anh, chẳng lẽ cô ta sẽ đến công ty làm, tại sao như vậy chứ, cô ta có biết chút gì đâu, có phải cô ta phát hiện ra em nên đòi đến phải không?

Phương Tuấn lắc đầu:

- Không phải cô ta đòi, bà nội anh muốn như vậy

- Trời đất, bà nội bảo mà anh không dám từ chối sao, bà già mà có quyền uy vậy sao?

Phương Tuấn mệt mỏi nằm dài xuống giường

- Trong nhà anh bà nội là người cầm cương nẩy mực, cả ba anh cũng phải dưới quyền, anh cũng vậy.

- Sao kỳ vậy, cỡ tuổi đó người ta lo dưỡng già, và phải dựa vào con cháu, sao bà ấy còn xen vào chuyện con cháu chứ.

- Nội anh không phải người bình thường, nội bản lĩnh và sáng suốt, công ty là do nội gầy dựng từ lúc còn là cơ sở nhỏ, ba anh chỉ là kế thừa thôi.

Thủy Linh thở dài:

- Hay là nội nghi chuyện của mình, nên mới đưa cô ta vào công ty?

- Anh không biết.

Im lặng một lát, Phương Tuấn hỏi một cách quan tâm:

- Trúc Vân làm có được không?

Thủy Linh nói với vẻ coi thường:

- Chị ta có vẻ hơi hợt quá, khi em chỉ cách nhập số liệu thì chị ta than nhức đầu, khi em nói công việc hằng ngày thì chỉ ngồi nghe một cách lơ đãng, em nghĩ chị ta chẳng phải là người thích làm việc.

Phương Tuấn tư lự:

- Anh cũng đoán như vậy, cô ta không thích hợp công việc của chúng ta.

Thủy Linh suy nghĩ, rồi bật cười:

- Anh có hình dung nổi không, chị ta hỏi ở đây có nhạc không, rồi còn đòi em chép trò chơi vào máy, toàn là đòi những chuyện lông bông thôi.

Cô nói với chút ác ý ngầm:

- Nếu mai mốt theo anh đi tiếp khách, em sợ chị ta sẽ làm trò cười cho mọi người, coi chừng anh mất mặt, em nói thật đấy.

Phương Tuấn cười khẽ:

- Anh cũng đoán trước như vậy, tính Trúc Vân hơi hợt vô vị, cô ta quen ăn chơi nên không thích làm việc, anh nhức đầu lắm. Đừng nhắc đến cô ta nữa.

- Nhưng em phải làm sao đây, anh bảo em phải chỉ chị ta công việc, nếu chị ta làm không được rồi lại đổ thừa em, em khó xử lắm.

- Em cứ dạy hết khả năng của em, còn làm được hay không là chuyện của Trúc Vân, nếu đào tạo mãi mà cô ta vẫn không làm được thì tính nữa.

Thủy Linh bậm môi, vẻ mặt chán chán:

- Anh có hiểu được cảm giác của em lúc sáng hay không? Phải đối diện với vợ của anh, nhìn vợ chồng anh ra lệnh cho em, em chịu không nổi.

Phương Tuấn nhìn cô như thông cảm:

- Anh hiểu, nên lúc sáng anh cố ý tránh mặt, ngày mai anh sẽ sắp cho em và Trúc Vân ở phòng khác, khỏi phải chạm mặt làm em khó xử.

Thủy Linh diu dàng

- Anh tế nhị lắm, cố lẽ như vậy làm em xa anh không nổi.

Phương Tuấn trầm ngâm:

- Em thiệt thòi quá phải không, lẽ ra anh không nên lôi kéo em, lẽ ra anh phải đi luôn, lỗi tại anh, em biết mỗi lần nghĩ về em, anh day dứt thế nào không?

Thủy Linh cúi xuống, áp mặt trên ngực Phương Tuấn:

- Chỉ cần anh hiểu em là đủ rồi, em không đòi hỏi gì nhiều, em chấp nhận hết mà

Phương Tuấn buông rười rượi:

- Nhưng còn tương lai của em, càng nhớ lại anh càng thấy hối hận, lẽ ra anh phải chịu đựng chứ không phải lôi kéo em.

Thủy Linh hôn lên môi anh, giọng mơn trớn:

- Chỉ cần giữ được tình yêu của anh là em bằng lòng rồi, không cần nghĩ tới tương lai nữa, rồi

có ra sao thì ra.

Phương Tuấn ngửa mặt cô lên, nhìn cô bằng cái nhìn chứa đựng tất cả tình yêu, sự thương cảm và khổ tâm. Con sóng tình yêu trỗi dậy mãnh liệt, anh kéo cô xuống bên mình, cả hai đắm chìm trong hạnh phúc hồi hải, bỏ mặc tất cả mọi chuyện quanh mình...

Chương 7

Trúc Vân cầm lon nước trên tay một cách hờ hững. Đôi mắt đẹp như vẽ của cô nheo lại vì nắng chói. Cô nhìn tư lự ra ngoài xạ Rồi chợt quay lại Quốc Bình. Thấy cái nhìn dò xét của anh, vẻ tư lự biến mất, cô hếch mặt lên:

- Nhìn gì em?

Quốc Bình không nói gì, chỉ cười. Nếu anh hỏi tại sao buồn, chắc chắn Trúc Vân sẽ phủ nhận ngay, và sẽ cười cợt từng từng hoặc cười không biết gì, rồi thì cô sẽ tự nói.

Một lát sau không thấy Trúc Vân nói gì, anh lên tiếng

- Từ lúc có chồng đến giờ em thay đổi rất nhiều

Trúc Vân quay lại hình mũi:

- Thay đổi cái gì, đẹp thêm phải không? Tất nhiên rồi, trước đâu đã đẹp, bây giờ càng đẹp dữ hơn, chứ làm sao khác bây giờ.

- Quả thật em đẹp hơn nhiều đó, anh nói thật

Trúc Vân có vẻ không quan tâm nhận xét đó, cô chợt hỏi như lơ đãng:

- Anh cho em biết công việc của chú Khánh đi.

Chú Khánh là trợ lý của bà Quốc Bình. Ông ta trầm tĩnh, giỏi việc và làm việc lâu năm trong công ty Nhưng Trúc Vân có bao giờ quan tâm đến ông ấy đâu, Quốc Bình nhú mày.

- Hỏi chi vậy?

Rồi anh trả lời ngay:

- Anh không biết, từ đó giờ anh chưa bao giờ để ý ông ấy.

- Vậy thì tìm hiểu giúp em đi.

Quốc Bình gật đầu:

- Nhưng anh chỉ sợ anh truyền đạt không rõ, với lại mỗi công ty có cách làm ăn khác nhau.

- Nhưng công việc thì cũng phải giống giống nhau chứ, em nghĩ vậy.

- Hay là em gặp trực tiếp chú Khánh, ông ấy sẽ chỉ em tỉ mỉ hơn.

Trúc Vân đập mạnh lên vai Bình:

- Ý kiến hay lắm, sao em không nghĩ ra nhỉ?

- Vậy thì ngày mai đến gặp chú ấy đi, anh sẽ đưa em đi, anh nói một tiếng thì ông ta sẽ rất nhiệt tình với em.

- Có biết tại sao em nhờ anh không?

- Vì anh là người duy nhất vô hại đối với em, em xấu hay thế nào đi nữa anh vẫn trung thành tuyệt đối với em.

Trúc Vân thở dài:

- Đúng như vậy đấy.

- Vậy thì nói đi, lý do nào khiến em muốn học việc?

Trúc Vân hất đầu lên, cười thần nhiên:

- Buồn cười lắm, bà nội bắt buộc em phải là thư ký cho anh ta, hình như nội muốn tụi em gần gũi nhau, cũng có thể nội biết tính anh ta lẳng nhăng nên muốn chặn đứng.

- Có một bà nội tuyệt vời vậy sao?

- Ừ, em thương bà ấy lắm.

- Vậy thì tại sao buồn?

Trúc Vân không để ý cách dẫn dắt của Quốc Bình, cô trả lời thẳng thắn:

- Anh có tưởng tượng được không, đến lúc vào làm, em mới biết anh ta đưa bồ cũ vào làm thư ký cho anh ta.

Quốc Bình sững sờ nhìn Trúc Vân, nói như là:

- Hẳn coi trời bằng vung vậy à?

- Coi trời bằng gì em không biết, nhưng biết chắc là coi em như số không, hay con cóc gì đó, em cũng không biết.

Quốc Bình nắm mạnh tay trên lan can:

- Vậy mà em chịu được à?

Trúc Vân cười từng từng:

- Không biết nữa, để từ từ em suy nghĩ xem, chắc đến già thế nào em cũng nghĩ ra.

Quốc Bình nóng nảy:

- Bỏ thái độ đó đi Vân, lúc này không phải là lúc đùa.

- Thế không lẽ khóc, chẳng lẽ ngồi xuống đất giãy loai choi. Rồi gào lên "Đồ ngoại tình".

- Tất nhiên em sẽ không làm như vậy, Trúc Vân vốn kiêu hãnh mà, đời nào chịu làm vậy, nhưng không thể làm ngơ như không biết.

- Đâu có làm ngơ, nói thẳng với hai người rồi đó chứ, chào hỏi rất lễ phép nữa đấy

Vốn đã biết tính cô nên Quốc Bình không thấy bức, anh nói một cách kiên nhẫn:

- Em để cho họ biết em hiểu, vậy mà họ không sợ à?

- Anh ta đâu có coi em là vợ mà sợ, với lại em cũng không quậy, sợ gì chứ?

- Còn cô ta?

- Mới đầu thì bị bất ngờ và hoảng vía, nhưng thấy em không làm gì nên có vẻ yên tâm.

Quốc Bình khoát tay:

- Thôi được rồi, bây giờ nói tỉ mỉ cho anh biết, sự việc tiến triển ra sao?

- Anh ta làm như không có chuyện gì, và bảo cô thư ký ấy hướng dẫn công việc cho em.

- Tức cười thật, em gặp tình huống như là phim viễn tưởng. Thế cô ta hướng dẫn ra sao?

- Nói ào ào, cổ tình không để em kịp hiểu.

Quốc Bình trừng mắt:

- Con nhỏ gan cóc tía thật, không biết sợ là gì, chắc nó tự tin hẳn che chở cho nó.

- Em biết cô ta cố tình làm em rối, và sẽ nói với anh ta em rất ngu, rồi thì họ sẽ bảo em không biết làm, bà nội cũng phải chịu thua thôi.

- Em đoán đúng lắm.

Trúc Vân cong môi:

- Gặp tình huống như vậy ai cũng phải đoán ra thôi. Có điều hai người đó nghĩ em không biết gì, thậm chí không cần khéo léo.

Quốc Bình nhìn cô chăm chăm:

- Hẳn ta vẫn nghĩ em nông cạn à, không có gì thay đổi à?

- Từ trước giờ anh ta quen nghĩ đầu óc em rỗng tuếch.

Quốc Bình thở hắt một cái:

- Cũng đúng thôi, nếu không thân với em, anh cũng không hiểu được em. Nhưng em sẽ làm gì để khẳng định mình đây?

- Chẳng làm gì cả, hôm ấy em cứ ngơ ngơ như không hiểu gì, và luôn miệng than em không làm nổi mấy chuyện đó.

- Và em tự học mà không cần hỏi cô ta.

Trúc Vân héch mạt lên:

- Tại sao em phải hỏi, em biết chắc có hỏi cô ta cũng không chỉ, em sẽ cố tình làm như ngu cực kỳ, ít ra là trong lúc này.

Quốc Bình dăm chiêu:

- Em không ghen à, anh không tin, dù không yêu, nhưng em vẫn là vợ hẳn. Làm sao chịu nổi cảnh đó.

Trúc Vân cười khan một tiếng:

- Anh nghĩ em là đá à? Nhưng em không khóc lóc hay la hét, thậm chí không nhờ bà nội can thiệp. Như thế để làm gì chứ.

- Ít ra bà nội bảo vệ được em, hẳn phải kiêng dè em.

- Em có thể làm tất cả những cái đó. Nhưng đó chỉ là viện trợ bên ngoài. Em muốn anh ta sợ chính bản thân em.

- Em hay lắm Vân, anh nói thật lòng đấy, Trúc Vân xứng đáng để anh tôn thờ lắm.

Trúc Vân nhăn mặt:

- Đừng có nâng em lên cao quá, em không thích đâu, nếu quý em thì hãy giúp em đi

- Cái đó tất nhiên rồi

Quốc Bình nhìn đồng hồ:

- Bây giờ anh đưa em tới gặp chú Khánh, đi.

Trúc Vân khoát tay:

- Bây giờ em phải về, để mai đi, sáng mai em đến công ty ba anh, phải nhìn trực tiếp mới được.

- Mai em phải đi làm mà.

- Thì nghĩ, đâu có cần phải tỏ ra mình nhiệt tình đi làm

Quốc Bình huýt sáo một tiếng:

- Phương Tuấn đúng là thằng ngốc, đồ nông cạn mà cứ tưởng mình hiểu đời, hần khi dễ em nhưng anh còn khi dễ hần hơn.

- Anh ta cũng không cần anh nể đâu, thôi em về, mai ở nhà chờ em nha.

- Em không dẫn anh cũng chờ.

Cả hai rời khỏi Đầm Sen. Trúc Vân đi taxi về nhà chứ không trở về công ty Cô vừa về một lát thì

Phương Tuấn về. Anh ta hỏi ngay khi hai vợ chồng ở trong phòng riêng:

- Sáng nay cô đi đâu vậy?

- Hỏi chi vậy?

- Đang giờ làm việc tự nhiên bỏ đi, cô đang học việc mà, sao lại vô kỷ luật như vậy?

- Có chút xíu vậy cũng nói vô kỷ luật, dùng từ quá đáng.

Phương Tuấn nổi nóng:

- Cô còn trả lời hả, tôi hỏi cô, sáng nay bỏ đi đâu?

Trúc Vân chăm chú rửa móng tay, trả lời tỉnh bơ:

- Đi uống cà phê, gặp thằng bạn nên ngồi lại nói chuyện.

Phương Tuấn như bật ngửa, anh nhìn Trúc Vân như nhìn quái vật:

- Cô có thể vô trách nhiệm đến vậy à? Nếu không muốn làm việc thì cứ nói với nội đi, đừng có mỗi ngày tới công ty làm khó tôi.

- Làm khó gì nhỉ ?

- Tôi cần người phụ tôi, còn cô đến đó để có lý do đi chơi, cô có nghĩ đến công việc của tôi không?

Trúc Vân nhún vai:

- Nếu tôi cần đi chơi thì cứ đi, tôi sợ ai mà phải mượn cớ.

Phương Tuấn mỉa mai:

- Phải, cô chẳng sợ ai cả, cô mà biết sợ ai.

Anh nghiêng răng như cố nén cơn tức:

- Nếu cô làm không được, tôi sẽ nói với bà nội cho cô ở nhà, đừng có đến đó để kiểm soát tôi.

Trúc Vân nhướn mắt:

- Huynh muốn nói tới cô thư ký của huynh ấy hả? Tôi đâu có quan tâm đến mức độ kiểm soát, nhưng huynh đừng có chủ quan quá, tôi biết thì không sao, nhưng bà nội biết là huynh tới số.

Phương Tuấn không thèm nói chuyện với cô nữa, anh đến bàn lấy tờ báo đọc. Trúc Vân cũng thản nhiên ngồi chăm chút móng tay của mình. Thái độ nhờn nhờn của cô làm anh bực mình đến mức đứng bật dậy bỏ đi ra ngoài.

Suốt nửa tháng Trúc Vân học việc là thời gian cô chọc giận anh một cách thành công nhất. Buổi sáng cả hai cùng đến công ty Nhưng cô chỉ học qua loa một chút rồi lấy cớ đi ra ngoài. Có lúc cô đi khoảng hai tiếng, có lúc đi suốt đến tận trưa mới trở lại công ty.

Sáng nay anh gọi Thủy Linh vào phòng:

- Em thấy Trúc Vân có tiến bộ gì hơn không?

Thủy Linh lắc đầu:

- Em thấy nản quá anh ạ, bà chủ không chịu làm gì cả, em sợ nội anh bảo em không biết cách dạy, rồi lại đến đây mắng em.

Phương Tuấn mím miệng cố nén tức:

- Nếu anh toàn quyền ở đây, cô ta sẽ không được bước vào cửa, thật là quá đáng.

Thủy Linh để thêm vào:

- Chị ấy nói là biết phần word, nhưng ngay cả việc chọn mẫu chữ cũng không biết, em dạy một

quả.

Phương Tuấn mím miệng không nói gì. Thủy Linh cũng im lặng quan sát vẻ kèm chế của anh. Rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài với nụ cười đắc thắng.

Phương Tuấn quyết định không nhịn nữa. Buổi chiều khi Trúc Vân ngồi chơi game trên máy, anh đi ra bàn cờ, nói như ra lệnh.

- Cô làm cho tôi bản hợp đồng theo nội dung này, một tiếng nữa tôi làm việc với khách hàng đấy.

Trúc Vân thản nhiên cầm tờ giấy để qua bên cạnh:

- Cứ để đó.

Phương Tuấn ném cho cô cái nhìn cảnh cáo:

- Thời gian cô học việc đủ rồi, từ bây giờ tôi chuyển Thủy Linh qua khâu khác, mọi việc ở đây cô phải làm cho hết, nếu làm không được thì cô hãy ở nhà đi, có lòng tự trọng một chút đi.

Trúc Vân rời mắt khỏi màn hình, ngược lên nhướn mắt:

- Huynh không cho Thủy Linh kèm tôi nữa hả?

Phương Tuấn biết cô sợ, giọng anh cứng rắn:

- Cô ta phải làm việc khác chứ không phải vào đây để chơi, nửa tháng qua cô ta đã làm hết sức với cô rồi, nếu cô vẫn như vậy thì hãy ở nhà cho cô ta làm.

Trúc Vân khẽ nhướn mắt từng từng:

- Cô ta dạy tôi hết sức, còn tôi thì vẫn ngu, khổ quá hả.

Phương Tuấn không trả lời, anh ném cho cô cái nhìn như có lửa, rồi bỏ vào phòng trong.

Khoảng một tiếng sau, một nhân viên lên báo với anh có khách hàng đến, Phương Tuấn đi ra, thấy Trúc Vân vẫn còn ngồi chơi game, anh nói như nạt:

- Xong chưa

Trúc Vân tỉnh bơ:

- Xuống trước đi, tôi tắt máy rồi sẽ mang xuống

Phương Tuấn chống hai tay xuống cạnh bàn nghiêng rằng:

- Cô chưa làm phải không? Không biết làm tại sao không hỏi, cô vô đây để phá tôi hả?

Trúc Vân thản nhiên tắt máy, rồi mở ngăn kéo rút bản hợp đồng ra:

- Tôi đã bảo xuống trước đi mà, còn sợ thì kiểm lại đi.

Phương Tuấn giật phắt tờ giấy trên tay cô, kiểm tra từng chi tiết của nội dung. Phải nói là anh bất ngờ và ngạc nhiên khi nó rất hoàn chỉnh, anh không tin Trúc Vân biết cách làm hợp đồng. Thủy Linh đã than phiền với anh rằng Trúc Vân rất lơ mơ, làm sao cô có thể nắm bắt nội dung nhanh thế.

Nhưng Phương Tuấn không có thời giờ nghĩ ngợi nhiều, vì khách hàng đang chờ. Anh đi xuống phòng khách. Trúc Vân cũng lững thững đi phía sau anh. Vì cô giữ một khoảng cách hơi xa nên anh không để ý, mà cũng không nghĩ cô đi theo.

Phương Tuấn rất ngạc nhiên khi anh vừa ngồi chưa đầy hai phút. Trúc Vân đã mang khay nước đến. Cô đặt ly nước trước mặt khách với cử chỉ trân trọng và niềm nở. Rồi ngồi bên cạnh anh, như muốn cùng anh tiếp khách.

Anh hơi lo và định bảo cô đi chỗ khác, nhưng thấy cô ngồi với vẻ nghiêm chỉnh, và vì trước mặt khách nên anh không tiện đuổi.

Bực mình nhất là Trúc Vân cứ tham gia giải quyết công việc như cô có quyền quyết định ở đây. Lúc đầu Phương Tuấn bỏ qua, nhưng đến lúc khách về. Thấy cô định theo tiễn, anh nói như nạt:

- Cô vào làm việc của cô đi.

Trúc Vân hơi khựng lại, nhưng rồi cũng làm theo anh, cô lẳng lặng đi lên tầng trên.

Tiễn khách về, Phương Tuấn đi lên phòng. Anh định gọi Trúc Vân vào để cự thì đã thấy cô đứng bên cửa sổ.

Nghe tiếng chân anh, Trúc Vân quay lại, đi thẳng đến trước mặt anh, cô chiếu cặp mắt sáng quắc nhìn thẳng vào anh.

- Tôi cần phải làm điều này với huynh, nếu không, tôi sẽ bút rút suốt đời.

Phương Tuấn chưa kịp hỏi thì cô đã dang tay tát vào mặt anh:

- Đây là sự trả lời thái độ lúc nãy của huynh.

Phương Tuấn sững sốt đứng yên. Rồi anh trừng mắt nhìn cô:

- Cô có biết mình làm gì không?

- Tôi không cho phép huynh coi thường tôi như vậy, trong công ty này tôi có quyền ngang
huynh, huynh không được nạt nộ tôi trước mặt người khác.

- Cô lấy đâu ra quyền lực hão đó vậy? Trong khi bản thân cô không làm chuyện gì cho ra hồn.
Lúc này tôi nhìn cô rồi đó, và tôi cấm cô, mai mốt đừng xen vào chuyện làm ăn của tôi.

Trúc Vân quát lại ngay:

- Trên danh nghĩa tôi là bà chủ công ty này và tôi có trách nhiệm cũng như quyền lực ngang với
huynh, thậm chí có quyền tranh cãi với huynh, đừng cấm đoán vô ích, tôi không phải dễ điều
khiển đâu.

Phương Tuấn mỉa mai:

- Tôi cũng mong cô chứng minh được năng lực của cô, trước khi cho phép mình có quyền lực.

Trúc Vân tỉnh bơ:

- Tất nhiên.

Phương Tuấn "hừ" một tiếng, anh ném cho cô cái nhìn sắc bén, rồi định bỏ đi ra. Nhưng nhớ
đây là phòng mình, anh phẩy tay.

- Cô đi ra ngoài đi.

Trúc Vân nhìn vào tận mặt anh:

- Tôi không phải là người làm của huynh, đừng nói với tôi cái giọng đó. Cả tôi cũng có thể đuổi
huynh nữa đấy.

Nói xong cô quay người đi ra. Và đóng cánh cửa thật mạnh như dằn mặt Phương Tuấn.

Cử chỉ của cô làm anh tức điên lên, anh đập tay xuống bàn, quát lớn:

- Vào đây.

Trúc Vân mở cửa, lưng thưng đi vào:

- Huynh quát ai vậy, đây là chỗ làm việc đấy.

- Nếu cô còn cư xử kiểu đó, hãy coi chừng, tôi không phải là người nhẹ nhàng với phụ nữ đâu.

Trúc Vân đốp chát:

- Và nếu huynh còn xem thường tôi kiểu đó, hãy coi chừng, tôi không phải là người như nhược
đâu.

Cô ném cho anh tia nhìn cảnh cáo. Rồi lưng thưng đi ra.

Đến cửa, cô chợt đứng lại như nhớ ra điều gì đó. rồi quay hẳn người về phía anh:

- Nếu nhận của ai đó một cái tát, tôi sẽ trả lại một cái đấm, hoặc hơn thế nữa. Tính tôi không
quen nhin nhục đâu, điều đó khó chịu lắm.

Lần này thì cô biến hẳn ra ngoài.

Phương Tuấn ngồi im, sau khi cơn giận qua rồi, anh lại ngạc nhiên về phản ứng bất ngờ của
Trúc Vân. Cuộc đụng độ vừa rồi chứng tỏ cô không phải là rỗng tuếch. Anh có cảm tưởng cô
đang làm một cuộc cách mạng. Nó không phải là phản ứng nhất thời, mà là sự chuẩn bị âm
thầm để khẳng định mình.

Hình như anh vừa khám phá con người thứ hai của Trúc Vân. Liệu cô ta sẽ giở trò gì đây ? Cô ta
đáng sợ thật sự, hay chỉ là phản ứng bùng nổ nhất thời?

Lúc về nhà, không ai nói chuyện với ai. Thoáng nhìn qua, ai cũng nghĩ họ là cặp vợ chồng hạnh
phúc nhất. Cùng nhau đi làm, cùng nhau về. Và nhất là cùng làm một việc chung. Chỉ có hai
người là không cảm thấy mình có điểm gì chung với nhau.

Tối nay khi cả nhà ngồi bên bàn ăn, bà nội chợt lên tiếng:

- Trúc Vân quen với công việc chưa con?

Phương Tuấn nhìn cô, thử xem cô sẽ trả lời thế nào. Còn Trúc Vân thì thản nhiên:

- Ban đầu con tưởng thư ký là cái gì ghê gớm lắm, nhưng làm rồi thì thấy không có gì. Con nghĩ
chắc vậy là được đó nội.

Phương Tuấn buông một tiếng cười khan. Không ngờ cô trơ trẽn như vậy. Trong đầu anh hiện
lên từng chi tiết về việc cô làm trong công ty Ngoài đi chơi và chơi game ra, cô làm được gì cho
ra hồn chứ?

Nhưng anh im lặng không nói gì. Bà nội không thấy nụ cười mỉa mai của anh, bà vẫn hướng
mắt về Trúc Vân:

- Cái con bé thư ký đó, nó hướng dẫn con kỹ không?

- Dạ kỹ, tại nội bảo nên con đến, chứ con thấy cô ta giỏi lắm nội.

Không hiểu sao tự nhiên ai cũng nhìn cô một cái. Trúc Vân nhận ra ngay sự việc đó. Cô chợt

hiếu, mọi người trong nhà biết tất cả. Hình như cô là người biết sau cùng.
Cô như bật ngựa ra, thì ra đó là lý do khiến bà nội bắt cô phải đến công ty Bà nội giữ hạnh phúc cho cô, còn cô thì thật là ngốc.

Khám phá đó làm Trúc Vân trở nên lặng lẽ. Cô không nói gì nữa. Nhưng bà nội thì đi xa hơn:

- Trúc Vân rành công việc rồi thì cho con bé kia nghỉ đi.

Về mặt Phương Tuấn thoáng cau lại. Trúc Vân thấy hết, cô tỉnh bơ như không hiểu:

- Đừng cho nghỉ nội à, anh Tuấn sắp cho cô ta công việc khác rồi.
- Công ty đủ người rồi, còn công việc gì nữa chứ.

Bà quay sang Phương Tuấn:

- Bộ con dư tiền lắm sao mà muốn người thừa thãi vậy, tháng sau cho nó nghỉ đi. Cho nó ba tháng lương nghỉ việc, vậy là biết điều lắm rồi.

Trúc Vân vẫn phản đối:

- Tại nội không biết, chứ cô ta giỏi lắm, con tính để cô ta thay chú kế toán, chú đó làm sổ sách lập lờ lắm, cho nghỉ đi nội.

Bà nội nhún mày:

- Sao con biết?

Trúc Vân cười cười:

- Con kiểm tra, có người nói với con mà nội.
- Mới vào mà phát hiện được mấy chuyện đó, nội không ngờ con giỏi như vậy. Cho người đó nghỉ cũng được, nhưng phải kiếm người khác vô thay. Cho con bé kia nghỉ luôn.
- Cô ta làm giỏi lắm, cho nghỉ uống lắm nội nội nè, nội đã giao công ty cho tụi con, vậy nội cho tụi con tự tuyển người nghe nội, làm việc mà kỵ rơ nhau khó chịu lắm.

Dì Phương xen vào:

- Trúc Vân không hiểu gì cả, bà nội làm vậy là vì con đó.

Trúc Vân vẫn làm như không hiểu, cô nói cương quyết:

- Nếu vì con thì nội đừng đuổi cô ta đi, con thích làm việc với cô ta lắm, bao giờ thấy cô ta bê bối thì con sẽ đuổi, đuổi lúc nào không được há nội.

Bà nội đành nhượng bộ:

- Thôi được, tùy con.

Phương Tuấn nhìn Trúc Vân chăm chăm. Anh cứ nghĩ cô sẽ sung sướng nếu tổng được Thủy Linh ra khỏi công ty. Vậy mà chính bà nội đề nghị thì cô lại cản. Cô ta không biết ghen là gì. Nhưng cho dù không ghen, cô ta cũng phải xem Thủy Linh là đối thủ chứ.

Anh chưa thấy người nào khó hiểu như vậy.

Khi lên phòng riêng, anh hỏi thẳng Trúc Vân:

- Có thật lòng cô không muốn đuổi Thủy Linh không?

Trúc Vân nói thông thả:

- Nếu muốn được huynh yêu, tôi sẽ tìm cách chiếm trái tim của huynh chứ không sử dụng thể mạnh, dù tôi có tất cả cái đó, như thế hèn lắm.
- Vậy sao?

Trúc Vân cười từng từng:

- Mà tôi cũng đâu có yêu huynh đến phát điên mà giành giật, tôi đã nói rồi, tôi lấy chồng vì không thể không lấy mà.

Lại cũng thái độ bông lơn đó, Phương Tuấn rất bức những lúc cô như thế. Và những lúc như vậy, anh lại thấy nguyên vẹn ẩn tượng một đứa con gái rỗng tuếch. Và anh không muốn nói chuyện nữa.

Trúc Vân chợt nhìn như soi thấu tâm can Phương Tuấn:

- Huynh sợ như thế lắm phải không?
- Tôi không biết.
- Huynh dở lắm, muốn mà không dám nhận, nam nhi đại tượng phu mà không bảo vệ nổi người yêu của mình à?

Phương Tuấn cười khẩy:

- Càng ngày tôi càng hiểu giá trị của tự do, tôi đã lỡ tham nên phải trả giá, nhưng hãy dừng lại ở mức độ đó thôi, nhận được thì bỏ được mà.

Trúc Vân gật đầu:

- Tôi hiểu đấy. Và tôi nghĩ nội không dồn huynh vào chân tường đâu.
Phương Tuấn nhìn cô khá lâu, rồi nói với vẻ bất cần:
- Tôi không quan trọng việc đó đâu, không có cái gì khống chế được tôi cả.
- Có lẽ chúng ta giống nhau đấy, tôi cũng vậy, không có cái gì khống chế được tôi.
Nói xong cô đến ngồi vào bàn phấn, bắt đầu chăm sóc làn da trước khi đi ngủ, Phương Tuấn cũng đến tủ sách lấy một quyển, rồi đến góc của mình nằm đọc.

Chương 8

Trúc Vân đẩy cửa bước vào, làm Phương Tuấn phải ngẩng lên nhìn. Nhìn chứ không còn thấy bức nữa. Anh đã quen với cách ra vào tùy tiện của cô từ lâu. Ban đầu thì có bức một chút, nhưng riết quen. Vả lại Trúc Vân cũng là bà chủ của công ty, cô có quyền ra vào bất cứ chỗ nào cô thích, bắt phải gõ cửa thì có vẻ áp đặt quá.

Trúc Vân đến trước bàn, đặt chiếc khăn ướp lạnh trước mặt Phương Tuấn:

- Huynh cần thư giãn một chút đấy.

- Cám ơn.

Phương Tuấn nói một cách khách sáo. Quả thật anh đang rất cần một chiếc khăn lạnh. Nhưng không dám bảo Trúc Vân đi lấy. Anh cầm khăn áp lên mặt, cảm giác dễ chịu làm anh giữ lại thật lâu. Rồi đưa trả lại cô.

Trúc Vân cầm khăn đi ra. Đến cửa, cô ngoái lại:

- Tôi đi ra ngoài một chút, huynh có cần gì không?

- Cô đi đâu vậy?

- Mua quà.

Trúc Vân trả lời gọn lỏn rồi khép cửa lại phía sau lưng. Cô không giấu giếm, nhưng cách trả lời không rõ ràng của cô làm Phương Tuấn thấy bức, anh bước ra ngoài. Thấy Trúc Vân đang loay hoay tìm kính mát, anh hỏi lớn giọng:

- Cô không viện cớ để ra ngoài đấy chứ? Muốn mua quà cho ai?

Trúc Vân đứng thẳng người lên, nói như chĩnh:

- Nếu cần đi chơi thì tôi cứ nói thẳng, tôi sợ ai mà phải mượn cớ. Nhưng bây giờ tôi đi mua quà sinh nhật, hôm nay là sinh nhật của chị Lan đấy.

Chị Lan là kỹ sư hoá mà Trúc Vân mới mời về. Đó là một kỹ sư giỏi có tiếng. Trước đây Phương Tuấn có mời chị ta về công ty, nhưng không được. Không hiểu Trúc Vân làm thế nào mà mời được chị ta.

Từ lúc có Trúc Vân vào, cô làm một loạt "cải cách" trong công ty. Tất cả các phòng đều gắn máy lạnh. Tủ lạnh lúc nào cũng có bánh và trái cây. Kể cả khăn ướp lạnh để phục vụ nhân viên.

Mà không những chỉ chăm sóc chỗ làm việc cho nhân viên. Trúc Vân còn nhớ và tặng quà sinh nhật cho tất cả. Cô bao quát từ việc nhỏ đến việc lớn. Và tỏ ra là một bà chủ đảm đang, dễ thương. Dù muốn dù không Phương Tuấn cũng phải thừa nhận cô được lòng tất cả mọi người. Có lúc anh suy nghĩ, anh thấy ngạc nhiên về tất cả điều đó. Trúc Vân mà cũng sâu sắc vậy sao?

Thấy cái nhìn chăm chăm của Phương Tuấn, Trúc Vân bỏ kính xuống:

- Huynh muốn nói gì? Dù huynh không đồng ý tôi vẫn cứ làm đấy.

Phương Tuấn khoát tay:

- Cô đi đi.

Trúc Vân ra khỏi công ty một lát thì Thủy Linh đi lên tìm Phương Tuấn, cô hỏi một cách tò mò ác ý:

- Lúc nãy em thấy bà chủ đi ra ngoài, lại kiếm chuyện đi chơi nữa phải không?

- Cô ta đi mua quà, hôm nay sinh nhật chị Lan.

- À, em nghe tụi nó bàn với nhau mua quà, em không biết mua cho ai, không ngờ là sinh nhật.

Cô nói với giọng không vui:

- Chị ấy không mời em.

- Có thể vì thấy em bận công việc nên không mời.

- Anh đừng an ủi em, chị ta không ưa em thì có, em biết chứ bộ.

Cô nói tiếp:

- Vợ anh giỏi thật đấy, biết cách lấy lòng mọi người thật đấy. Từ lúc vào làm bà chủ, thấy có vẻ hoạt bát hẳn lên.

Phương Tuấn chỉ cười chứ không nói. Anh biết Thủy Linh không ưa Trúc Vân. Điều đó anh hiểu và thông cảm với cô, nhưng quả thật anh không có ý kiến.

Thủy Linh nói tiếp:

- Em thì khác, nếu làm bà chủ, em sẽ không hạ mình chiều chuộng nhân viên kiểu đó, làm thế chẳng khác nào tạo điều kiện cho họ leo lên đầu mình, em sẽ làm họ sợ bằng tài năng của em.

Phương Tuấn nói lấp lửng:

- Có thể.
- Chắc chắn chứ không phải có thể, vợ anh không có năng lực làm việc, nên phải chiều chuộng mọi người, còn em quan trọng năng lực hơn.

- Có thể đó cũng là một ý kiến hay đấy.

Tiếng của Trúc Vân làm Thủy Linh quay phắt lại. Phương Tuấn cũng quay đầu nhìn ra cửa. Trúc Vân đang đứng khoanh tay dựa vào tường nhìn hai người với nụ cười mỉm nhẹ nhàng. Không biết cô về lúc nào. Nhưng cách nói chứng tỏ cô đã nghe hết.

Nhưng không thấy vẻ chết trân của Thủy Linh, cô thản nhiên đến ngồi đối diện với hai người, cô khoanh tay trước ngực, cách nói cũng hết sức thản nhiên:

- Khi bước vào làm việc, điều quan trọng nhất là năng lực, nhưng cái thứ hai cũng quan trọng không kém, đó là thu phục nhân tâm, tôi có quý bạn thì bạn mới quý tôi. Và khi bạn quý tôi thì bạn sẽ làm việc nhiệt tình vì tôi, tôi nghĩ như vậy đấy.

Cả Phương Tuấn lẫn Thủy Linh đều không nói được lời nào. Phương Tuấn rất ngạc nhiên vì vẻ bình tĩnh của Trúc Vân, đã nghe tới mức đó mà cô ta không nổi giận. cô ta là thánh hay loại người thâm độc?

Trúc Vân vẫn tĩnh bơ nói tiếp:

- Sống mà chỉ cứng nhắc vì công chuyện thì buồn lắm. Không khéo thì sẽ biến thành cây khô mất thôi, chị có nghĩ vậy không?

Thủy Linh lúng túng:

- Ơ... tôi...

- Giỏi chuyên môn có thể làm cho người ta nể, nhưng nể không có nghĩa là người hết lòng với mình, tôi muốn nhân viên ở đây coi tôi là bạn hơn là bà chủ, như vậy họ sẽ không phản tôi.

- Vâng, tôi cũng...

Thủy Linh quá bối rối nên không nói được ý mình. Cô ngồi im, Trúc Vân cười một cái rồi đứng dậy:

- Công ty này cũng mong manh lắm, chỉ cần một kỹ sư bán công thức ra ngoài thì một thành trì đồ sộ cũng có thể sụp đổ đấy.

Nói rồi cô nhìn Phương Tuấn một cái. Rồi đi ra cửa:

- Xin lỗi vì không tiếp Thủy Linh được lâu, tôi phải làm việc đây.

Thủy Linh điếng người vì cách nói đó. Cô ta chẳng ra lệnh, cũng chẳng vạch lỗi cô, nhưng cách nói đó làm cô thấy xấu hổ. Chẳng khác nào cô ta nói "giờ làm việc mà chị bỏ đi tìm chồng tôi để nói xấu tôi".

Cô nhìn Phương Tuấn cầu cứu. Anh có vẻ trầm ngâm suy nghĩ chuyện gì đó, rồi anh khoát tay nói nhẹ nhàng:

- Em xuống làm việc đi.

Thủy Linh cắn môi, đứng dậy ra ngoài. Phương Tuấn nói theo như dỗ dành:

- Không có gì đâu Linh, em đừng căng thẳng quá.

Thủy Linh đi ra rồi, anh vẫn ngồi trầm ngâm một mình. Phản ứng vừa rồi của Trúc Vân thật khác người. Hình như cô ta không khi nào cư xử theo kiểu thường tình. Và ngoài ý muốn của mình, anh khâm phục Trúc Vân theo bản năng. Càng ngày anh càng thấy rằng cô không phải là một cuốn sách dễ đọc.

Tự nhiên anh đứng dậy ra ngoài tìm Trúc Vân. Cô đang nghe điện thoại, giọng nhỏ nhưng vui vẻ. Thấy anh, cô cũng không hạ giọng, vẫn bình thường như không có gì bí mật. Thế là anh ngồi tựa cạnh bàn chờ.

Không hiểu ai đó nói gì, mà Trúc Vân cười khanh khách:

- Biết rồi, biết rồi, anh không khùng thì ai khùng, thế cô ta phản ứng thế nào?

- Có chuyện đó nữa hả?

- Anh đừng lo, không ai làm chết em được đâu.

Phương Tuấn quay lại, nhíu mày nhìn cô Anh có cảm tưởng Trúc Vân nói về anh với ai đó. Đó là người vô cùng thân thiết với cô Anh bức mình đứng dậy, trở vào phòng mình.

Nhưng anh không làm việc được. Đây là lần đầu tiên anh khám phá Trúc Vân hay gọi điện nói chuyện với bạn trai của cô Nếu là nhân viên, anh có thể cấm hẳn. Nhưng với Trúc Vân thì không, không dùng quyền lực gì được. Anh biết nếu cấm, cô sẽ đập lại phản đối rồi thì dẫn đến gây gổ. Mà anh thì không thích gây với cô.

Tự nhiên anh đâm xuống bàn một cái. Vì bàn Trúc Vân ở ngoài nên anh không thể kiểm soát cô. Lúc trước không muốn làm việc chung phòng với cô nên anh cho dời bàn đó ra ngoài, bây giờ nó lại là sự phiền phức cho mình.

Anh muốn đưa bàn Trúc Vân vào. Nhưng tự ái không cho phép anh làm điều đó, vì cô ta không dễ bảo như người khác.

Mãi suy nghĩ, Phương Tuấn quên cả giờ về. Khá lâu sau, Trúc Vân thò đầu vào nói như nhắc:

- Hết giờ rồi, huynh về chưa?

Phương Tuấn bước qua tắt máy, rồi với tay lấy chiếc cặp đi ra. Trúc Vân đang ngồi chờ anh ở bàn ngoài. Cô hỏi như vừa mới nhớ ra.

- Lúc này huynh định nói gì với tôi hả?

- Định bảo cô tìm cuốn sách, nhưng thôi, tôi tìm rồi.

Trúc Vân không hỏi gì thêm. Cô thoăn thoắt đi xuống cầu thang. Ra xe ngồi đợi. Tuy về cùng với Phương Tuấn, nhưng cô ít khi nào đi một lượt với anh. Thường là cô xuống trước ngồi đợi thỉnh thoảng cô làm chưa xong việc thì Phương Tuấn xuống trước chờ cô.

Ngồi trong xe, Trúc Vân hát khê một mình. Bình thường cô rất hay hát, Phương Tuấn không quan tâm, nhưng hôm nay anh thấy bức. Đột nhiên anh nói như nạt:

- Sao cô cứ hát hoài vậy, có gì vui mà cô hát chứ?

Trúc Vân ngưng hát, khựng lại nhìn anh ngạc nhiên. Rồi cô cười cười:

- Chẳng lẽ khóc, đôi lúc cũng muốn vậy lắm, nhưng chẳng có bờ vai nào để tựa vào mà khóc, nên phải hát thôi.

- Cô nói cái gì?

Trúc Vân nhún vai:

- Ờ, hình như tính tôi vui vẻ quá nên cứ thích hát, im lặng hoài tôi chịu không nổi.

- Tôi muốn hỏi câu trước kia, cô vừa nói gì lập lại xem.

- Nói xong thì quên nó rồi, nhớ gì đâu mà nói. Đầu óc tôi vốn là không có chất xám mà.

Lại cũng cái giọng bông lơn tưng tưng đó. Nói chuyện với anh thì cô chỉ nói giọng đó, hoặc là gầy. Phương Tuấn bức mình không chịu được. Anh hừ một tiếng, rồi làm thỉnh, không muốn nói nữa.

Đôi lúc anh tự hỏi ngoài gây gổ ra, anh và Trúc Vân còn nói chuyện gì khác được. Có lúc anh muốn nói chuyện nghiêm chỉnh, nhưng Trúc Vân không khi nào hòa hợp được với anh. Cô ta vui vẻ với tất cả mọi người trừ chồng mình. Như thế bảo sao anh không bị xúc phạm.

Một lát Trúc Vân quay lại:

- Tối nay sinh nhật chị Lan đấy, huynh nên đi đi.

Phương Tuấn không trả lời. Từ lúc Trúc Vân vào công ty, anh thường đi với cô đến dự tiệc ở nhà các nhân viên. Cũng không đến nổi nhàm chán. Nhưng Trúc Vân bao giờ cũng vui vẻ hòa đồng. Còn anh thì vẫn còn một khoảng cách nào đó. Đúng hơn là lười giao tiếp.

Thấy anh không nói, Trúc Vân lên tiếng tiếp:

- Huynh không đi cũng được.

- Cô đến đó vì bốn phận hay thích đi chơi vậy?

- Ở đâu vui thì tôi tới, tôi thích chỗ náo nhiệt, ồn ào, ở nhà thì trừ bà nội ra, không ai chơi với tôi, tôi chán lắm.

- Ra ngoài chơi với bạn bè chắc chắn cô sẽ vui hơn chứ gì.

- Cũng chả biết. Mà có lẽ là vậy thật, bạn bè không thích thì thích ai nhỉ.

Phương Tuấn buông một tiếng cười. Giọng anh châm chích:

- Cô thì chỉ có vậy thôi, có chồng đối với cô không có nghĩa là thay đổi cách sống, mèo thì cuối

cùng cũng là mèo thôi.

Trúc Vân chột quay lại, trừng mắt:

- Nếu huynh không lái xe thì tôi đã cho huynh cái tát rồi. Điều tôi kỵ nhất là đem quá khứ của tôi ra soi mói, huynh tưởng huynh đang hoàng lắm đó hả?

Nhớ đến cú điện thoại của cô lúc nãy, Phương Tuấn chột nóng bừng lên, anh cũng trừng mắt:

- Cô vẫn hay nói chuyện với bạn trai ngay trong công ty vậy à, nếu tôi không phát hiện, cô còn làm ra vẻ trong sáng đến đâu. Có nói nặng hơn nữa cũng không quá đáng với cô đâu.

Trúc Vân thản nhiên:

- Chúng mình cùng hội cùng thuyền mà, đừng có lấn dấn nhau chứ.

Không nén được, Phương Tuấn thẳng xe, quát lên:

- Đồ lằng nhằng.

Phía sau có tiếng la ó phản đối, cả hai chột nhớ ra. Phương Tuấn cho xe chạy tới. Trúc Vân cũng không nói gì nữa. Cô nhủ thầm trong bụng mình đã dại dột khi cãi nhau ngoài đường. Tai nạn xảy ra như chơi. Cô không hiểu tại sao Phương Tuấn bị mất bình tĩnh. Từ đó giờ cãi cọ có bao giờ anh căng thẳng vậy đâu.

Phương Tuấn cũng hối hận vì mình đã nóng giận bắt chột. Anh tự nhủ sẽ không để xảy ra chuyện này nữa. Nhưng cách trả lời của Trúc Vân làm anh vẫn không nguôi được cơn tức.

Không ai nói chuyện với ai. Nhưng không khí căng thẳng vẫn cứ bao trùm hai người. Về nhà Trúc Vân thay đồ xong là lập tức bỏ ra khỏi phòng. Đến tối cô mới lên để trang điểm.

Vừa thoa phấn, cô vừa nhìn Phương Tuấn trong gương, tự hỏi anh ta có đi không. Đi với nhau lúc gay gắt thế này thì nặng nề. Nhưng anh ta không đi cô sẽ khó nói chuyện với chị Lan.

Cuối cùng cô quyết định không lên tiếng hỏi. Nếu anh ta là người nhỏ nhen thì nói cũng như không.

Cô đến tủ chọn một bộ áo đơn giản và thanh lịch. Trong lúc lựa chọn, tự nhiên cô nhớ tủ áo của mình lúc trước. Không biết mình thay đổi lúc nào. Mình đã thay đổi. Nhưng con người kiêu ngạo kia vẫn cứ nhìn mình đầy thành kiến. Nhớ lại cuộc đấu khẩu lúc nãy, cô bĩu môi một cái. Cách hay nhất là phớt lờ.

Cô và Phương Tuấn ra xe. Trên suốt đoạn đường, cả hai vẫn giữ thái độ căng thẳng với nhau.

Nhưng đến khi tới nhà chị Lan, Trúc Vân hoạt bát hẳn lên. Cô nói cười vui nhộn với mọi người.

Và trong khi Phương Tuấn ngồi nói chuyện với chồng chị Lan, cô và cánh phụ nữ xuống bếp tíu tít chuẩn bị.

Căn nhà ồn ào như cái chợ. Chủ yếu là phụ nữ. Cánh đàn ông chỉ có vài người. Phương Tuấn ngồi ở salon trầm ngâm nhìn hai đứa bé quần quít bên ba nó. Tiếng cười trong trẻo của trẻ con làm anh thấy nôn nao.

Anh nhận ra mình thêm có một không khí như thế. Một gia đình đầm ấm, hai đứa con kháu khỉnh. Thủy Linh chắc chắn không thể cho anh hạnh phúc đó. Còn Trúc Vân thì...

Nghĩ đến Trúc Vân, Phương Tuấn quay người nhìn về phía cô. Ở giữa đám đông, cô vui vẻ hoạt kỳ lạ. Thậm chí rất đáng yêu. Nhưng khi ở bên anh thì cô ta đáng ghét hơn. Cô ta lúc nào cũng cãi cọ, hoặc dùng thái độ cười cợt khi cô ta muốn che giấu cảm xúc nào đó, anh muốn tìm hiểu cũng không tài nào hiểu được.

Nhìn cách cô ta cười đùa cũng đủ biết cô ta vui vẻ đến độ nào. Khó mà tin trên đường đến đây, cô ta còn cau có với anh. Ý nghĩ đó làm anh thấy bị xúc phạm.

Buổi tiệc kéo dài đến khá khuya, sau đó mọi người kéo đến vũ trường Đêm Hồng. Mọi người ngồi vào bàn không đầy năm phút thì Trúc Vân đã đứng lên:

- Huynh có nhảy với tôi không?

Phương Tuấn đứng dậy, choàng tay ngang lưng Trúc Vân, dìu cô ra sân. Cả hai im lặng đi theo điệu slow chậm chậm. Trúc Vân đặt tay lên vai anh. Không hiểu cô nghĩ gì phía sau đôi mắt khép hờ. Nhìn cô thật quyến rũ.

Phương Tuấn nhìn nhìn cô, đột nhiên anh lên tiếng:

- Cô nghĩ gì vậy?

- Tôi nghĩ ước gì tôi và huynh có thể có sự tương đồng với nhau, để tôi có thể đi với huynh đến đây mỗi tối thứ bảy.

- Cái đó đâu có khó.

- Đi thì được rồi đấy, nhưng không có sự đồng cảm, tôi không thích nhảy với người lạ.

- Tôi là người lạ? - Phương Tuấn hỏi lại.

Trúc Vân gật đầu, cô mở hé mắt nhìn anh:

- Không là lạ, nhưng chưa đủ gọi là thân, mà thôi, đừng nghĩ chuyện đó. Lâu ghê tôi mới đến đây, tối nay tôi sẽ nhảy đến chũng nào không còn thở nổi nữa.

- Chơi thì cũng giới hạn thôi, đừng phí sức quá.

- Huynh nói thế chứ huynh còn chơi bao hơn tôi, tôi nhớ trước kia huynh nhảy suốt đến tận lúc đóng cửa, xem ra nhóm của tôi quậy không bằng một góc nhóm của huynh.

Phương Tuấn lắc đầu:

- Đó là lúc trước, bây giờ tôi không còn hứng thú nữa.

Trúc Vân bật cười:

- Huynh nói nghe giống nhà tu lắm.

Rồi cô chợt nhảy mắt lầu lỉnh:

- Mô phật, bần đạo đã xa lánh chốn bụi hồng, xin nữ thí chủ đừng lôi kéo bần đạo.

Phương Tuấn cười to, đến nỗi mấy cặp gần đó cũng phải quay lại nhìn hai người. Trúc Vân cũng cười theo:

- Huynh đừng có làm ầm ĩ thế, huynh thích chơi nổi hả?

- Không, chơi vừa vừa thôi, nhưng nếu thiên hạ tò mò thí cứ thoa? mẫn sức nhìn, tôi đẹp trai mà.

Trúc Vân hỉnh mũi:

- Nếu huynh không nói thì không ai thấy điều đó đâu.

Phương Tuấn chợt buông một câu:

- Cô cũng rất đẹp.

- Đến giờ huynh mới tán tỉnh tôi thì hơi muộn rồi đó.

- Dù sao vẫn còn kịp, còn hơn là không nói ra điều đó.

Trúc Vân chợt cup mắt nhìn xuống vai anh giọng tự lự:

- Đẹp trong tay huynh cũng chẳng để làm gì?

- Cô nói gì?

Trúc Vân ngẩng lên, vẻ mặt trở lại bình thường:

- Không có gì.

Phương Tuấn cũng không hỏi nữa, anh hơi kéo cô sát vào người:

- Thật dễ chịu khi không phải cãi cọ với cô, sao cô không như thế này mãi với tôi?

- Tôi có muốn vậy đâu, tôi vẫn tự hỏi tại sao huynh luôn làm cho tôi căng thẳng, ở bên huynh lúc nào cũng phải đối phó, sao với tôi huynh luôn khe khắt thế?

- Kkhông phải như vậy.

Trúc Vân không nói nữa, cô muốn dừng lại ở đây không phải vì không thích nói chuyện, mà sợ sẽ phá vỡ không khí dễ chịu này. Cô đã có kinh nghiệm rồi. Hai người mà nói chuyện quá vui vẻ câu là thế nào cũng có chiến tranh.

Cô khép hờ mắt, tự thư giãn mình theo điệu nhạc. Dưới ánh đèn hồng, hàng mi cong của cô thật quyến rũ, gợi cảm.

Phương Tuấn cúi nhìn mặt Trúc Vân. Chưa bao giờ anh thấy cô dễ gần như lúc này. Anh bỗng muốn hôn Trúc Vân một cách nhẹ nhàng.

Trúc Vân không thấy nên anh có thể nhìn cô rất lâu, ý muốn áp môi trên cặp môi hồng của cô mỗi lúc càng lớn dần, trở nên mãnh liệt.

Vào lúc anh định cúi xuống thì Trúc Vân chợt ngẩng lên:

- Tôi thích bản nhạc này lắm.

- Ở nhà có không?

Trúc Vân chưa kịp trả lời thì nghe máy run nhẹ. Cô đứng lại, lấy ra xem. Phương Tuấn cũng đứng nhìn cô tò mò. Anh thật sự không vui khi ai đó đã vô tình phá hỏng không khí nhẹ nhàng giữa hai người.

Trúc Vân chợt buông một tiếng thảng thốt:

- Sao?

Phương Tuấn nhìn cô chăm chăm:

- Chuyện gì vậy?

Trúc Vân không trả lời, cô cất máy, nói hấp tấp:

- Huynh ở đây nghe, tôi phải đi một chút.
Rồi cô hấp tấp bỏ đi. Nhưng Phương Tuấn kéo tay cô lại:

- Chuyện gì vậy?
- Có chút chuyện, lát nữa tôi sẽ trở lại.
- Tôi không thể đưa cô đi sao?
- Không, tôi sẽ trở lại, huynh chờ tôi đi.

Cô vội vã rút tay ra, len lỏi giữa các cặp nhảy đi ra ngoài.

Phương Tuấn đứng yên nhìn. Rồi anh cương quyết đi theo Trúc Vân ra cửa.

Trúc Vân không biết anh đi theo, cô đi thẳng ra đường, vẫy chiếc taxi, rồi bước lên với vẻ hấp tấp:

Phương Tuấn định trở vào lấy xe. Nhưng nghĩ sẽ không theo kịp, anh bèn chờ chiếc taxi khác. Vừa leo lên, anh nói nhanh:

- Anh đuổi theo chiếc phía trước giùm tôi, đừng để mất dấu.

Anh tài xế tăng tốc độ, chẳng mấy chốc đã theo kịp chiếc taxi của Trúc Vân. Anh ta giữ một khoảng cách vừa đủ để theo dõi mà không bị phát hiện.

Xe trước chợt dừng lại trước một khách sạn. Trúc Vân bước xuống xe, cô không biết có Phương Tuấn phía sau nên đi vào rất tự nhiên. Phương Tuấn cũng xuống xe, anh bước vào khách sạn. Nhưng chỉ kịp thoáng thấy Trúc Vân đi với Quốc Bình ở tầng trên. Khi anh ta đi lên thì cả hai đã biến mất trong một căn phòng nào đó. Phương Tuấn đứng dựa vào tường. Cổ đờn nén cơn giận điên cuồng đang đốt cháy lòng anh. Cảm giác lảng mạn mới đây đã sụp đổ. Và sự thất vọng càng trở nên mãnh liệt hơn.

Anh nhìn dãy phòng đóng cửa im lìm. Hình dung hành động Trúc Vân, anh tưởng mình có thể xông vào, dày xéo đến tận cùng để trả thù sự sỉ nhục của cô.

Nhưng anh đủ bình tĩnh để không đến gõ cửa từng phòng mà hỏi. Trúc Vân không xứng đáng để anh tự biến mình thành thằng hề.

Phương Tuấn trở lại vũ trường. Anh bình tĩnh ở lại chơi với mọi người đến khuya.

Lúc ra về, chị Lan nhìn quanh tìm Trúc Vân. Không đợi hỏi, Phương Tuấn nói trước:

- Trúc Vân bận việc phải về trước rồi, mấy chị cứ về đi.

Không ai thắc mắc gì về chuyện đó. Mọi người chia tay mà tâm trạng vẫn đầy hưng phấn.

Phương Tuấn lái xe về nhà. Khuôn mặt lầm lì khắc nghiệt. Những ý nghĩ đen tối khiến anh vô tình nghiến răng. Lát nữa anh sẽ không thể nào cư xử lịch sự với Trúc Vân. Cô sẽ phải đối mặt với sự phán xét không khoan nhượng. Anh có thể chịu đựng tính nết ngang ngạnh của cô, trừ việc ngoại tình.

Đêm khuya cả nhà đều đã ngủ. Phương Tuấn lặng lẽ đi lên phòng. Trúc Vân vẫn chưa về. Căn phòng vắng lặng như khiêu khích sự kềm chế của Phương Tuấn. Anh giận dữ ném mạnh chìa khóa vào góc phòng. Rồi đến ngồi xuống giường đợi.

Trúc Vân đi suốt đêm. Đến gần sáng mới về. Nhìn cô có vẻ mệt mỏi và chán nản. Cô khép nhẹ cửa phía sau lưng. Rồi nhìn về phía chiếc sofa tìm Phương Tuấn. Thấy anh ngồi một mình, trên người còn nguyên bộ đồ lúc tối. Cô hơi khựng lại:

- Huynh chưa ngủ hả? Gần sáng rồi.

Phương Tuấn chiếu đôi mắt rực lửa nhìn cô, giọng rắn đanh:

- Đêm qua cô đi đâu?

- Tôi...

Trúc Vân chưa kịp trả lời thì đã ngã nhào xuống giường. Phương Tuấn kéo mạnh cô lên:

- Cô còn hoang đàng hơn tôi tưởng, cô coi tôi là cái gì đây hả?

Trúc Vân mở tròn mắt nhìn. Kinh ngạc hơn là sợ. Chưa bao giờ cô thấy Phương Tuấn như thế. Giống như sắp giết người đến nơi.

Sợ có thể bị đánh, Trúc Vân thoát ra khỏi anh, phóng mình xuống giường. Cô lùi về phía cửa:

- Huynh làm gì vậy? Đây, không được thô bạo với tôi nhé, tôi sẽ la lên đây.
- Cô muốn tự bêu xấu mình thì cứ việc, cứ la lên đi, để cho mọi người biết đi.

Anh lừng lừng tiến về phía Trúc Vân làm cô quính quáng lùi lại. Đến lúc chạm vào cửa, cô định thoát ra ngoài. Nhưng Phương Tuấn đã nhanh hơn, anh hất Trúc Vân ra, khóa cửa lại.

- Ở nhà chồng mà dám đi đêm, cô đâu có coi ai ra gì, cô coi thường tất cả chúng tôi, quen thói ăn chơi lúc còn con gái rồi, không bỏ được phải không?

Trúc Vân nhúu mày suy nghĩ, cô hơi nghi Phương Tuấn theo dõi cô Vì nếu cô chỉ đi chơi thôi thì anh đâu có nổi khùng lên như thế. không đến nỗi phải khùng, chắc chắn là anh đã theo dõi.

Trúc Vân hỏi thẳng:

- Lúc tối huynh đi theo tôi phải không?

- Nếu không cô sẽ chối chứ gì?

Trúc Vân nhún vai:

- Tôi sợ gì mà chối, việc gì phải chối chứ.

- Ghê tởm, không còn biết xấu hổ.

Phương Tuấn nói và cánh tay vung lên. một cái tát mạnh đến nỗi Trúc Vân văng vào tường. Đau quá làm Trúc Vân tức lên, cô quắc mắt nhìn Phương Tuấn.

- Đừng có hồ đồ như vậy chứ, tôi ghét nhất hạng người vũ phụ Huynh đừng có làm tôi nổi khùng đấy.

Và cô chạy đến giữa phòng, nhặt chiếc giở lên, loay hoay lấy máy ra. Cô đang bấm số thì

Phương Tuấn bước tới:

- Cô gọi điện cho ai?

- Tôi gọi mẹ tôi đến đón tôi về, muốn gì thì sáng mai huynh qua nhà tôi mà nói chuyện.

Phương Tuấn không thềm nói, mà giựt phắt máy, ném mạnh qua cửa sổ. Cử chỉ ngang ngược đó làm Trúc Vân nổi khùng thật sự.

- Đừng có quá đáng nghe, nãy giờ tôi nhìn huynh nhiều rồi đấy, lấy quyền gì mà xâm phạm người khác, đừng để tôi la lên cho mọi người nghe đấy.

Phương Tuấn nhìn cô ghê tởm:

- Thậm chí cô còn không biết xấu hổ việc làm của mình, dày mặt như vậy sao?

Trúc Vân hỏi thẳng một lần nữa để khẳng định:

- Có phải huynh đã theo dõi tôi không?

- Nếu cô là người đức hạnh thì tôi đã không nghi ngờ, tiếc là trước giờ tôi không coi trọng nhân cách của cô.

Đó là cách khẳng định gián tiếp, cộng với cách miệt thị thẳng thừng. Trúc Vân không biết đó là phản ứng của sự ghen tuông. Nếu biết anh ta ghen, có lẽ cô sẽ lấy đó làm sung sướng.

Cô chưa bao giờ nghĩ anh ta có cảm tình với mình, nên không nghĩ đó là ghen. Và vì anh ta khinh thường không cần giấu, nên Trúc Vân cảm thấy bị xúc phạm. Bản tính kiêu hãnh nổi dậy, khiến cô không có ý định giải thích.

Và như mọi lần bị hạ nhục, cô trở nên cứng đầu ngay Cô nói một cách từng từng:

- Nhân cách là cái quý gì, có nó tôi vẫn sống, mà không có nó tôi cũng có chết đâu.

Thấy cặp mắt khinh miệt của anh ta, cô cười tỉnh rui:

- Đi đêm thì có gì ghê gớm, làm như thực nữ thì không được đi đêm, mà tôi nói mình là thực nữ đâu.

Phương Tuấn cười mỉa:

- Vậy sao?

Anh nhún vai nói thêm:

- Với loại người như cô, chửi vào mặt cũng như mắng một con bò, nó cứ trơ ra đó, thậm chí nó cũng không đủ nhân cách để thấy đau. Lẽ ra tôi không nên nói, cô cũng không hiểu nỗi đâu.

- Đã biết không hiểu thì nói làm chi, buồn cười.

Phương Tuấn nói té tát:

- Thậm chí nếu cô bị bắt gặp trên giường với người nào đó, thì người xấu hổ là hẳn chứ không phải cô Cô làm gì có cảm giác đó.

- Chắc vậy - Trúc Vân nói một cách thản nhiên.

- Nằm trên giường với nhiều người quá, nên trơ lì rồi, hạng người như cô không chừng còn rẻ tiền hơn gái cao cấp. Những người đó còn chọn lọc người, còn cô thì chỉ cần một cú điện thoại là đi ngay, khỏi cần chọn lọc.

Mặt Trúc Vân nhơn nhơn ra:

- Hơi đâu mà chọn, chọn chi cho mất thời giờ.

Cách ăn nói bạt mạng của cô làm Phương Tuấn căm ghét dữ dội. Anh hoàn toàn không hiểu đó là khiêu khích cố ý. Và vì không hiểu nên càng căm ghét. Anh giáng một đòn chí tử.

- Nằm trên giường với nhiều người quá nên cũng chẳng còn quan tâm đến nhân cách , cô đi

làm gái thì tốt hơn.

- Đó cũng là một ý hay , tôi sẽ nghiên cứu ý này , có triển vọng đấy.

Phương Tuấn không thèm trả lời . Anh những muốn cho cô một trận tơi tả . Nhưng vì sợ mọi người nghe nên anh cố nuốt cơn tức . Và bỏ ra ngoài.

Trúc Vân bước đến giường , nằm phịch xuống một cách mệt mỏi . Chưa bao giờ gây với Phương Tuấn mà thần kinh cô căng thẳng như vậy . Khi nóng lên anh ta dữ như bão lửa . Cô mà không cứng lòng thì đã òa lên khóc rồi.

Thật là chuyện rất đơn giản . Tối nay Hà Xuyên thật tình nên rủ Quốc Bình đi chơi . Không ngờ cô ta uống say nên không dám về nhà trọ chẳng lẽ Quốc Bình ở suốt đêm trong khách sạn thì còn ra thể thống gì . Đúng ra cô phải gọi điện nói với Phương Tuấn nhưng cô ngại anh ta .

Trước đây anh ta đã có ấn tượng với cô , bây giờ bạn bè cô như vậy , để gì anh ta không nghi kỵ . Cô biết mình đi suốt đêm là không hay nhưng Phương Tuấn phải hỏi từ từ cô mới giải thích được . Chưa gì đã gây hấn, cô ghét nhất là mỗi khi bị anh ta hạ nhục đã thế cho ghét luôn, không thèm giải thích việc gì cô phải hạ mình với người coi mình rẻ như bèo. Cô suy nghĩ một lát rồi ngủ thiếp đi . Hôm sau mãi đến trưa mới dậy nổi

Trúc Vân xuống phòng ăn . Mọi người không biết cô đi suốt đêm nên không ai hỏi gì . Mà chỉ chĩa mũi dùi về Phương Tuấn không biết anh ta đi đâu mà không về . Bà nội hỏi ngay Trúc Vân:

-Chồng con đi đâu vậy Vân ?

Đạ , con không biết , đêm qua tụi con đi chơi , mệt quá con ngủ luôn tới giờ đó nội

Bà Phương xen vào :

-Hồi khuya con thấy nó lấy xe đi , con nghĩ nó đi uống café

Ông Phương cau mày

- Giờ đó mà café gì , thằng này chứng nào tật nấy.

-Chắc nó có chuyện gì đó , không phải đi chơi đâu , lúc sau này nó nghiêm chỉnh lắm.

Tính buột miệng :

- Đem hẳn bà bỏ vào công ty làm việc chung mà , cần gì phải đi đêm nữa.

Bà Phương hoảng hồn nhìn Trúc Vân . Rồi nạt Tính :

-An nói gì vậy hả ?

Tính biết mình nói hổ nên im thin thít . Nhưng đã muộn . Mọi người trở nên khó xử . Ngay cả bà nội cũng không nói lắp đi được.

Trúc Vân hiểu tâm trạng đó cô nói như phản đối:

-Chú đừng nói bậy , nhân viên trong công ty mà nghe được thì anh Tuấn khó làm việc lắm , không có chuyện đó đâu.

-Ồ... chắc em hiểu sai quá.

Trúc Vân thản nhiên nói tiếp :

-Tuyển nữ thư ký có cái lợi mà cũng có cái hại, không khéo dễ bị người ta nhìn lệch lạc lắm.

Mọi người làm thinh, dù có cố gắng mấy Trúc Vân cũng không kéo nổi không khí trở lại bình thường . Cô biết tất cả còn nói được gì khi không thể nói sự thật với cô, cách hay nhất là cô cứ tiếp tục làm như mình không biết.

Tội nghiệp Phương Tuấn, cô biết tối nay nội và ba sẽ dũa anh ta một trận te tua . Anh đã bị ấn tượng rồi , đồ ai biết anh oán hay không.

Trúc Vân ăn qua loa rồi lên phòng . Cô định nằm nghỉ. nhưng nhớ tới cả đống công chuyện phải giải quyết , cô lại thay đồ và đến công ty.

Buổi trưa công ty vắng hoe . Cánh cửa chỉ khép lại chứ không khóa. Trúc Vân nghĩ ngay Phương Tuấn ở lại. Anh ta tránh mặt cô bằng cách này. Vừa đi lên tầng trên, cô vừa nghĩ thái độ thích hợp khi đối mặt với anh ta Cuối cùng cô quyết định sẽ giải thích để không khí bớt căng thẳng . Vậy là nhường nhịn lắm rồi.

Trúc Vân đẩy cửa bước vào phòng Phương Tuấn. Nhưng một cảnh tượng làm cô đứng khựng lại . Cô thấy Thủy Linh ngồi trên chân anh ta hai người quần quýt đến nỗi không nghe tiếng mở cửa , mà cũng không thấy Trúc Vân. Trúc Vân nuốt nhanh cảm giác ghen cứng nơi cổ họng . Trấn tĩnh nhưng sự quay cuồng trong đầu , cô bước tới salon, ngồi tréo chân nhìn hai người với một nụ cười từng từng:

-Thôi chứ, sao lâu quá vậy.

Phương Tuấn buông nhánh Thủy Linh ra anh có vẻ bị bất ngờ, Thủy Linh luống cuống cài lại

nút áo . Trông cô ta quỳnh quáng thật buồn cười.

Trúc Vân thản nhiên nhìn hai người rồi cười cợt nhả:

-Buổi trưa mà bắt xem phim tình cảm , tôi không cố ý đâu nha, tại lỡ vào nên phải xem đấy.

Yên chí đi , chuyện này nếu có người thứ tư biết thì đó là do hai người chứ không phải tự tôi.

Thủy Linh đã cài xong nút áo . Qua phút bất ngờ cô trở lại bình tĩnh ngay . Vả lại từ lâu cô đã lờn mặt Trúc Vân , nên tình huống này không làm cô phải bủn rủn hay thót tim.

Phương Tuấn đã lấy lại vẻ tự tin . Anh quay qua Thủy Linh :

-Em ra ngoài đi.

Đợi Thủy Linh đi rồi , anh chiếu tia nhìn gâp cấn về phía Trúc Vân :

-Cô vô đây làm gì rình rập à ?

-Rình rập con khỉ , tôi định vào làm việc không ngờ được xem phim đã thiệt.

-Ra ngoài đi.

Trúc Vân chum chum môi , mắt nhướng nhướng giễu cợt :

-Trưa nắng thế này mà tình cảm huỳnh vẫn tràn đầy nồng nhiệt thật đó, ở nhà bà nội với ba đứa huynh đó , liệu mà đối phó , nhưng huynh yên trí đi , cảnh này tôi xem xong rồi bỏ , không tưởng thuật lại với mọi người đâu.

Phương Tuấn im lìm nhìn cô , cái nhìn thật khó tả bằng lời .Vừa khinh bỉ , vừa hài hước mà cũng vừa là bi kịch . Hình như phản ứng của Trúc Vân làm anh thấy mỉa mai cho cuộc hôn nhân của mình. Anh không hình dung nổi cô ta có thể cười cợt trong tình huống này . Con người như vậy liệu trong đầu cô ta có cái gì đáng để gọi là chất xám ?

Giọng anh rắn đanh :

- Đi ra đi , đừng để tôi thấy mặt cô, đừng thử thách thần kinh của tôi.

Trúc Vân nhơn nhơn :

- Đó là cảm giác gì vậy , ghê tởm hả ?

Cô nhún vai , mặt vẫn tro tro :

-Huynh có nghĩ hơn thế nữa cũng chả sao , tôi không chết đâu.

Cô đứng dậy lưng thưng đi ra bàn làm việc của mình . Cô buông người xuống chiếc ghế , tay run run mở máy . Và trong khi nhìn nó khởi động cô buông thõng cánh tay như không đủ sức gượng lại.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình . Rồi nghiêng người tới mở nhạc . Chưa khi nào cô cần nó để thể hiện trạng thái bất cần như lúc này.

Trúc Vân không biết rằng ở phòng trong Phương Tuấn như muốn nổi điên . Tiếng nhạc vọng vào như một sự khiêu khích trơ trẽn . Gặp tình cảnh này mà cô ta còn nghe nhạc được. Anh rất muốn ném giàn nhạc xuống sân vì không thể đánh được người phụ nữ trơ mặt đó.

Anh ngồi im sau bàn , cổ đờ nén cảm giác phùng phùng trong đây . Khá lâu anh nghe tiếng chuông ở phòng ngoài . Rồi tiếng Trúc Vân nói chuyện . Ngoài sự kiểm soát của mình , anh đứng dậy bước ra cửa.

Trúc Vân không biết Phương Tuấn đứng phía sau bức tường , cô nhấc máy lên :

-Alô.

-Anh đây Vân , em về hồi nào vậy ?

-Về lúc gần sáng, thấy nó không có gì nên em về , nó không sao đâu.

-Lúc sáng anh gọi hoài sao em không mở máy.

-Máy nào ?

Hỏi xong Trúc Vân mới nhớ đêm qua Phương Tuấn đã ném điện thoại di động của cô , cô bật kêu lên :

-Em nhớ rồi ,hôm qua em tắt máy, với lại em ngủ mê quá nên anh gọi em cũng không hay.

Quốc Bình im lặng một lát , rồi hỏi với giọng chùng xuống.

-Hắn có làm gì em không ? Anh không tin , hắn không hiền như vậy đâu nói thật với anh đi.

Trúc Vân cười khẽ:

-Cũng gây chút ít, nhưng không sao em với anh ta gây nhau nhiều hơn nói chuyện , gây thêm một chút mà nhằm gì.

-Hay là để anh nói chuyện với hắn ?

Trúc Vân lắc đầu quyết liệt , như có Quốc Bình đứng trước mặt :

-Anh đừng gặp anh ta, cũng đừng xen vào chuyện của em , em tự biết cách giải quyết mà.

-Thôi được , anh sẽ đứng bên ngoài em với hẳn , nhưng có gì cần thì cứ gọi anh.

-Vâng.

-Này , em bây giờ khác lúc trước lắm đó Trúc Vân.

-Khác gì nhỉ ?

-Có vẻ đảm thắm , đúng là con gái có chồng thì ít nhiều đều có sự thay đổi.

-Tất nhiên.

-Thôi ,không nói chuyện lâu nữa , em làm việc đi , à , bao giờ rảnh gọi điện cho anh nghe.

-Tất nhiên , em không quên anh đâu.

Trúc Vân gác máy . Khi cô quay lại thì đã thấy Phương Tuấn đứng cạnh bên:

- Đêm qua vẫn chưa đủ cho hai người à ?

-Có chuyện gì nữa đây ?

Đôi mắt Phương Tuấn nhìn cô sáng quắc :

-Cô biết tôi ghê tởm cô đến thế nào không . Chỉ cần cô bước vào công ty cũng đủ để tôi thấy nó bị nhor bẩn . Từ đây về sau cô đừng đến đây nữa.

Ngay bây giờ Trúc Vân không muốn bị gây gổ nữa .Lòng kiêu hãnh và nghị lực của cô vừa bị cú sốc làm cho tan tác . Cô đang bị thương tổn trầm trọng nên thay vì đốp chát như mọi lần , cô chỉ lẳng lẳng tắt máy . Rồi dọn dẹp bàn, chuẩn bị đi về. Thái độ đó làm Phương Tuấn hoàn toàn bất ngờ . Anh cứ nghĩ Trúc Vân sẽ phản ứng mạnh mẽ . Nên thấy cô buông xuống , anh không tin nổi và anh nheo mắt hẳn học :

-Cô chịu thua dễ dàng vậy sao ? Định sẽ làm gì nữa ? Về nhà cầu cứu bà nội , hay tạm lui bước để nghĩ cách tấn công khác ? Tôi không dễ mắc lừa đâu.

Đúng là không nhìn nổi . Trúc Vân định tối sẽ nói chuyện với anh ta , nhưng đã như vậy thì cô sẽ không nhìn . Cô nhìn thẳng vào mắt anh :

- Tôi không hèn như huynh đâu , nếu cần đối đầu với huynh , tôi sẽ làm ngay trước mặt huynh ,sẽ lật ngửa bài cho huynh đối phó .Tôi không thềm chơi sau lưng , nói như vậy hiểu chưa.

-Tại sao cô bỏ về? Bình thường cô đốp chát giỏi lắm mà.

Trúc Vân nhún vai :

-Tôi buồn ngủ quá nên về được không ?

Cô khoác giở lên vai , rồi nghiêng đầu nhìn Phương Tuấn bằng nửa con mắt, giọng cô đầy vẻ nhạo báng :

-Tội nghiệp huynh quá , lúc nào cũng đề phòng một người mà huynh coi khinh , khó thật đấy.

Phương Tuấn nghiêng rằng :

- Đi cho khuất mắt tôi

Trúc Vân nhon nhon bước đến trước mặt Phương Tuấn. Hai người trừng trừng nhìn nhau . Cuối cùng cô nhăn mũi cười nhạo . Rồi lững thững đi xuống cầu thang.

Cô đi về nhà, vừa khép cánh cửa phòng nước mắt cô tuôn giọt xuống mặt.

Chút sức mạnh nhỏ nhoi lúc này bây giờ hoàn toàn biến mất . Và cô khóc gom lại những giọt nước mắt tích tụ từ suốt thời gian qua Cuối cùng cô cũng vui nhẹ được cơn xúc động .Cơn mệt mỏi lại kéo đến và cô ngủ thiếp đi.

Đến tối cô mới thức dậy , cảm thấy đói , cô xuống bếp tìm cái gì ăn . Ăn xong cô lại trở lên phòng nằm. Không hiểu sao suốt ngày nay cô buồn kỳ lạ giống như một cơn trầm uất mà trước đây cô đã từng bị. Nghĩa là tâm trạng rất u ám.

Đến khuya chuẩn bị đi ngủ , Trúc Vân nghe tiếng lao xao dưới nhà . Cô khoác thêm áo, bước xuống xem. Cô thấy Phương Tuấn được hai người bạn đưa về, còn anh thì đi đứng quàng xiềng rõ là say xiềng niềng . Mọi người cố dìu anh lên phòng Trúc Vân cũng phải đến giúp . Nhưng anh ta đẩy cô ra :

-Cô đi chỗ khác , tránh ra.

Trúc Vân buông tay ra đứng qua một bên cô chưa biết làm gì thì dì Phương đẩy cô tới :

-Con đưa nó lên phòng đi .Chắc có chuyện gì mới quây như vậy đó lúc trước thỉnh thoảng cùng nhậu với bạn bè , nhưng không đến mức như vậy.

Trúc Vân thở dài chán nản . Cô với anh ta còn đang gây cấn nhau . Bảo sẵn sóc sao khó khăn quá . Nếu anh ta không biết gì thì còn đỡ đằng này còn rất tỉnh táo , và không buồn che giấu tâm trạng.

Sợ rồi anh ta se nói ra tất cả . Ai biết được sự kềm chế của người say kín đến mức nào . Cô

không muốn mọi người biết được mâu thuẫn giữa hai vợ chồng.

Thấy Trúc Vân cứ đứng chần chừ, bà nói như khuyên :

-Con nhìn nó đi . Để nó tỉnh nội sẽ nói chuyện với nó.

Đạ.

Trúc Vân thở dài rồi đến giúp Tính đưa Phương Tuấn lên cầu thang . Hình như sự có mặt của mọi người làm Phương Tuấn bắt buộc phải kèm chế , anh ta để mặc Trúc Vân vịn tay mình mà không hề phản ứng.

Đưa được anh lên phòng rồi, Tính đặt anh nằm xuống giường nhưng anh cố ngồi lên :

- Đi ra đi, cứ để mặc tôi , làm gì phải kể một bên vậy tôi chưa say đến mức không biết gì đâu.

Tính cố đẩy Phương Tuấn xuống :

-Anh say rồi thì ngủ đi, đừng có quậy nữa mà.

Bà nội có vẻ rất giận, bà quay qua Trúc Vân :

-Con sẵn sóc nó đi . Mai nội sẽ nói chuyện với nó , càng ngày nó càng quá đáng lắm.

Mọi người kéo đi ra . Trúc Vân cắn môi đứng nhìn . Thấy Phương Tuấn cố ngồi lên cô bước lại gần :

-Huynh nằm đó đi , để tôi làm nước chanh cho huynh.

Phương Tuấn khoát tay :

-Khỏi làm , cô vừa bảo gì ? Tôi có thể nằm ở đây à , có thể xâm phạm vùng thánh địa này à , cảm ơn nhiều nhé , nhưng tôi không cần đâu.

Anh đứng lên lảo đảo đi về góc của mình nằm phịch xuống ghế dài . Anh ta chưa say tới mức không tự cởi áo được cho mình . Trúc Vân đứng im nhìn rồi đi xuống bếp pha chanh.

Khi cô trở lên thì thấy Phương Tuấn đã ngủ. Đầu anh ta tựa trên thành ghế . Trúc Vân lấy gối đến kê đầu anh ta lên :

-Huynh dậy nổi không , nội bảo tôi làm chanh cho huynh đấy , dậy uống đi.

Phương Tuấn hất tay cô ra :

- Đi chỗ khác.

Nhưng không hiểu nghĩ sao , anh nắm chặt ghì cánh tay Trúc Vân kéo mạnh cô một cái L

-Cũng biết sẵn sóc nữa à ? Tốt vậy sao ?

Trúc Vân ngã chúi xuống người anh ta, cô chưa kịp gượng lại thì anh ta hất cô nằm xuống ghế :

-Thử xem tôi có làm chủ được cô không ?

Trúc Vân quát nhỏ :

-Buông tôi ra.

Phương Tuấn không trả lời, mà cứ cúi mãi xuống, gục mặt trên ngực cô , Trúc Vân đẩy anh ta ra , cô vươn tay cố nắm cho được chiếc bàn nhưng bị anh kéo lại . Ly nước chanh rơi xuống đất vỡ tan , nước văng tung tóe.

Chương 9

Phương Tuấn tắt đèn, bước ra ngoài, không nhìn đến Trúc Vân, anh hỏi trống không:
- Về chưa?

Không nghe cô trả lời, anh quay lại nhìn Trúc Vân đang gục đầu xuống bàn, tay chặn cổ. Vai cô chuyển động từng cơn. Phương Tuấn bước lại phía bàn cúi xuống:

- Cô làm sao vậy? Có sao không?

Trúc Vân không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ lắc tay ra hiệu không có gì. Phương Tuấn cau mày:

- Không có gì sao nằm như vậy? Có gì thì nói, hay là đi bác sĩ đi.

- Không đến nỗi đâu.

- Bây giờ cô về nỗi không?

Trúc Vân không trả lời, cô ngẩng lên, nhắm mắt như định thần. Rồi đứng dậy:

- Đi.

Phương Tuấn đi theo phía sau, nhưng xuống tới cầu thang, anh phải dừng lại vì Trúc Vân ngồi phịch xuống nấc thang, tay cứ ôm cổ, cô định đứng lên nhưng rồi lại tựa đầu vào chấn song.

- Tôi chóng mặt quá.

Phương Tuấn bước xuống, ngồi quỳ một chân bên cạnh cô, quan sát:

- Cô bị cảm phải không?

- Không biết, sáng giờ hay choáng váng buồn nôn, không phải là cảm giác cảm.

- Cô phải đến bác sĩ thôi, đi nỗi không, hay để tôi bồi?

Trúc Vân khoát tay lia lịa:

- Đừng làm thế, người ta thấy.

- Bình hoạn còn lo mấy chuyện vớ vẩn.

Rồi anh luồn tay định bồi cô lên. Nhưng Trúc Vân lắc đầu quyết liệt:

- Tôi tự đi được, không sao cả.

Phương Tuấn nhún vai không nói nữa. Anh giúp Trúc Vân đứng lên rồi đi từng bước phía sau cô về phòng cô bị ngã.

Cuối cùng cũng xuống đến sân. Ngồi trên xe, Trúc Vân có vẻ mệt mỏi khó hiểu, nhưng cứ mỗi lần anh hỏi thì cô đều trả lời không sao.

Phương Tuấn quyết định ghé một phòng khám. Anh để Trúc Vân vào một mình rồi tìm chỗ đậu xe. một lát sau cô đi ra. Vẻ mặt càng khó hiểu hơn. Một vẻ gì đó như bần thần, lo lắng và bối rối.

Cô vừa ngồi vào xe, Phương Tuấn hỏi ngay với vẻ quan tâm:

- Thế nào, bác sĩ bảo sao?

Trúc Vân buông thõng một câu không đầu không đuôi:

- Tôi không ngờ, vậy mà tôi không nghĩ ra.

- Cô không ngờ cái gì?

Trúc Vân quay qua nhìn anh:

- Nếu biết huynh có vui không? Thà không có thì hơn, tôi chưa chuẩn bị tình huống này, tôi chán lắm.

Phương Tuấn dậm ra nỗi nóng:

- Cái gì thì nói thẳng, đừng quanh co, tôi bực lắm.

Trúc Vân nhún vai:

- Huynh đã có thái độ như vậy, tôi càng không muốn nói.

Phương Tuấn nói như tát vào mặt Trúc Vân:

- Không muốn thì thôi, cô thế nào mặc cô.

Môi Trúc Vân chột mím lại, khuôn mặt lầm lì. Rồi cô chột hất mặt lên, cười coi thường, giọng trở nên bông lơn:

- Tất nhiên là phải mặc kệ thôi, nếu không thì huynh làm gì được tôi nhỉ?

Phương Tuấn quay lại, ném cho cô cái nhìn sắc lạnh. Và như mỗi khi cô có thái độ như vậy, anh không thèm nói đến cô nữa.

Trúc Vân cũng thôi khiêu khích. Cô đang có tâm trạng không vui. Cô có thai. Vào thời điểm này thì điều đó trở thành một gánh nặng.

Từ lúc cô đi đêm lần đó. Mỗi quan hệ giữa cô và Phương Tuấn càng trở nên căng thẳng. Trước đó cả hai sắp nhích lại gần nhau thì đêm đó như một nhát dao cắt phăng mối quan hệ bắt đầu tốt đẹp. Thậm chí không ai muốn nhớ lại cái đêm vợ chồng khi Phương Tuấn say. Ai cũng cố quên để thấy mình đỡ lỗ bịch.

Về nhà, Trúc Vân nằm một lát mới xuống phòng ăn. Bà nội là người đầu tiên nhận ra vẻ khác thường của cô. Bà nhìn cô hơi lâu:

- Sao con có vẻ mệt mỏi vậy, bệnh hả?

Bà quay qua Phương Tuấn:

- Con có đưa nó đi bác sĩ chưa?

Phương Tuấn trả lời ngắn gọn:

- Dạ rồi.

- Nó bị cái gì vậy?

Trúc Vân vội lên tiếng, giọng cô như vô cùng bình thường:

- Con có thai, bác sĩ bảo hơn hai tháng, lúc trước con không để ý.

Ai cũng nhìn cô sững sốt. Nhất là Phương Tuấn.

Nhưng không biết nghĩ thế nào, gương mặt anh chợt sất lại. Lầm lì đến khắc nghiệt.

Trong đầu anh lập tức hiện lên hình ảnh Quốc Bình chờ cô ở trước khách sạn đêm đó. Anh có cảm giác mình bị tát vào mặt, và bị cười chế nhạo vì chiếc sừng to tướng mà Trúc Vân cố ý tặng. Ý nghĩ đó làm anh muốn nổi điên. Và phải cố dằn lại để ngồi yên.

Lúc này anh đã hỏi, nhưng cô dùng cách phớt lờ không thêm trả lời. Cũng đúng thôi, vì nó đâu có liên quan tới anh.

Anh tức giận đến nỗi muốn đứng dậy bỏ đi. Hoặc là quát to vào mặt Trúc Vân. Thái độ của cô chứng tỏ một sự coi thường ghê gớm, như gạt bỏ anh ra ngoài. Nhưng chuyện đó không làm anh điên tiết bằng chuyện thai hoang của cô.

Không ai để ý thái độ của Phương Tuấn, mọi người chỉ tập trung chú ý Trúc Vân, nhất là bà nội.

Bà mừng ra mặt:

- Vậy là nội có cháu để bồi rồi, trong nhà có con nít mới vui chứ, con báo tin mừng này cho mẹ con chưa?

- Dạ chưa.

Dì Phương lên tiếng:

- Hèn gì lúc này nhìn con có vẻ ốm đi, thấy ăn không được thì phải đi khám chứ. Ai đời có thai hai tháng mà không biết, đúng là thiếu kinh nghiệm.

Bà nội nói như quyết định:

- Có thai thì phải nghỉ làm, ở nhà giữ sức khỏe, với lại con ở nhà mọi người mới săn sóc con được.

Trúc Vân lắc đầu:

- Cũng chưa mệt lắm đâu nội, con đi làm cho vui, ở nhà buồn lắm.

- Buồn thì chơi bài với nội, hoặc xem phim, không ấy thì về nhà mẹ con chơi, con yếu lắm đó, đi làm chịu không nổi đâu.

- Dạ, con bình thường chứ không có gì đâu nội.

Bà nội quay qua Phương Tuấn:

- Nó muốn đi làm thì thôi chiều nó, nhưng con đừng có để nó làm nhiều quá, gánh bớt việc cho nó nghe không.

- Dạ.

Thái độ lơ là của Phương Tuấn làm bà nội khó chịu. Nhưng có mặt Trúc Vân nên bà không tiện rầy Phương Tuấn. Bà định sẽ nói với anh lúc khác.

Suốt buổi, mọi người chỉ quan tâm quanh chuyện có thai của Trúc Vân. Chỉ có Phương Tuấn một mực im lặng.

Đến lúc lên phòng, anh nhìn thẳng vào mặt cô, cười khẩy:

- Của ai vậy?

Thấy Trúc Vân không trả lời, anh nói tiếp với giọng châm biếm:

- Nhiều quá nên không biết chính xác là của ai phải không?

Trúc Vân không hề chờ đợi gì tốt đẹp ở anh ta, nên phản ứng đó không làm cô bị sốc. Cô trả lời tỉnh bơ:

- Đúng, nhiều quá nên không nhớ nổi.

Phương Tuấn quất mắt lên:

- Thế cô nghĩ có thể lừa được mọi người à?

- Cũng không biết nữa, hay là huynh nói với nội xem, chỉ sợ lúc đó nội sẽ mắng huynh là đồ thiếu trách nhiệm đấy.

- Cô tự tin đến như vậy à?

- Cứ thử xem.

Phương Tuấn khoanh tay trước ngực, nhìn cô một cách ghê tởm:

- Cô nghĩ gia đình sẽ không chế được tôi sao? Cái gì làm cô tin là tôi sẽ nhận đứa con hoang của cô?

Trúc Vân nhún vai:

-Tôi đâu có bảo huynh nhận, mà cũng không dám chắc nói là của huynh.

Cô cười nhơn nhơn:

- Tôi đã nói là nhiều người quá nên không biết được là của ai, huynh có muốn nhận tôi cũng không cho đâu.

Phương Tuấn bất thành linh giáng cho cô cái tát:

- Ghê tởm.

Trúc Vân lạng người suýt té, qua cơn choáng, cô quất mắt nhìn Phương Tuấn. Anh nhìn Trúc Vân bằng tất cả căm ghét, phần nộ dữ dội. Và để đáp lại, cô cứ hất mặt lên đầy khiêu khích:

- Vũ phu với phụ nữ đang có thai là hành động của người kém văn minh đấy. Một cái tát mà nhằm gì với tôi.

Phương Tuấn nghiêng rằng:

- Cô và cái thai hoang của cô hãy cút ra khỏi nhà tôi đi. Ở đây cô không nhận được điều gì tốt đẹp đâu.

- Để thử xem, thật ra tôi cũng muốn tổng huynh đi cho khuất mắt lắm. Ra khỏi phòng tôi đi.

- Có lẽ dưới gầm trời này, cô là người duy nhất không biết gì là nhục, tại sao tôi phải nói chuyện với con người trơ tráo như cô?

Phương Tuấn nói rồi hăm hăm bỏ đi ra khỏi phòng. Và như mỗi khi có chuyện gay cấn với Trúc Vân, anh lại bỏ đi đến nửa đêm mới về.

Khuya nay vừa về nhà, Phương Tuấn đã thấy bà nội ngồi chờ anh ở phòng khách. Biết là sẽ không tránh được cuộc nói chuyện nặng nề, anh uể oải bước tới ngồi xuống trước mặt bà, im lặng.

Bà nội nghiêm khắc nhìn anh:

- Nội từng tuổi này mà phải thức tới giờ này chờ con về, con làm nội thất vọng quá Tuấn ạ.

- Con xin lỗi, nhưng con lớn rồi, nội đừng chăm bẵm vào con nữa nội ạ.

- Nội cũng muốn vậy lắm, nhưng con tệ quá mức, nội không im lặng được.

Khuôn mặt Phương Tuấn bắt đầu lăm lè hằn đi. Anh ngồi im, thái độ của anh làm bà nội càng thấy bức:

- Nội nghĩ khi cưới vợ rồi con sẽ khác đi, không ngờ con vẫn tệ như trước. Dám đem con nhỏ đó vô công ty làm, con coi thường con Vân quá mức rồi.

Phương Tuấn chột nhếch miệng cười mỉa:

- Vậy mà cô ta không hề ghen, nội không thấy vậy là bất thường sao?

- Nó là con nhà có giáo dục nên không làm ầm lên. Đáng lẽ con phải thấy quý nhân cách của nó, đằng này con lại lấn tới. Nó sợ nội nên nhịn con, nhưng đừng có lấn nó quá.

Phương Tuấn lại nhếch miệng cười. Cô ta mà biết sợ nội thì cũng còn đỡ. Cô ta chẳng biết sợ ai cả, một người đàn bà lẳng lơ và lì lợm. Vậy mà gặt được tất cả mọi người. Nghĩ đến đó Phương Tuấn thấy máu trong người như sôi sục lên.

Anh nói cứng rắn:

- Có lẽ con sẽ ly dị cô ta, như vậy không quá đáng với con người như cô ta đâu.

- Cái gì?

Bà nội nói như quát lên:

- Đồ vô trách nhiệm, sắp có con còn muốn bỏ vợ, nội không chấp nhận được mẫu người như con đâu.

Bà tức đến không thở được, và dằn tay xuống bàn:

- Có phải con nhỏ đó xúc giục con không, được, nội sẽ không nương tay với nó nữa, ngày mai con lập tức cho nó nghỉ ngay. Nếu con không làm, nội sẽ làm đấy.

Phương Tuấn nói ngang:

- Nội đã giao công ty cho con thì hãy cho con tự quyết định đi, con không chịu nổi cách quản lý của nội đâu.

Bà nội hơi sững người, rồi nói cứng rắn:

- Con đừng tưởng đã đủ khônng đủ cảnh, nội không phải là người nhu nhược đâu. Nếu không điều khiển được con, nội sẽ dùng cách khác.

Bà im lặng một chút, rồi gằn giọng:

- Ngày trước con đồng ý cưới nội mới đi cưới nó, bây giờ lại đòi ly dị, nếu nó có lỗi thì nội còn hiểu, đằng này con hoang đànng quá mà.

Chữ "hoang đànng" của bà làm Phương Tuấn tức run người. Đây là lần đầu tiên bà nội nói nặng như vậy. Trước kia anh quậy gáp mấy lần, bà cũng không mắg như bây giờ. Anh cúi đầu ngời im, cố nhin.

Bà nội nói tiếp:

- Có ai chịu đựng như vợ con không, mới đêm tân hôn con đã bỏ mắc nó, đi suốt đêm. Vậy mà nó không khóc lóc hay mách gia đình nó, con có nghĩ cho nó không?

Thấy anh vẫn vắn giữ vẻ mặt lằm lì, bà tức vô cùng, giọng bà gằn mạnh:

- Nó có thai như vậy, con phải quan tâm săn sóc nó chứ, để nó buồn khổ như vậy, rồi mai mốt ảnh hưởng đến đứa con, lúc đó con sẽ hối hận đó. Nội không ngờ con có thể vô lương tâm như vậy.

Phương Tuấn mím môi:

- Con nhức đầu lằm, nội cho con đi ngủ được không?

Bà nội điềm nhiên:

- Con đi ngủ đi, nhưng đừng nghĩ sẽ né trách được nội, nếu con tiếp tục bỏ bê vợ kiểu đó, nội sẽ không bỏ qua cho con đâu.

Bà khoát tay:

- Con đi đi.

Phương Tuấn đứng dậy, nặng nề đi lên phòng. Cuộc nói chuyện này không đem lại kết quả, nhưng anh không có ý định chịu thua.

Anh đẩy cửa bước vào phòng, Trúc Vân vẫn chưa ngủ, cô ngồi viết gì đó trên máy tính. Nhìn dáng điệu có vẻ buồn. không biết đó là buồn hay mệt mỏi. Cô ta mệt mỏi vì cái thai hoang, chỉ làm cho anh thấy chươg mắ.

Không dẫn được, anh đóng sầm cánh cửa lại. Trúc Vân giạt bằn mình nhìn ra cửa. Điệu bộ sinh sự của anh làm cô tức run. Nhưng vẫn lằm thnh.

Nhưng đến khi anh ta ném chiếc điện thoại lên bàn thì cô không nhin nữa. Cô tắt máy, quay lại nhìn anh với vẻ khiêu khích:

- Nếu không muốn bị bà nội la thì đừng có đi đêm, bộ gặp nhau trong công ty chưa đủ hả?

Phương Tuấn quay phắ lại:

- Cô nói gì?

- Tôi muốn nói huynh đừng có làm ồn, tôi nhức đầu lằm.

- Nhức đầu vì cái gì? Loại người như cô, có tạt nước vào mặt cũng không biết lạnh, một vài cử chỉ như vậy cũng làm cô bị tổn thương sao, khó tin lằm.

- Này, nếu huynh còn làm ồn, tôi sẽ qua ngủ với nội đấy.

Phương Tuấn cười khắ:

- Cô nghĩ đó là hậu phương vững chắc nhất của cô sao? Lằm rồi, một ngày nào đó tôi sẽ không quân tử nữa đâu.

Trúc Vân bữu môi không thềm nói gì. Cô bỏ đi ra ngoài ban công đứng. Phương Tuấn hơi ngần ngừ một lát. Cô ta đang trong tình trạng như vậy, chọc cho cô ta đứng ngoài trời lúc khuya, anh cũng thấy mình quá đáng. Nhưng tâm trạng bức mình làm anh chịu không được, và anh nhún vai mắ kệ.

Chương 10

Thủy Linh ngóc đầu lên, áp mặt trên ngực Phương Tuấn. Giọng cô đầy vẻ khắc khoải:

- Chẳng lẽ anh cứ im lặng mãi như vậy? Phải làm một cái gì đi chứ.

Phương Tuấn nằm im hút thuốc. Đôi mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà, nhưng không phải cái nhìn lơ đãng mệt mỏi. Mà có gì đó gay gắt khắc nghiệt. Như đang bị khơi lên nỗi tức giận canh cánh.

Không thấy anh trả lời, Thủy Linh ngồi hẳn dậy:

- Mỗi ngày vào công ty, thấy cô ta vác cái bụng to tướng, em thấy chướng mắt dễ sợ. Đâu có ai biết anh bị cấm sùng dâu, mà anh phải làm một cái gì đó đi chứ.

Vẻ mặt Phương Tuấn khó đăm đăm:

- Bà nội và tất cả mọi người trong nhà đều bảo vệ cô ta, chuyện đó anh không quan tâm, anh chỉ tức...

Thủy Linh cướp lời:

- Em biết rồi, không ai tin anh hết, vì anh có bồ ngay trước mặt mọi người, còn cô ta thì kín đáo hơn.

Cô đăm mạnh xuống gối:

- Chỉ có em là thiệt thòi thôi.

Phương Tuấn nhìn cô chứ không trả lời. Cái nhìn làm Thủy Linh dịu lại:

- Em chán quá rồi, tại sao anh không mạnh dạn ly dị đi chứ?

Giọng Phương Tuấn tự lự.

- Nếu làm mạnh tay, bà nội sẽ không để yên cho anh, anh sẽ mất tất cả.

Thủy Linh tức quá, nói ngang:

- Nội sẽ giao lại cho cô ta chứ gì, có ngon thì giao thử coi, cháu của mình mình không tin, đi tin người ngoài, bị gạt cũng không biết, bộ tưởng sáng suốt lắm sao?

- Có lẽ anh đã sai lầm, anh lơ mờ nhận thấy điều đó, và anh cần thời gian để quyết định.

- Nói thẳng ra là anh bị nội anh khống chế, và anh phải chọn một trong hai cái, một là sống với cô vợ hờ và đứa con hoang, hai là mất công ty Nội anh thật sáng suốt đấy. Sáng suốt đến nỗi đẩy cháu mình vào bị kịch mà cũng không biết.

- Đó là tại anh, ngay từ đầu anh đã chọn cô ta, có trách thì trước tiên anh phải tự trách mình.

- Nhưng anh có thể bỏ được, anh ly dị đại đi, nội chỉ hù chứ không dám lấy công ty lại đâu, lấy rồi ai quản lý nội già rồi chứ bộ.

Phương Tuấn tát nhẹ vào mặt cô, mỉm cười:

- Sự việc chưa đến nỗi gay gắt vậy đâu, nội chưa nói gì hết, em đừng tưởng tượng quá.

- Em không tưởng tượng đâu, sự thật là vậy, trước sau gì cũng đi tới mức đó, thà anh tìm cách ngăn chặn trước

- Anh chưa đi đến quyết định, vì anh muốn khi nói ra rồi thì anh sẽ không thay đổi. Cho dù có đi đến chuyện mất tất cả.

Thủy Linh lo ngại:

- Anh quyết định thế nào để đừng có bị mất công ty đấy.

Phương Tuấn cười tự lự:

- Anh muốn khi sống với em, anh phải có điều kiện để bảo đảm cuộc sống của hai đứa.

Thủy Linh hỏi một cách háo hức:

- Có thật anh muốn cưới em không?

- Anh muốn có một gia đình thật sự, mà điều đó chỉ có được với em, cô ta làm anh chán đến mức không muốn về nhà. Đó không phải là nơi yên ổn của anh.

Thủy Linh thủ thỉ:

- Nếu anh bỏ cô ta, em sẽ cho anh tất cả những gì anh cần, một đứa con của chính anh, một gia đình thật sự, cho nên anh đừng để mất công ty.

Phương Tuấn trầm ngâm:

- Có lẽ anh đã sai lầm khi nhận công ty đó, anh không chịu nổi sự khống chế của ai cả.

- Vẫn có thể bỏ cô ta mà giữ được công ty đó chứ, anh là cháu của nội kia mà.

- Cái gì cũng có cái giá của nó cả.

Nói xong, anh gỡ tay Thủy Linh ra, bước xuống giường, như không muốn nói tới chuyện đó nữa.

Anh đi ra phòng khách, Thủy Linh cũng đi theo:

- Anh định về hả?

- Ừ.

- Dù sao cũng nên nói với nội anh đi à, hay là anh bảo cô ta chủ động ly dị.

- Anh không tin cô ta biết tự trọng.

Thủy Linh thở hắt ra:

- Rốt cuộc cũng không giải quyết gì được, và phải cứ chịu thua cô ta.

Phương Tuấn ôm vai cô như an ủi:

- Ráng kiên nhẫn chờ anh, anh không để em bị thiệt hại vì cô ta đâu.

Anh hôn Thủy Linh thật lâu, rồi buông cô ra:

- Anh về nghe.

- Dạ.

Phương Tuấn đi ra xe, anh nhìn đồng hồ. Giờ này đã khuya. Ý nghĩ đó làm anh nhớ đến bà nội. Mà không chừng bà đang chờ anh ở nhà. Bà nội đã quản lý anh, thay vì Trúc Vân phải làm việc đó.

Giá mà cô ta kiểm soát giờ giấc của anh, có lẽ còn có cái gì đó để anh thấy cô ta thân thiết.

Khi anh về thì trong nhà đã tắt đèn. Bà nội không ngồi ở phòng khách như anh đã chuẩn bị tinh thần. Điều đó làm anh thấy dễ chịu một chút.

Phương Tuấn đi lên phòng. Trúc Vân vẫn còn thức. Hình như cô ta luôn thức những lúc anh về khuya. Nhưng không phải để chờ.

Lúc này anh và Trúc Vân ít va chạm nhau hơn. Cô ta có vẻ mệt mỏi và trở nên trầm lặng từ lúc có thai. Cô ta hay ngồi thẩn thờ hàng giờ.

Tuy không còn thái độ nhạo báng khiêu khích trước đây, nhưng cô ta vẫn làm anh căm ghét một cách thậm trầm.

Trúc Vân đang ngồi viết gì đó trên máy. Biết Phương Tuấn về, cô vẫn không quay lại như không hề biết có mặt anh.

Phương Tuấn bước đến hất tay cô qua một bên để tắt máy. Trúc Vân không phản đối, chỉ ngồi im theo dõi những động tác của anh:

-Huynh muốn gì?

-Nói chuyện một chút đi.

-Khoan, để tôi nói trước.

Phương Tuấn đứng tựa cạnh bàn, hỏi trống không:

-Muốn nói gì?

-Bắt đầu ngày mai tôi sẽ giao sổ sách cho Tính quản lý, tôi không nhúng tay như lúc trước nữa đâu.

-Cô có làm gì đâu mà bảo nhúng tay.

-Tất nhiên, nhưng tôi muốn nói là sẽ không quản lý kiểu đó nữa, đến giờ vẫn không ai biết chuyện này, nhưng tôi chịu không nổi cách gặt gặm đó.

-Gặt gặm?

-Gần như vậy.

Phương Tuấn cười khẩy:

-Tôi đứng phía sau cô để kiểm soát cách làm ăn của nó, cái đó cô gọi là gặt gặm, còn cô thì sao?

-Tôi biết huynh muốn nói chuyện gì rồi, nhưng đừng có so sánh như vậy. Và tôi nhắc lại từ đây về sau tôi sẽ không dính dáng đến phòng trà đó. Huynh muốn kiểm soát thì cứ ra mặt đi.

Huynh phải tin em mình chứ.

Phương Tuấn khoát tay:

-Chuyện đó không lớn. Đó là chuyện của gia đình tôi, tôi sẽ có cách giải quyết.

Trúc Vân ngắt lời:

-Thế chuyện nào quan trọng hơn, huynh muốn nói về đứa con hoang chứ gì?

-Cô thông minh lắm, tôi muốn nói chuyện đó, tôi muốn ly dị.

Trúc Vân làm thinh. Phương Tuấn không để ý hai tay cô bấu chặt lấy mép bàn. Anh bình tĩnh

nói tiếp:

-Tôi không muốn tiếp tục cuộc sống gương ép này nữa , chúng ta coi nhau như người dưng , thậm chí còn tệ hơn như vậy . vì người dưng có thể không ghét nhau , còn chúng ta thì thậm chí nhìn mặt nhau cũng chịu không nổi.

Anh ngừng lại , giọng trở nên rắn đanh :

-Cô trả tự do cho tôi đi.

Thấy Trúc Vân không nói gì , anh ngạc nhiên quay lại nhìn cô:

-Sao hôm nay cô hiền vậy ?

Mồ hôi rịn trên trán Trúc Vân . Cô đang nghe đau quặn từng cơn , nhưng cô không kêu , chỉ nói một cách lạnh nhạt :

-Nếu còn một chút quân tử thì huynh hãy cầm ngay đi.

Phương Tuấn điềm nhiên :

- Đừng chọc tức tôi , tôi sẽ không gây với cô đâu . Đây không phải là lúc để tôi gây.

Trúc Vân thở mạnh:

-Còn tôi thì muốn được yên tĩnh.

-Cô sẽ không và tuyệt đối không tìm được sự yên ổn mong manh trong gia đình này đâu.

-Im đi.

- Đừng có dùng cách đó để tránh né, tính tôi cứng rắn lắm đấy , tôi muốn ly dị. Không có cái gì khống chế được tôi đâu.

Trúc Vân ngồi im . Nhưng những cơn đau dồn dập tới làm cô không đủ sức chịu đựng . Cô gập người xuống bàn , kêu thét lên :

-Nội ời !

Phương Tuấn khựng lại nhìn . Anh bối rối không hiểu đó là thái độ gì . Và anh đứng yên :

-Cô làm gì vậy ?

Trúc Vân không trả lời , cô cố hết sức gọi lớn hơn :

-Nội ời !

- Cô đừng có con nít như vậy . Lố bịch lắm.

Ngoài hành lang có nhiều tiếng chân đi tới. Rồi mọi người bước vào . Dì Phương hấp tấp :

-Chuyện gì vậy , con làm sao vậy Trúc Vân ?

Trúc Vân gồng người cắn răng thật mạnh :

-Con đau bụng quá.

Bà nội lo lắng :

-Chắc con sắp sinh rồi , phải tới bệnh viện ngay.

Dì Phương lắc đầu :

-Còn một tuần nữa lận mà mẹ.

Bà nội nói như gắt :

-Nó đau thì cứ đưa tới bệnh viện , đợi gì tuần tới.

Phương Tuấn đứng sững nhìn bà nội như nghe chuyện kỳ lạ của ai chứ không phải chính mình phải giải quyết . Thái độ của anh làm bà nội giận :

-Con còn đứng đó nhìn hả ? Đưa nó xuống nhà đi.

Trúc Vân lập tức lắc đầu:

-Không, tự con đi được , con không sao cả.

-Con đau thế này đi không nổi đâu.

Trúc Vân vẫn lắc đầu kiên quyết:

-Con đi được nội ạ.

Dì Phương hiểu ý cô , nói như khuyên :

Đừng không thích hay giận hờn gì thì cũng phải chịu thôi con ạ , dì với nội không kè con nổi đâu.

Trúc Vân vẫn khẳng khái :

-Con đi được mà.

Thái độ của cô làm Phương Tuấn cười khẩy một cái . Rồi bỏ đi xuống nhà , mọi người cũng phải chịu thua cách cứng đầu đó . Không những không thấy bực, mà bực thái độ vô trách nhiệm của Phương Tuấn hơn.

Một lát sau cơn đau lắng xuống , Trúc Vân lê từng bước xuống cầu thang . Bà nội dì Phương đi hai bên đỡ cô.

Dì Phương nói như khuyển :
- Đừng làm cái kiểu mình không có chồng như vậy con , chỉ thiệt thòi cho mình thôi.
Trúc Vân không còn tinh thần nào mà nghe , cô chỉ dạ suông cho qua . Mà nếu là lúc bình thường đi nữa , những lời khuyên như vậy cũng chỉ làm cô thấy khổ sở.
Phương Tuấn lái xe đến bệnh viện . Nhưng không chịu vào . Bà nội đưa Trúc Vân vào trong một lát trở ra tìm anh.
- Nội không chấp nhận cách vô trách nhiệm của con , chuyện này là bốn phận của con , chứ không phải của nội hay dì Phương.
Phương Tuấn trả lời uể oải :
- Con không quen vào những chỗ như vậy , đó là chỗ của phụ nữ , chứ không dành cho những người như con.
- Nhưng con là chồng nó , không thể nói chuyện thiếu trách nhiệm như vậy.
Phương Tuấn chợt ngẩng lên nhìn bà , đôi mắt sáng quắc:
- Đó không phải là con của con , con và cô ta chưa bao giờ gần gũi nhau cả.
- Con nói cái gì ?
Phương Tuấn nói gần từng tiếng một:
- Con sẽ không chịu trách nhiệm về đứa nhỏ đó . Nó không liên quan gì đến con cả.
Bà nội giận run :
- Mà thật là...
- Con sẽ ly dị cô ta và cưới Thủy Linh , nội đồng ý hay không cũng vậy mà thôi.
- Đồ vô lương tâm !
Nói xong bà tát cho Phương Tuấn một cái.
Anh chỉ nghiêng đầu chịu chứ không phản kháng cũng không nói gì.
Đây là lần đầu tiên anh bị đòn như vậy , mà lại bị giữa đường giữa xá . Rất may là đường vắng nên không ai thấy.
Thái độ lì lợm của Phương Tuấn làm bà nội càng tức anh ách . Nhưng biết có đập chết đi nữa cũng không trị được anh nên bà ráng dần lại.
- Về nhà nội sẽ nói chuyện với con , nội không có đứa cháu thiếu lương tâm như vậy đâu . Ở đây không ai cần con nữa , con về đi.
- Vâng.
Phương Tuấn nói xong là cho xe chạy tới . Bà nội tức vô cùng . Nhưng nhớ tới Trúc Vân còn ở trong kia nên bà cố nén lại , và đi vào với cô.
Trúc Vân và dì Phương ngồi ở phòng chờ . Thấy bà , cô hỏi một cách nóng ruột :
- Mẹ con tới chưa hả nội ? Nội có gọi điện không ?
- Gọi làm chi con , khuya khoắt như vậy để mẹ con ngủ đi , sáng mai cho hay cũng được ở đây có nội với dì Phương rồi.
Trúc Vân có vẻ thất vọng , nhưng cũng không đòi thêm . Và suốt buổi , cô không hề hỏi đến Phương Tuấn lần nào.
Thái độ của cô làm bà nội và dì Phương thấy tội nghiệp hơn . Bị chồng cư xử như thế , mà lại trong lúc cần anh ta nhất , khó có ai chịu nổi thế mà cô không hề kể lể hay kết tội anh ta . Điều đó làm hai người càng thấy tức Phương Tuấn.
Trước đây dì Phương biết tính anh ta ngang ngạnh , khó gần và phóng túng , nhưng bà không tưởng tượng nổi anh ta đối xử với vợ như vậy . Và bà lý giải đó là vì anh ta mê cô bồ ở công ty.
Bà nội cũng có ý nghĩ tương tự . Có điều bà có ý nghĩ hành động chứ không buông xuôi như dì Phương.
Trúc Vân sinh ngay đêm đó . Một bé trai rất đẹp . Cô sinh nở sớm một tuần , nhưng đứa bé cũng không bị ảnh hưởng gì lắm.
Bà nội và dì Phương không ngớt ngắm đứa bé . Dì Phương không ngừng nhận xét:
- Nó giống thằng Tuấn như khuôn , mẹ thấy vậy không ?
- Thằng Tuấn hồi nhỏ cũng vậy đấy , nhìn cằm của nó kia , mặt này mai mốt cũng cứng đầu như ba nó vậy.
Trúc Vân ngóc đầu lên nhìn đứa bé:
- Con muốn ẵm nó một chút.
Bà nội cản lại:

- Để nó ngủ đi con , con cũng ngủ đi , thức suốt đêm rồi còn gì , con mệt không ?
Đạ không.
Cổ nằm im một chút rồi hỏi khế:
-Nó có giống con không dì ?
Dì Phương lắc đầu:
-Nó giống ba nó hơn , không có nét nào của con cả . Nhưng mai mốt nó lớn chắc sẽ có nét giống con thôi.
Rồi bà nói như an ủi :
-Nó giống thằng Tuấn thế này , chắc ba nó phải thương thôi , nhiều khi thấy mặt rồi mới thương được.
- Dạ.
Bà Phương nhìn Trúc Vân chờ cô nói gì thêm . Bà muốn biết cô buồn hay vui , nghĩ thế nào về sự vắng mặt của Phương Tuấn . Nhưng thấy cô tuyệt nhiên không hỏi nên bà cũng không tiện nói thêm.
Trúc Vân thức một lát rồi ngủ mê mê . Sáng hôm sau bà Tân mới vô . Bà nội và dì Phương mệt quá nên về ngủ . Còn Phương Tuấn thì tuyệt đối không thấy có mặt.

Chương 11

Phương Tuấn ngồi trầm ngâm bên bàn . Anh không để ý tiếng hát vọng lên từ dưới đường , cũng không thấy Thủy Linh đang nhìn anh đăm đăm như quan sát.
Rồi cô tới cửa sổ , đến ngồi đối diện với anh :
-Lúc này anh rất hay như vậy, rõ ràng anh không còn tinh thần làm việc anh đã bị gia đình chi phối quá nhiều rồi.
-Có lẽ vậy.
Thủy Linh hơi chồm tới , nhìn anh riết róng :
-Nếu đã như thế sao anh không mạnh dạn lên đi , em đã nghiên cứu luật rồi nếu một bên kiên quyết ly hôn thì cuối cùng tòa cũng phải xử thôi . Vấn đề là làm sao để giữ công ty anh tính đến chuyện đó chưa ?
Phương Tuấn trầm ngâm :
-Mọi người đều nói đứa bé giống anh , anh cũng thấy vậy , điều đó làm anh bất ổn.
Gương mặt Thủy Linh thoáng biến sắc , Cô nói như bị rúng động:
-Vấn đề là anh có thấy thế không ? Không lẽ anh không biết chính mình có sống với cô ta không , em không tin.
Phương Tuấn cảm thấy căng thẳng vô cùng . Mỗi lần nghĩ tới chuyện đó anh thấy thiếu tự tin . Chính điều đó tước mất sự cương quyết ở anh.
Thủy Linh cũng căng óc cố lý giải . Cuối cùng nét mặt cô giãn ra :
-Anh đừng vì lời nói của mọi người . Khi một đứa bé sinh ra , người ta có thể thấy nó giống rất nhiều người trong dòng họ , và vì thương nó quá nên người ta chăm bẵm vào ý nghĩ đó.
-Em nghĩ vậy à ?
-Em đã từng nghiên cứu về tâm lý người mẹ trong thời gian mang thai , nếu cô ta nghĩ về người nào đó quá nhiều , thì đứa bé sẽ giống người đó.
Cô nhún vai nói thêm:
-Em tin chắc rằng cô ta đã nung nấu căm thù anh, vì anh đem em vào công ty , và vì cách cư xử lạnh nhạt của anh.
Phương Tuấn lặng yên suy nghĩ . Anh không biết gì về phụ nữ . Càng không hiểu được những chuyện tinh tế thuộc về tâm lý . Nhưng cách lý giải của Thủy Linh anh có thể chấp nhận được.
Thủy Linh nói tiếp một cách hững hờ :
-Anh không biết đâu , như chị em đây , mà nhiều người khác cũng vậy , khi có thai người ta hay treo ảnh diễn viên , hoặc người mà nói chung là nhìn cái gì đẹp để sau này con giống người đó.

Phương Tuấn chột cười :

-Có chuyện đó nữa sao ?

-Có chứ , thật mà , không tin anh hỏi dì anh đi.

Phương Tuấn chưa kịp trả lời thì cánh cửa bật mở . Cả hai quay lại nhìn . Gương mặt Phương

Tuấn hơi cau lại khi thấy người đi vào là bà nội.

Thủy Linh không biết đó là ai , cô nghiêm mặt:

-Muốn vào phải gõ cửa chứ , xin lỗi bà cần gì ?

Phương Tuấn khoát tay ra hiệu cho cô im lặng:

-Nội anh đó.

-Hả ?

Thủy Linh kêu lên một tiếng thảng thốt và bùm miệng lại. Bà nội bước đến ngồi xuống đối diện với Phương Tuấn , đưa mắt nhìn cô :

-Giờ này là giờ làm việc , cô có việc gì mà vào đây ? Ở đây đâu có việc gì cho cô.

Phương Tuấn nói đỡ:

-Con gọi cổ lên đánh máy cho con đó nội.

Bà nội gạt ngang:

-Đánh máy gì trong phòng này , vậy cái máy ngoài kia ai sử dụng ? Giờ làm việc mà cứ bám theo nói chuyện với ông chủ , vậy rồi cuối tháng lãnh lương sao ?

Thủy Linh lạnh cả người vì sợ . Ở bà già này có cái gì đó rất tinh anh, quyền lực , chứ không phải mẫu người thường tình . Hình như uy lực tiềm ẩn đó làm cô thấy sợ bà , cô nói lúng túng :
Đa tạ anh ấy gọi con ,con...

Cổ im bật trước cái nhìn sắc sảo của bà, Phương Tuấn khoát tay:

-Em ra ngoài đi.

Thủy Linh định bước đi thì bà nội lên tiếng , giọng sắc gọn :

-Khỏi làm việc gì cả . Cô ngồi xuống đây.

Mặt Thủy Linh càng tái đi , cô nhìn Phương Tuấn cầu cứu . Anh nói như can thiệp:

-Cô ta còn nhiều chuyện phải làm cho xong, có chuyện gì nội nói với con đi.

-Nếu công việc gấp thì hai đứa đã không rảnh để nói chuyện riêng tư , con im lặng đi.

Bà quay qua Thủy Linh :

-Nó không bảo vệ được cô đâu , ngồi xuống cho tôi nói chuyện.

-Vâng.

Thủy Linh nói lí nhí trong họng . Rồi bước tới ngồi phía xa bà , cô còn đủ thông minh để không ngồi xuống cạnh Phương Tuấn . Và cô khép chân đầu cúi xuống với vẻ khổ sở.

Phương Tuấn hơi khó xử . Cử chỉ của Thủy Linh làm anh thấy tội nghiệp . Nếu là ai khác , anh sẽ thẳng thừng can thiệp . Nhưng vì là bà nội nên anh không dám phản đối.

Bà nội không nhìn ai , nhưng thừa hiểu tâm lý của hai người . Tuy vậy bà không hề mềm lòng bà nhìn riêng Thủy Linh giọng bà khô khan và uy quyền :

-Mối quan hệ giữa cháu với Phương Tuấn không phải là tôi không biết . Nhưng vợ nó yêu cầu giữ cháu lại làm nên tôi bỏ qua , thế cháu có nghĩ quan hệ như vậy là bấp bênh không ? Cái gì làm cháu tự tin như vậy ?

Cổ họng Thủy Linh như khô lại, tắc nghẹn không nói được , và cô cúi gằm mặt ngồi im.

Phương Tuấn không chịu được cảnh đó anh lên tiếng:

-Nội à , chuyện này không dính líu gì đến Thủy Linh , cả con xin nội đừng can thiệp vào chuyện của con.

Anh nhìn Thủy Linh :

-Em ra ngoài đi.

Lập tức bà nói gần giọng :

-Cháu đi được không ?

Thủy Linh vẫn ngồi im , không dám nhúc nhích . Bà nội nói tiếp :

-Cho dù có nghe hứa hẹn thế nào đi nữa , cháu cũng không nên phiêu lưu, tôi biết nó phải hứa hẹn thế nào đó cháu mới dám làm chuyện phi thường thế này , nhưng cháu dám chắc nó sẽ bỏ vợ không ?

Phương Tuấn lăm lì:

-Con sẽ ly dị , dù với bất cứ giá nào.

-Kể cả chuyện con mất tất cả, và phải làm lại từ đầu.

-Vâng, con chấp nhận.

Bà nội giận run lên:

-Chuyện nội lấy lại công ty không khó, nhưng còn Thủy Linh, cháu có dám để mình mất trắng không?

Thấy cô không trả lời, bà nói tiếp:

-Tôi không đổ lỗi hoàn toàn cho cháu, trong quan hệ bất chính này, chưa chắc cháu là nguyên nhân, tôi chỉ muốn cháu suy nghĩ thôi.

Bà quay sang Phương Tuấn:

-Nội đồng ý cho con ly dị, với điều kiện con một mình rời khỏi nhà, toàn bộ tài sản của ba con và của nội, sẽ chia cho thằng Tính và con trai con, và trong lúc nó còn nhỏ Trúc Vân sẽ quản lý. Thủy Linh lên nhìn Phương Tuấn, vẻ mặt đầy thất vọng. Cô muốn anh ly dị, nhưng không phải bằng cách đó. Cô đã quen được anh bảo bọc, nên rất ngán cuộc sống chật vật ngày trước.

Nhưng có mặt bà nội nên cô không dám bộc lộ ý kiến, chỉ ngồi im như chấp nhận tất cả.

Phương Tuấn không thấy cái nhìn của cô anh điềm nhiên:

-Con đã chuẩn bị tình huống đó, Nhưng con xin mọi người đừng có gán ghép đứa nhỏ đó cho con, nó không phải là con của con.

-Thế con biết nó là con của ai không? - Bà hỏi một cách châm biếm.

Phương Tuấn vẫn thản nhiên:

-Nội hãy hỏi Trúc Vân, nếu còn chút tự trọng cô ta sẽ nói thật với nội.

-Nội sợ là khi hỏi xong, mọi người trong nhà sẽ nhìn con một cách thiếu tôn trọng đấy.

-Ngược lại con không thấy xấu hổ chuyện con làm. Chỉ thấy tội nghiệp sự mù quáng của gia đình mình, con hy vọng có ngày nào đó sẽ vạch trần bộ mặt của cô ta.

-Khi một đứa con trai mê một phụ nữ không phải là vợ, thì cách tàn nhẫn đó không làm nội ngạc nhiên.

Phương Tuấn đau điếng, nhưng vẫn ngồi im. Anh cố bắt mình tự chủ, nếu không, chắc chính bà nội phải nghe những lời chống đối chứ không phải chỉ có Trúc Vân.

Bà nội không nói với anh nữa mà quay sang Thủy Linh:

-Nếu tôi để cháu tiếp tục làm ở đây thì chẳng khác nào tôi chấp nhận quan hệ bất chính của cháu với chủ của công ty, vì vậy cháu nên tình nguyện nghỉ làm trước khi tôi có biện pháp mạnh với cháu.

Bà đứng dậy, nhìn qua Phương Tuấn:

-Nội nói xong rồi đó, con thực hiện đi, nếu không muốn nội phải thẳng tay với con.

Rồi bà đi về.

Thủy Linh ngồi lặng câm thật lâu. Bất chợt cô òa lên khóc:

-Chưa bao giờ em bị nhục nhã thế này, em không muốn sống nữa.

Phương Tuấn ôm chặt lấy cô, giọng dịu dàng:

-Bình tĩnh đi Linh, anh xin lỗi đã để em rơi vào tình huống này, anh không ngờ nội anh làm vậy.

Anh ngừng lại cười gằn:

-Nội đã đẩy anh vào chân tường rồi, bây giờ dù muốn dù không anh cũng phải dứt khoát thôi.

-Tại sao người lớn mù quáng thế, em hy sinh hết cho anh mà chỉ nhận sự hắt hủi của họ. Còn cô ta lẳng chạ với người khác thì lại được bảo vệ, gia đình anh bất công lắm.

-Nếu họ không thừa nhận em thì vẫn còn anh, anh sẽ cưới em, rồi một ngày nào đó mọi chuyện sẽ thay đổi, anh tin như vậy đó.

-Thay đổi cái gì, cái gì làm anh tin sẽ thuyết phục được họ chứ?

Phương Tuấn cười với một chút mỉa mai:

-Trúc Vân không thể giữ mãi lớp vỏ đức hạnh của cô ta đâu, cô ta thuộc mẫu người phóng đãng, rồi cô ta cũng bị phát hiện thôi.

Thủy Linh vẫn khóc nức nở:

-Nhưng nếu vì tài sản, cô ta sẵn sàng bỏ mọi thứ để giữ thì sao?

Phương Tuấn nín lặng một lát, rồi nói buông xuôi:

-Cô ta không cần tài sản, từ nhỏ đến lớn cô ta được bảo bọc quá nên không biết giá trị của nó, chính vì không có thứ để lo nên cô ta sống rất phóng túng.

Thủy Linh nói như gào lên :
-Nhưng em thì khác , em lớn trong quá nhiều lận đận, bây giờ em cần sự yên ổn, anh hiểu không ?
-Anh hiểu và anh sẽ không để em vất vả đâu.
Thủy Linh ngao ngán :
-Nhưng gia đình anh lấy lại công ty, anh lấy gì mà sống chứ ?
Phương Tuấn thản nhiên:
-Bao nhiêu người bắt đầu từ bàn tay trắng đó thôi , họ làm được thì anh cũng sẽ làm được
-Lý thuyết chỉ là lý thuyết , anh sướng quá từ đó giờ anh đâu có lông đông tìm việc đâu mà biết khó.
Phương Tuấn nhìn cô dăm dăm:
-Em không dám chấp nhận khổ với anh sao ?
-Em yêu anh , nhưng em không muốn trở lại như trước kia nữa ,đã từng cực khổ nên em ngán lắm rồi.
-Kể cả chấp nhận vì anh ?
Thủy Linh níu tay Phương Tuấn , nói một cách khổ sở :
-Còn có thể dung hòa mà , tại sao phải làm ngang như vậy ?
-Ý em muốn thế nào , em muốn nói gì ?
-Anh đừng có quyết liệt đòi ly dị nữa , anh không thấy nội anh bảo lấy lại công ty sao ?
-Mình đã đặt tình huống đó trước rồi mà
Thủy Linh lắc đầu :
-Lúc trước thì em nghĩ đơn giản , nhưng bây giờ thì khác , tại sao mình phải chịu mất công ty chứ , anh cũng có công sức trong đó mà.
-Vậy em muốn thế nào ?
-Em muốn anh kiên nhẫn một chút ,tìm mọi cách lật tẩy cô ta , như thế vừa ly dị được mà cũng hui được tài sản , vậy không hay hơn sao ?
Phương Tuấn mệt mỏi vuốt tóc ra phía sau, anh nói một cách thờ ơ :
-Em làm anh bị bất ngờ , có lẽ anh phải suy nghĩ lại.
-Anh suy nghĩ cái gì.
Thái độ của anh làm Thủy Linh lo lắng :
-Anh thất vọng về em lắm phải không ?
-Không , anh chỉ bị bất ngờ , có lẽ anh chỉ nghĩ về một phía gần như là chủ quan
-Rõ ràng là anh thất vọng em , nhưng anh nghĩ lại đi , em lo cho anh đấy , nếu giữ được công ty thì cũng là của anh mà.
-Sao em nói như vậy? Em có ý nghĩ kỳ lạ quá.
-Em chỉ muốn lo cho tương lai của hai đứa mình thôi.
Phương Tuấn vỗ nhẹ vai cô , giọng không vui :
-Anh biết.
Anh khoát tay :
-Em làm việc đi , anh phải đi ra ngoài một chút.
Thủy Linh giữ tay anh lại :
-Còn chuyện lúc nãy thì sao hả anh ?
-Chuyện gì ?
-Bà nội anh đuổi em , anh có bảo vệ được em không ?
Phương Tuấn chưa kịp nói thì cô nói luôn :
-Em phải nghỉ thôi , có điều... những ngày tới em sẽ sống ra sao đây ?
Cách nghĩ thực tế của cô làm Phương Tuấn thấy nhẹ nhàn hẳn đi , anh cười nhe.
-Đừng lo , anh sẽ chu cấp cho em.
Thủy Linh khoanh tay trước ngực , trầm ngâm:
-Có lẽ em phải tìm một nơi nào đó , anh giúp em không ?
-Giúp chuyện gì ?
-Thì tìm cho em chỗ làm mới , em không muốn giao phó tất cả cho anh quyết định đâu , cuộc sống đã dạy em phải biết đứng trên đôi chân của mình.
-Anh hiểu, em thực tế lắm , anh sẽ tìm chỗ mới cho em , chuyện đó không khó lắm đâu.

Chờ Thủy Linh đi ra ngoài , Phương Tuấn đến khép cửa lại ngồi suy nghĩ một mình . Lúc này Thủy Linh nói đúng . Thời gian này anh không còn tinh thần làm việc nữa , tình trạng này làm anh thấy bế tắc . Mà cuộc nói chuyện lúc này càng gây cho anh tâm lý khó chịu . Anh không trách bà nội lẫn Thủy Linh . Có điều phản ứng của cô làm anh hơi bất ngờ . Cô không đau khổ vì bị xúc phạm mà tỉnh táo nghĩ về cuộc sống sắp tới . Bây giờ biết Thủy Linh không muốn anh bỏ tất cả , anh chợt thấy khó xử , hụt hẫng.

Chương 12

Phương Tuấn đứng bên nôi , trầm ngâm nhìn đứa bé đang nằm chơi . Anh cố tìm một chút cảm giác gì đó của tình thương . Nhưng anh không tìm thấy gì dù ngoài một ý nghĩ trẻ con nào cũng đáng yêu như nhau . Và nhà không thể vờ vập nó một cách ngẫu nhiên , như đã từng thấy Trúc Vân làm.

Trúc Vân bước vào phòng , cô hơi khựng lại khi thấy anh , và cô nhìn xuống nói một cách lo lắng :

-Huynh vào đây làm gì ?

Phương Tuấn cười khàn trước cử chỉ của cô :

-Tôi không làm gì con cô đâu , con nít dù thế nào vẫn là con nít , tôi không bắt nó chịu trách nhiệm về những gì mẹ nó gây ra đâu.

-Tốt.

Cô bước tới bồng nó lên , Phương Tuấn đứng né qua một bên :

-Tôi muốn nói chuyện với cô.

-Chuyện gì ?

Vừa hỏi Trúc Vân vừa bồng đứa bé đến ngồi vào ghế . Phương Tuấn đi theo đến ngồi xuống đối diện với cô . Anh nhìn chăm chăm thẳng bé rồi quát nhỏ :

-Nó là của ai ? Quốc Bình phải không ? Tôi muốn chính miệng cô khẳng định . Cô không tiếp tục gạt mọi người được đâu.

Vừa lúc đó bà nội bước vào . Thấy cảnh đó , bà có vẻ ngạc nhiên :

-Chuyện gì nữa vậy ?

Phương Tuấn quay ra nhìn bà, rồi đứng dậy kéo ghế :

-Nội ngồi đi.

-Chuyện gì nữa đó ?

Bà nội vừa ngồi xuống vừa hỏi , và đưa mắt nhìn Trúc Vân . Cô chỉ nheo mắt nhìn Phương Tuấn với vẻ hằn học . Tay vô tình siết đứa bé vào lòng.

Giọng Phương Tuấn hết sức dứt khoát :

-Hôm nay con muốn nói chuyện dứt khoát, con không còn kiên nhẫn nữa , cho dù là giải quyết xong con mất tất cả.

-Cái gì gây cản vậy ?

-Hôm đó nội đến công ty nói rồi , con không muốn nhắc lại nữa , nhưng con đồng ý cách giải quyết của nội.

Bà nội vẫn điềm nhiên :

-Con hy sinh vợ con và sự nghiệp để đổi lấy tình cảm bất chính của con à ? Suy nghĩ kỹ rồi phải không ?

Phương Tuấn khoát tay làm một cử chỉ phản đối :

-Con xin nội đừng dùng từ đó với con , chuyện con làm trước đây mới là bất chính, con đã sai lầm khi cưới cô ta , và càng không muốn tiếp tục sai lầm nữa.

Môi Trúc Vân chợt hơi run, chứng tỏ cô đang bị khiêu khích , bị xúc phạm . Nhưng cô không nói gì , như chuyện đó không dính dáng gì đến mình và đó là câu chuyện của ai đó.

Bà nội nhìn Trúc Vân , sự im lặng của cô làm bà thấy tội . Và bà cố lắm mới không nổi giận với Phương Tuấn . Giọng bà đều đều:

-Xây dựng mới khó , còn đập đổ thì rất dễ . Con muốn ly dị cũng được , nhưng con nhớ đấy , đi rồi thì không con đường quay lại đâu...

-Con không còn trẻ con nữa . Khi đã đi thì con tuyệt đối không có ý nghĩ quay về. Cái gì đã rạn nứt con không muốn chấp vá lại.

-Thế con có nghĩ đến trách nhiệm với gia đình mà chính con tạo ra không ?

-Con không tạo ra nên không có trách nhiệm . con quá chán gia đình nữa rồi và con chấp nhận trắng tay để đi tìm những thứ thật sự là của mình.

-Cũng được , khaki phách lắm , vậy thì con đừng hối hận.

Phương Tuấn cười như không

-Không xây dựng với người con thương mới là hối hận . Ngoài ra con không cần gì ở gia đình này nữa . con sẵn sàng ly dị vô điều kiện chỉ tội nghiệp cho gia đình mình thôi.

Anh quay qua Trúc Vân , chiếu cửi nhìn áp đảo vào cô :

-Cô định gạt gẫm chúng tôi đến chừng nào ? Hôm nay trước mặt bà nội , cô nói trung thực đi.

Thấy Trúc Vân vẫn lặng thinh , anh cười gằn :

-Thằng bé này là của ai ? Nói đi chứ , đừng để tôi vạch trần chân tướng cô , tôi không muốn làm chuyện đó đâu.

Anh lắc mạnh tay Trúc Vân , quát lên :

-Nói thật đi , đừng có qua mặt người lớn , Nó là con ai ? Của Quốc Bình phải không ? Cách nói thẳng thừng của anh làm bà nội không thể không nghi ngờ . Bà nhìn nhìn Trúc Vân . Vẻ im lặng của cô làm bà bắt đầu hoài nghi . Nếu không có cái gì đó ẩn khuất tất thì Phương Tuấn không nói như vậy . Và bà hỏi thẳng:

-Quốc Bình là ai vậy , Vân ?

Trúc Vân nói không giấu giếm :

-Anh là bạn thân của con ngày trước , nhưng lâu rồi tụi con không còn gặp nữa

Phương Tuấn hỏi gằn :

-Từ sau lần đó phải không ? Nói thật đi , dám nói không ? Cô không qua mặt được nội đâu , sẽ có cách đấy.

Bà nội nhìn cô trân trối :

-Có thật là con giấu giếm nội không Vân ? Con giấu tất cả mọi người à? Nội thương con và rất công bằng , nội có thể bỏ qua những lỗi nhỏ của con.

Bà ngừng lại , nhìn sâu vào mắt Trúc Vân như không cho phép cô nói dối.

Trúc Vân bậm môi , cô nuốt cảm giác nghẹn nghẹn ở cổ. Nhưng nước mắt vẫn lưng chừng.

Giọng cô hơi. nghẹn :

-Anh ta nghi ngờ gì ở con, con không cần thanh minh . Nhưng trước mặt nội con nói trung thực nhất , là con không làm gì gọi là gạt gẫm :

Phương Tuấn hơi ngã người ra sau , anh không thể nào ngờ Trúc Vân bản lĩnh như vậy. Và anh nói như quát:

- Đến mức này mà còn cứng rắn như vậy à?

Trúc Vân không trả lời anh, cô nói tiếp với bà nội:

- Con không thể, nhưng con khẳng định con không làm gì sai, có sai chẳng là hấp tấp lấy một người như anh ta.

Phương Tuấn hết kềm chế nổi, anh quát lên:

- Đồ trơ trên!

Anh quay qua bà nội:

- Nếu vậy thì dùng biện pháp cứng rắn thôi, con muốn đưa thằng bé đi thử máu, với loại người trơ lì như cô ta, phải dùng cách đó thôi.

Trúc Vân chợt nói như hét:

- Tôi cấm các người đụng đến con tôi, đừng bắt con nít khổ vì người lớn.

- Đó là cách tránh né phải không? Không dám phải không?

- Tin hay không tùy các người, nhưng đừng có làm gì đến con tôi, nó đau một tôi sẽ đau gấp trăm như thế, đừng có ác.

Nói xong cô òa lên khóc, cử chỉ có gì đó hoảng loạn, căng thẳng như phải đối đầu với tai họa. Cô làm bà nội và Phương Tuấn khựng lại ngạc nhiên. Phương Tuấn bối rối lặng thinh. Anh đã quen thấy cô ta vênh váo, hoặc giễu cợt. Nên bây giờ cô ta phản ứng cái cách yếu đuối, anh đâm ra khó xử.

Bà nội nói nhẹ nhàng:

- Hai đứa đừng gay gắt như vậy, Trúc Vân bình tĩnh lại đi, không ai làm tổn thương con của con đâu.

Nhưng Trúc Vân vẫn khóc nức nở. Rồi cô bỗng đưa bé bỏ về phòng mình.

Bà nội và Phương Tuấn ngồi im. Một lát sau bà lên tiếng:

- Nếu nó thật sự bị Oan, thì con đã làm tổn thương nó nặng nề, nội muốn con tạm gác chuyện này lại, con đừng nóng nảy nữa, tìm cách khác giải quyết đi.

Phương Tuấn lắc đầu, với vẻ ngán ngấm:

- Có phải đó là cách trì hoãn của cô ta không, rốt cuộc con vẫn phải chịu thua con người xảo quyết đó sao?

Bà nội yên lặng không trả lời, hình như bà đang cân nhắc điều gì đó, rồi lên tiếng:

- Quốc Bình là ai vậy? Con biết nó bao lâu rồi?

- Anh ta là bạn thân của Trúc Vân, ngày trước anh ta muốn cưới Trúc Vân, nhưng không hiểu sao cô ta không chịu.

Anh phẩy tay một cách bức tức:

- Không để cho cưới mà vẫn quan hệ đến tận lúc này, con không hiểu cô ta muốn gì ở con.

- Nội nhắc lại, làm sao con biết người đó?

Phương Tuấn lúng túng một lát, rồi nói thật:

- Trước kia tụi con không chơi chung nhóm, nhưng có biết nhau. Trúc Vân ngày trước đi chơi rất dữ, vì vậy mà gia đình cô ta sợ, muốn gả tống đi.

Bà nội như bật ngửa ra:

- Có chuyện đó nữa sao? Sao lúc trước con không kể với nội?

- Con nghĩ những chuyện đó tồi quá, nói ra cũng không hay ho gì.

Bà nội nhìn như xoáy vào mặt Phương Tuấn:

- Nhưng thằng bé giống con như tạc, con giải thích sao với nội đây?

Phương Tuấn bật cười:

- Cái đó không khẳng định gì cả, khi có thai, cô ta luôn bị ám ảnh căm ghét con, nghĩ nhiều về người nào thì phải giống người đó thôi, nội rành chuyện đó hơn con mà.

- Nội không biết gì ngoài cách lý giải nó là giọt máu của con, đó là sự di truyền chứ không phải thuộc về tâm lý, con đừng có giải thích ngô nghê như vậy.

- Con đã hỏi nhiều người chứ không phải suy đoán nội ạ.

Bà nội chỉ cười, rồi nhìn anh bằng cái nhìn gay gắt:

- Hỏi cô thư ký của con phải không?

Phương Tuấn lặng thinh. Anh cảm thấy chán vì thành kiến của bà nội. Đến mức như vậy mà bà vẫn bảo vệ Trúc Vân. Anh thấy không còn chuyện gì để nói nữa.

Bà nội đổi giọng:

- Trúc Vân nó không chịu biện pháp đó cũng đúng thôi, tự nhiên đưa một đứa con quá bé vào bệnh viện thử máu, nó đau lòng cũng đúng.

- Đó là cách để cô ta tránh né.

- Con nghĩ nội không biết suy xét sao? Nội có nghĩ đấy, nhưng không hồ đồ kết luận, nếu nội hấp tấp tin con thì hai đứa dễ gây đổ vỡ.

Thấy vẻ mặt cương quyết của anh, bà nói như khuyên:

- Năm dài tháng rộng, ly dị lúc nào không được, nhưng coi chừng, nước đổ rồi khó hốt lại lắm, nội nghĩ là nghĩ cho con đó.

- Nếu nghĩ cho con thì nội đừng tiếp tục nhũn nhặn kiểu đó. Con không kiên nhẫn nổi đâu. Con không muốn để Thủy Linh chờ đợi nữa, tại sao con phải vì người phụ nữ xảo quyết đó mà làm khổ người yêu của con chứ.

Anh đứng dậy như muốn chấm dứt câu chuyện:

- Đã đến mức này rồi, con cũng không còn kiên nhẫn thuyết phục nội, có lẽ con đã để nội có ấn tượng nhiều quá rồi, con xin lỗi.

- Nói chuyện chưa xong mà, con ngồi xuống đi.

- Con không muốn nói nữa, con thấy hết kiên nhẫn rồi.

Và anh bỏ ra khỏi phòng. Bà nội vẫn ngồi lặng yên. Nếu như trước đây có lẽ bà đã tức giận vì thái độ ngang ngạnh của Phương Tuấn. Nhưng bây giờ khi đã biết thực chất sự bất hòa của anh với Trúc Vân, bà không còn nhìn anh như trước kia nữa.

Bà đứng dậy, đi qua phòng tìm Trúc Vân, cô đang ngồi trên giường, khuôn mặt còn đầm đìa nước mắt. Đứa bé nằm chơi một cách vô tư Nhìn thấy cảnh đó, bà chợt cảm nhận được tâm trạng Trúc Vân, và bốt đi thành kiến về chuyện của cô.

Bà ngồi xuống cạnh cô, nựng nịu đứa bé một lát. Rồi quay qua cô:

-Con mới sinh, tinh thần còn yếu lắm, nội biết như vậy, nên nội không muốn nói chuyện lúc này, bao giờ con cứng cáp sẽ giải quyết sau.

Trúc Vân vẫn ngồi im khóc, một lát sau cô mới dịu lại. Cô lấy khăn lau mặt, giọng bình tĩnh hơn:

-Sau khi đã biết mâu thuẫn của tụi con rồi, nội có tin con không? Và có ghét con của con không?

-Nội yêu nó như yêu quý thằng Tuấn lúc nó còn bé, nó là cháu của nội mà.

-Nhưng anh ta...

Bà nội ngắt lời:

-Nội không thấy gì ngoài việc nó giống ba nó như tạc. Còn chuyện con có thể nào thì nội sẽ tìm hiểu khi nào con khỏe.

Trúc Vân nói một cách uất ức:

-Nếu không vì con của con, con sẽ không tiếp tục chịu đựng đâu. Rồi đến một ngày nào đó, con sẽ bắt anh ta trả giá.

-Nếu con trung thực thì con sẽ không sợ gì cả, nội sẽ biết cách giải quyết, con đừng lo.

Rồi bà đứng dậy, đi về phòng mình.

Ngồi xuống chiếc ghế quen thuộc trong góc phòng, bà chợt thấy mệt mỏi. Mỗi lần gia đình có chuyện, bà luôn ngồi vào đây để suy nghĩ. Đã lâu lắm rồi bà không bị phiền não như lúc này. Mà chuyện này thì có ai hiểu? Nhất là Phương Tuấn.

Không phải bà mù quáng tin tưởng Trúc Vân. Nhưng bà không nóng nảy như Phương Tuấn. Từng trải qua nhiều sóng gió, cách nghĩ và cách hành động của bà luôn thận trọng, và bà nhìn vấn đề một cách khách quan hơn anh.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Rồi tiếng Tuấn vọng vào:

-Con và được không nội?

Bà nội thở dài. Lúc này bà rất muốn được yên tĩnh một mình. Nên sự quấy rầy của anh làm bà không muốn. Chắc chắn Tuấn lại khuấy động chẳng yên, nhưng bà không thể tránh anh được, bà lên tiếng:

-Con vô đi.

Tuấn bước vào. Nhìn ra cửa, thấy chiếc valy để ngoài hành lang, bà cố nén giận:

-Con làm gì vậy?

-Con đi đây, con đến chào nội. Bắt đầu từ hôm nay con sẽ đến sống với Thủy Linh, có lẽ một thời gian nữa tụi con sẽ cưới nhau, sau khi con ly dị xong.

Bà nội đứng ngáy dậy:

-Con không được hấp tấp, thật là quá đáng.

Tuấn vẫn cứng đầu:

-Trong thời gian này con vẫn quản lý công ty cho nội, bao giờ cô ta khỏe thì cô ta sẽ làm thay con. Con đi đây.

Nói xong, anh ra đi và khép cửa lại cho bà. Bà ngồi phịch xuống ghế. Cảm thấy choáng váng và mệt mỏi. Lần đầu tiên bà thấy tuổi già đè ập xuống mình. Tuấn không biết rằng anh là chỗ dựa và niềm hy vọng của bà. Và bà phải chịu thua, dù không phải là bây giờ.

Chương 13

Tuấn nằm trên giường đọc báo. Phía bàn, Thủy Linh ngồi chăm chú dũa móng tay Sáng nay chủ nhật, cả hai không đi đâu chơi. Đối với hai người, người này không còn lạ gì với người kia. Và tình cảm lãng mạn buổi đầu không còn nữa. Sống chung như vợ chồng, sự mới lạ đã qua, cả hai không cảm thấy nhàm chán, nhưng không thật sự hạnh phúc. Vì tình trạng lơ lửng của mình.

Chợt có bóng người đi vào sân. Rồi người đó xuất hiện ở cửa. Đó là bà nội.
Vừa thấy bà, Linh hoảng hốt đứng bật dậy. Nhưng nhớ ra ở đây là nơi an toàn của mình. Cô lấy lại vẻ tự tin ngay. Cô quay qua Tuấn:

-Nội anh tới nè.

Tuấn ngạc nhiên ngồi lên. Quăng tờ báo qua một bên:

-Sao nội biết con ở đây?

Bà không trả lời ngay. Bà thông thả bước vào, ngồi xuống, đưa mắt nhìn quang phòng như quan sát:

-Chỗ này cũng đẹp lắm, tui con trang trí nhà cũng có vẻ ấm cúng lắm.

Không hiểu nhận xét đó là khen hay chê, hay mỉa mai, Linh làm thinh không trả lời. Tuấn mặc áo vào rồi bước qua bàn:

-Có chuyện gì không nội, ở nhà có gì không sao nội tới tìm con?

Anh quay qua Linh:

-Lấy nước đi Linh

Bà nội khoát tay:

-Không cần, nội ghé một chút rồi đi ngay đây.

Linh khẽ nhướn mắt nhìn Tuấn một cái rồi rút lui vào trong. Bà nội quay qua Tuấn:

-Tui con sống thế nào? Có thiếu tiền không?

Tuấn cười:

-Con thấy thế này cũng thoải mái, con không nhiều tiền như trước kia, nhưng cũng không cần lắm.

-Nội cũng mừng khi thấy hai đứa sống đầm ấm như vậy. Coi như con đã có một gia đình như con muốn rồi đây, chỉ thiếu một đứa bé mà thôi.

-Bao giờ ly dị xong tui con sẽ tính tới chuyện có con.

-Vậy à? Con sáng suốt lắm đấy.

Giọng của bà đầy màu sắc châm biếm lẫn hài hước. Đến nỗi làm Tuấn thấy bối rối. Anh ngồi im, rồi nói trầm tĩnh:

-Trước khi đi con đã bảo không hối hận bây giờ cũng vậy nội ạ.

Bà nội chợt chuyển đề tài:

-Trúc Vân nó khá lắm, ban đầu nội cũng sợ nó không điều khiển được công ty, nhưng sau đó nội yên tâm ngay, trong nhà yên ổn lắm, con đừng lo.

-Vâng, con cũng mừng cho cô ta.

-Con không quan tâm đến thằng bé sao?

Tuấn không giấu được vẻ khó chịu:

-Nội biết nó không phải là con của con mà.

-Vậy à?

Nói xong, bà rút tờ giấy ra, đặt trên bàn:

-Rốt cuộc Trúc Vân cũng chịu ý con, đây là kết quả xét nghiệm của thằng bé, có thể con ngạc nhiên, nhưng nội thì không ngạc nhiên lắm, bởi vì nội không hề nghi ngờ.

Thấy Tuấn định cầm tờ giấy, bà dãn tay lên nó:

-Con khoan đọc để nội nói cho hết, trước đây nội đã từng bảo sẽ làm sự thật cho con, nhưng con không nghe, bây giờ con sẽ làm gì trở lại đây?

Tuấn muốn giằng tờ giấy ra, nhưng không dám, anh nói cứng:

-Con sẽ chịu trách nhiệm về những gì con làm.

-Tất nhiên, nhưng Trúc Vân thì có chịu chấp nhận không? Nội đã từng nghĩ, nếu thằng bé không phải con con, thì người ra khỏi nhà là Trúc Vân chứ không phải con, bây giờ con gặp khó khăn đấy, tự mình tháo gỡ đi, nội không xen vào chuyện của con đâu.

Nói rồi bà đứng dậy:

-Con tự mình giải quyết đi, nội về đây.

Tuấn đứng dậy tiễn bà ra cửa. Anh quay ngoắt vào, cầm tờ giấy lên đọc.

Thật bàng hoàng khi biết đứa bé đích thực là con của anh. Tuấn cảm thấy một sự xúc động đến mãnh liệt. Đồng thời cảm giác xấu hổ làm mặt anh đỏ bừng. Rất may là bà nội không còn ở đây để thấy anh.

Bà nội rất biết cách hài hước. Càng nghĩ về những gì bà nói và hành động, anh càng cảm thấy

xấu hổ kỳ lạ. Thậm chí nghĩ đến Trúc Vân cũng đủ để đỏ mặt.
Tuấn bước vào lấy máy. Rồi ra sân ngồi. Anh bấm số di động của Trúc Vân. Và kiên nhẫn ngồi chờ.

Khá lâu sau, Trúc Vân mới cầm máy, Tuấn thừa biết cô đã nhận ra số máy của anh, nhưng giọng cô vẫn thản nhiên:

-Alô.

-Anh đây, Trúc Vân.

Nói xong, anh mới nhận ra mình đã xưng hô khác với cô Hình như điều đó làm Vân buồn cười. Anh nghe tiếng cô bật cười trong máy. Rồi sau đó lại thản nhiên:

-Tôi biết, có chuyện gì không?

-Em có thể ra ngoài một chút được không? Anh muốn gặp em.

-Có chuyện gì không?

-Tất nhiên là có, em ra đi, anh cần phải gặp em ngay.

-Bây giờ không được, tôi đang cho bé Nam ăn.

-Sao không giao lại cho dì Phương, bình thường dì Phương cũng chăm sóc nó vậy.

-Biết là vậy, nhưng ngày nghỉ của tôi ít lắm, tôi muốn dành hết giờ rảnh của tôi cho nó.

-Anh chỉ cần một chút thôi, không làm mất thời gian của em đâu, anh xin em.

-Tiếc là không được, có chuyện gì huynh cứ nói đi.

-Những chuyện thế này không thể nói qua điện thoại, em biết mà.

-Làm sao tôi biết được chuyện của huynh, huynh cứ nói đi.

-Anh không thể nói, yêu cầu em đến gặp anh ngay.

-Không được.

Tuấn cố dần tâm trạng xúc động, anh dịu giọng:

-Thôi được, sẽ gặp em sau, em cho con ăn tiếp đi.

Khi nói câu đó, anh lại tưởng tượng cái nhướn mắt chế giễu của Vân. Hoặc là thái độ tung tung nhạo báng mà anh thường thấy. Thái độ mà trước kia anh ghét cay ghét đắng. Bây giờ lại có ý nghĩa khác. Và anh như bật ngửa ra khi hiểu rằng Trúc Vân không phải là người đơn giản.

Tuấn cầm máy trên tay, ngồi thừ người nghĩ ngợi. Anh đã sống với Trúc Vân bao lâu mà chẳng hiểu chút gì về cô. Hay có hiểu thì cũng chỉ là những phán đoán mơ hồ. Cho nên bây giờ anh thật sự bối rối khi làm hòa với cô, mà không biết phải bắt đầu từ đâu.

Bị cuốn vào tình huống bất ngờ, Tuấn quên mất mình đang ngồi một mình ngoài sân. Đến nỗi tiếng chân Linh đi ra anh cũng không hay.

Linh đang đứng trước mặt anh, tay cầm phiếu xét nghiệm mà bà nội đem đến lúc nãy. Hình như cô đã hiểu chuyện. Gương mặt cô đầy vẻ thắc thỏm:

-Như vậy đứa nhỏ là con anh phải không?

Tuấn im lặng gật đầu.

Sự thừa nhận thẳng thắn của anh là Linh tức ngạt thở:

-Vậy là trước giờ anh dối em phải không? Anh nói láo để lừa em, anh là đồ lường gạt.

Tuấn đứng lên:

-Đi vô nhà nói chuyện, em la lớn quá coi chừng người ta nghe.

Anh đi vào nhà, Linh đi theo anh. Tâm trạng choáng váng làm cô không còn bình tĩnh nổi. Cô nói một cách cảm tức:

-Anh nói đi, anh muốn gì ở em, tại sao anh giấu chuyện anh có con với cô ta, anh nói đi.

Tuấn khoát tay:

-Đến bây giờ anh mới biết chuyện này, nếu nội không làm tới cùng thì anh vẫn không khẳng định, em không phán đoán được sao?

Linh hơi dịu lại. Bây giờ cô mới nghĩ ra. Cô nhìn Tuấn chăm chăm:

-Vậy anh sẽ làm gì đây? Biết rõ đó là con của anh rồi, anh sẽ làm gì với với cô ta đây?

-Ngay bây giờ anh chưa dứt khoát được, thậm chí anh cũng bất ngờ như em, anh không thể nói được gì hết.

-Anh chỉ có thể chọn một trong hai người mà thôi, em hay cô ta?

Tuấn lặng thinh. Anh ngồi xuống cạnh bàn, cúi đầu suy nghĩ. Linh đã đặt vấn đề thực tế như vậy. Dù muốn dù không anh cũng phải nhìn vào thực tế, có điều nó bất ngờ quá, anh không đủ thời gian để cân nhắc.

Linh nhìn anh chăm chăm, môi cắn lại đến phát đau. Thái độ lúng túng của Tuấn làm cô lo sợ đến thất im. Và vốn là người thực tế, cô nghĩ ngay đến chuyện giải quyết rạch ròi. Chứ không để cảm xúc choáng hết tâm trí mình.

Cô khoanh tay trước ngực, nheo mắt với vẻ suy nghĩ:

-Bây giờ biết chắc nó là con anh rồi, anh sẽ khó bỏ được bà vợ hờ của anh. Nếu có ly dị đi nữa thì cũng còn ràng buộc con cái, nó không đơn giản như chỉ có em với cô ta nữa, anh sẽ chọn ai đây?

-Trước mắt là anh không hề nghĩ đến chuyện bỏ em, thậm chí cũng không nghĩ đến lựa chọn.

-Có chứ, chẳng lẽ anh muốn sống thế này, hoặc cùng có cả hai.

Tuấn cúi xuống, ôm lấy đầu:

-Ngay bây giờ anh chưa suy nghĩ được gì hết, em cho anh thời gian được không?

-Em đặt vấn đề để anh suy nghĩ nhé, hoặc là anh bỏ hết, kể cả con anh, để cưới em, hoặc là anh trợ cấp cho em khi về với gia đình.

Tuấn thoáng nhú mày:

-Em nói gì vậy?

-Em cảm thấy sống với anh chông chênh quá, không có một cái gì bảo đảm cả, kể cả tình cảm, trước sau gì rồi anh cũng chán em thôi.

-Đừng nghĩ như vậy, tình cảm không phải là chiếc áo, không thể mặc nữa thì bỏ, hoặc cho người khác.

-Nhưng anh có chiếc áo khác, anh sẽ chẳng tiếc gì cái áo không phải anh mua. Vậy khi anh về với vợ con, em sẽ sống thế nào đây?

-Ý em là thế nào?

-Anh trả nợ em thế nào đây? Anh vay của em nhiều quá rồi, tuổi trẻ của em, tai tiếng và cả tình cảm, những gì em cho anh trong suốt thời gian qua, anh sẽ trả như thế nào?

Cách nghĩ quá thực tế của Linh lúc này, khiến Tuấn ngạc nhiên và khó chịu, anh cau mặt:

-Tình cảm không thể quy ra thành giá trị để tính toán được mất, em đừng bắt anh tính những thứ đó.

Nói xong, anh bỏ vào trong thay đồ, rồi dắt xe ra ngoài.

Linh đi nhanh theo anh ra sân, tay nắm cổ xe:

-Anh đi đâu vậy? Về nhà tìm con phải không?

Tuấn cười nhạt:

-Em nghĩ anh còn đủ tư cách về nhà lúc này sao?

Linh tin và hiểu được tâm lý đó. Cô buông tay ra:

-Thôi được, anh đi đi, trưa có về ăn cơm không?

-Lát nữa anh về.

Tuấn dắt xe ra sân. Anh không về nhà mà vào một quán café. Lúc này anh cần tránh Linh để có thời giờ suy nghĩ một mình.

Nếu có cô, cô sẽ bắt anh phải giải quyết chuyện thực tế cơm áo. Mà bây giờ thì anh không còn đủ tâm trí để nghĩ chuyện gì khác quanh cô.

Anh ngồi trong quán café đến chiều. Cuối cùng vẫn không biết mình phải làm gì. Điều đó còn tùy thuộc vào Trúc Vân. Anh muốn làm hòa với cô Nhưng anh biết điều đó không dễ. Có thể dễ dàng với ai, chứ không phải là Trúc Vân.

Hôm sau, Tuấn nghĩ làm một buổi. Anh không về nhà, mà ghé công ty tìm Trúc Vân.

Mấy tháng rồi không đến công ty, anh ngạc nhiên khi thấy nó thay đổi hẳn. Trúc Vân đã cho trang trí nội thất, trông nó khang trang hơn nhiều. Hình như cô thích cái gì cũng phải đẹp.

Tuấn mỉm cười đáp lại cái chào của vài nhân viên. Anh thấy cả cái nhìn tò mò của họ. Nhưng vẫn phớt lờ.

Cả công ty này, có ai không biết chuyện giám đốc bỏ công ty lẫn bà vợ xinh đẹp để sống với cô thư ký. Cho nên bây giờ thấy anh ta đến, họ nhìn anh ngạc nhiên không giấu giếm.

Tuấn đi lên tầng trên. Gặp cô thư ký ở phòng ngoài, anh nói trước:

-Tôi muốn gặp cô Vân.

Cô thư ký mới vào nên không biết anh là ai. Thấy cô ta nhìn ngơ ngác, anh nói:

-Bà chủ đây.

Đạ, anh đợi một chút.

Cô ta đứng dậy định đi, nhưng anh chặn lại:
- Để tôi tự vào, không cần hỏi
Anh đi thẳng vào phòng trong, nhưng cô ta gọi lại:
Đạ, anh tên gì, để tôi...
Tuấn không trả lời, anh định đẩy cửa phòng, nhưng cô ta gọi lại lần nữa:
- Không phải phòng đó, bên đây nè anh ơi!
Tuấn lăm bắm:
- Đổi phòng rồi à? Cắt đứt triệt để thật.
Anh nhìn qua phía đối diện, hất mặt về phía đó, hỏi ngắn gọn:
- Bên đây phải không?
Đạ.
Tuấn đẩy cửa bước vào. Vân đang ngồi sau bàn làm việc. Nhìn tác phong cô đầy chững chạc và thông thả. Nghe tiếng cửa mở, cô ngẩng lên, Tuấn thấy cô mở lớn mắt như vô cùng sửng sốt. Nhưng vẫn ngồi yên. Anh tự nhiên đến ngồi xuống chiếc ghế trước bàn, nói như nhận xét:
- Em có vẻ vững vàng lắm.
- Vậy hả?
- Không có anh em vẫn làm được việc phải không? Nhưng chắc cũng không dễ dàng gì, anh hiểu chuyện đó mà.
- Chỉ cần nghĩ rằng mình không làm cũng không được, vậy là phải cố gắng thôi.
Cô chuyện đề tài như không muốn nói về chuyện này:
- Hôm nay huynh không đi làm sao?
- Không.
- Huynh đến có phải vì chuyện cần nói hôm qua không?
- Phải.
Vân ngồi im như chờ. Tuấn nhìn cô chăm chú, anh cố hiểu xem cô có đoán được đó là chuyện gì không. Nhưng vẻ mặt tĩnh bơ của cô không nói lên được điều gì. Vân không phải mẫu người dễ hiểu. Cho nên dù đã đoán trước tình huống này, anh vẫn trở nên bối rối.
Cả hai còn đang im lặng thì chợt dì Phương ẵm bé Nam đi vào. Thấy Tuấn, bà có vẻ ngạc nhiên. Nhưng lại vui vẻ ngay:
- Có con ở đây nữa à?
Tuấn mỉm cười:
- Vâng, con mới tới.
Anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy dì Phương đưa bé Nam cho Vân, nói nựng nịu:
- Đến giờ rồi, qua mẹ cho bú tí đi nè.
Tuấn nhướng mắt:
- Phải cho bú như vậy à?
Vân không nói gì, dì Phương trả lời thay:
- Trúc Vân không cho uống sữa ngoài, sữa mẹ là tốt nhất, với lại mẹ nó nhiều sữa lắm, không cần phải bú dặm
- Ngày nào cũng phải như vậy à?
Dì Phương gật đầu:
- Sáng mẹ nó cho bú trước khi đi, giữa buổi phải bú thêm cử nữa. Tới không kịp là khóc ầm lên đấy.
Bà ngấm ngấm thẳng bé một cách âu yếm:
- Ngoan lắm đấy nhé, bú xong là ngủ ngay, ít khi nào khóc lắm.
Tuấn không ngừng nhìn thẳng bé. Mới có mấy tháng mà nó lớn rất nhiều. Tay chân tròn trĩnh bụ bẫm. Anh bỗng thấy nôn nao muốn bồng nó, siết chặt nó vào lòng. Nhưng anh chỉ ngồi im.
Dì Phương nói qua chuyện khác:
- Con làm lương có cao không?
- Con thấy cũng được - Tuấn nói miễn cưỡng.
Dì nghe nói con hay đi công tác lắm phải không?
- Vâng.
- Nhìn con ốm đi nhiều đấy, ăn uống thất thường lắm hả?
- Không, con vẫn bình thường thôi - Anh nói mà mắt vẫn không rời Trúc Vân và đứa bé.

Trúc Vân không để ý câu chuyện của hai người. Cô mân mê tay chân đứa bé, nhìn nó một cách đắm đuối. Thỉnh thoảng lại cười với nó. Nhìn phong cách của cô, Tuấn nhớ lại thời gian đầu khi chuẩn bị đám cưới. Lúc đó Trúc Vân còn hơi hột, ham chơi và chẳng có khái niệm gì về một cuộc hôn nhân nghiêm túc. Nó khác xa về trầm tĩnh của cô bây giờ.

Tuấn đưa mắt nhìn xuống bàn. Anh thấy bức ảnh đứa bé trước mặt Trúc Vân. Trong phòng cũng treo vài bức ảnh cậu bé kháu khỉnh.

Anh chợt nhớ cô đã treo ảnh của Ricky Mactin trong đêm tân hôn. Và cả hai đã cãi nhau một trận vì chuyện đó. Vì cách chơi ngông đó mà anh đã có ác cảm với cô suốt tuần trăng mật. Bây giờ nhớ lại, anh thấy không tin Trúc Vân đã thay đổi như vậy.

Dì Phương rất muốn nói chuyện với Tuấn. Nhưng thấy anh có vẻ lơ đãng nghe. Và trong khi trả lời bà, mắt anh chỉ nhìn về phía Trúc Vân. Bà bèn tế nhị đi ra ngoài.

Bà quay qua Trúc Vân:

Đi xuống dưới lấy nước nghe Vân.

Đạ.

Đợi Trúc Vân cho bú xong, Tuấn đề nghị:

-Anh bỗng nó được không?

-Huynh không quen tay, sợ làm nó té mất.

-Đừng sợ như vậy. Anh biết cách giữ gìn nó mà.

Vừa nói anh vừa bước qua, xốc thẳng bé trên tay. Anh nhìn đôi mắt ngơ ngác của nó. Một tình yêu mệnh mông xâm chiếm làm anh thấy mắt chợt cay. Thứ cảm giác yếu đuối mà trước đây anh chưa từng có. Bất giác anh xiết chặt nó.

Trúc Vân hoảng lên, giằng thẳng bé ra:

-Huynh đừng làm nó đau.

Tuấn cau mặt:

-Em sợ cái gì vậy? Chẳng lẽ anh không biết giữ nó.

-Có thể, nhưng huynh không quen, huynh không thấy nó nhăn mặt sao?

-Em có vẻ là người mẹ biết chăm sóc con lắm.

-Ai cũng vậy cả.

Cô im lặng một lát, rồi cười khẩy:

-Cho nên khi bà nội thuyết phục đưa nó đến bệnh viện, tôi đau lòng lắm đấy.

Tuấn biết cô muốn ám chỉ tội lỗi của anh. Nhưng anh lại thấy dễ chịu, vì ít nhất Vân còn tỏ thái độ gì đó, dù là giận. Anh nói nhỏ lại:

-Anh xin lỗi

Lúc đó dì Phương đi vào nên Vân không nói gì. Dì Phương đến bỗng đứa bé trên tay Tuấn:

-Đến giờ nó ngủ rồi, dì phải đưa nó về thôi.

Trúc Vân đưa dì Phương xuống sân. Khi cô trở lên, Tuấn vẫn còn trong phòng. Thoắt một cái, anh bước tới, ghì Trúc Vân vào người thật chặt, như không kèm chế nổi mình:

-Sao em không nói với anh?

Trúc Vân hơi ngạc nhiên vì cử chỉ nồng nhiệt này, không giống Phương Tuấn chút nào. Nhưng cô vẫn đứng yên, mắt nhắm lên:

-Nói gì?

-Nó là con anh

Vân vẫn đứng yên, hoàn toàn không hề bị xúc động. Giọng cô rất tỉnh táo:

-Hôm qua huynh gọi tôi để nói chuyện này phải không?

-Anh rất muốn gặp em, sao em không tới?

Không nghe cô trả lời, anh nói tiếp:

-Khi biết nó là của anh chính anh, em biết anh sung sướng thế nào không, trong đời anh, chưa bao giờ anh vui và bị xấu hổ như vậy, em...

Vân cắt ngang:

-Huynh xấu hổ với ai?

-Với em.

-Còn bà nội? Và những người trong gia đình?

-Họ rất vị tha, anh không nghĩ nhiều về gia đình, nhưng anh muốn biết em có đón nhận anh không?

Thấy Vân lặng thinh, anh cười như chấp nhận:
-Không, phải không? Vì nếu xem anh là chồng thì em không còn là em nữa.
-Thực tế là từ lúc cưới đến giờ, tôi chưa có cảm giác đó. Huynh cũng vậy thôi. Hai chúng ta từng thỏa thuận đây là cuộc hôn nhân hình thức mà.
Cô xoay người, đứng ra xa anh:
-Thú thật tôi không quen cách thân mật của huynh, đừng làm như vậy nữa nhé.
Tuấn mím miệng nhìn cô dăm dăm:
-Có phải em muốn trả thù không?
-Không, dù tôi rất muốn huynh trả giá về những gì đã cư xử với con tôi.
-Anh muốn hỏi ý nghĩ của chính em kìa.
-Tôi sẽ không nói đâu. Có lẽ tính tôi không quen bộc lộ cảm xúc của mình với người khác, tôi chịu thôi.
Tuấn gật đầu như hiểu. Gương mặt anh khó dăm dăm:
-Em không phải là người phụ nữ bình thường, trong em không có cảm xúc thường tình. Có lẽ vậy nên em đã và không bao giờ hiểu cảm xúc ở anh.
Trúc Vân nhún vai:
-Hiểu chi vậy nhỉ? Huynh như thế nào, điều đó liên quan gì đến tôi. Ngược lại, huynh chẳng hiểu gì về tôi đâu.
-Anh sẽ hiểu được, nếu em chịu cởi mở.
Vừa nói anh vừa kéo Trúc Vân vào người. Cô lập tức vùng ra. Nhưng anh còn quyết liệt hơn:
-Em cho anh biết, em có xem anh là gia đình không, có thừa nhận anh là cha bé Nam không?
Vân điềm tĩnh nhìn anh:
-Chuyện đó muốn hay không cũng phải thừa nhận, nó hiển nhiên là vậy rồi.
-Vậy còn bản thân em thì sao?
Vân bình thản gỡ tay anh rằ Nói dần từng tiếng:
-Đừng có hỏi tôi như vậy, huynh không đủ tư cách.
Cô thoát ra khỏi vòng tay anh, bước đến ngồi vào ghế, và lại là cử chỉ mà Tuấn sợ nhất. Đó là nụ cười từng từng hài hước:
-Tính tôi kỳ lắm, không thích xài đồ chung với ai cả, chồng chung thì lại càng không, khó chơi lắm.
-Đừng nhạo báng như vậy. Đây không phải là chuyện đùa.
Vân nhún vai:
-Huynh không thích thì tôi chịu thôi, mà huynh cũng vậy đó thôi, cũng không chịu được ý nghĩ con chung với người mà huynh tưởng tượng. Phải công bằng chứ.
Tuấn lầm lì:
-Đó là chuyện khác.
-Không, nó giống nhau lắm, huynh quyết liệt phủ nhận cái chung kiểu đó, thì tôi cũng vậy.
-Em từ chối anh, điều đó anh chấp nhận nhưng còn quan hệ giữa anh với con cái, em định thế nào? Và gia đình anh nữa.
-Ý thứ nhất, tôi không cấm quan hệ cha con, còn ý thứ hai, huynh thấy đó, gia đình là gia đình huynh, tôi lấy quyền gì mà cấm huynh về.
Tuấn cười nhếch môi:
-Bà nội đã cho em quyền đó. Nhưng thôi, anh không quan trọng cái đó, vì nếu có muốn, em cũng không cấm được anh
Anh hất mặt về phía cô:
-Bắt đầu tuần tới em ở nhà chăm sóc con đi, công việc ở đây để anh làm.
-Cái đó để bà nội quyết định.
Giọng Tuấn dịu dàng:
-Em thích chăm sóc con cái lắm phải không?
-Tất nhiên.
-Em có muốn đến đây làm không?
-Có thể sau này sẽ muốn, nhưng bây giờ thì không.
Tuấn cúi mặt suy nghĩ. Có lần anh nói với bà nội anh sẽ không hối hận. Nhưng bây giờ, thấy Trúc Vân một mình cáng đáng mọi việc, anh thấy mình tội tệ đến mức phải đổ mặt.

Anh rất muốn ôm lấy Trúc Vân , nói rằng anh thật sự hối hận và đau lòng. Nhưng biết chắc khi nói ra, Vân sẽ bảo không quen cách yếu đuối. Anh chỉ nói ngắn gọn:

-Anh không ngờ anh đã đẩy em vào tình thế khó khăn này. Thấy em cực như vậy, anh đau lòng lắm. Anh biết em từng sống trong sự thoải mái, công việc thế này thật quá sức của em phải không?

-Lạ thật, tại sao người ta cứ gây ra sóng gió cho người khác, rồi sau đó lại xin lỗi. Không làm vẫn không hay hơn sao?

-Có những lúc người ta hành động vì mù quáng, vì lòng ghen tuông ích kỷ. Không ai muốn làm khổ người khác bao giờ, trừ phi họ điên.

Trúc Vân chợt héch mặt lên. Nụ cười trên môi cô pha lẫn chút hài hước:

-Đôi lúc tôi thấy huynh điên thật... và tôi hơi ngạc nhiên khi tỉnh ra,huynh cũng khá dễ thương. Dễ thương?

Vân trở nên có vẻ thờ ơ:

-Chắc vậy.

Tuấn nhìn cô chăm chăm:

-Từ đây về sau, em sẽ đối xử với anh thế nào?

Vân nói không cần suy nghĩ:

-Trước sao giờ vậy.

-Không có một chút thay đổi nào sao?

Vân cười bông lơn:

-Tôi đã nói rồi, tôi không thích xài đồ chung.

Tuấn cười nhẹ:

-Em vẫn như vậy, không có gì làm em thay đổi được, anh tự hỏi em có biết những cảm xúc thường tình không, chắc không đâu.

-Cũng không biết nữa. Hình như từ đó giờ tôi chẳng biết yêu ghét ai, tôi cũng thấy ngạc nhiên lắm.

-Vì sự lạnh nhạt đó mà em sống yên ổn đấy, không có cái gì chạm vào em được cả. Anh rất thất vọng.

-Tôi cũng lấy làm tiếc.

Nói xong, cô cười nhả nhận:

-Còn nhiều việc phải làm quá, làm sao bây giờ.

Tuấn nhìn đồng hồ, cách đuổi khéo của cô làm anh hơi tự ái, anh cố phớt lờ, và nói thản nhiên:

-Em làm việc đi, anh về đây.

-Xin chào.

Tuấn đi ra cửa. Nhưng anh chợt đứng lại:

-Em không hỏi gì về Thủy Linh sao?

-Không.

Vân trả lời với vẻ dửng dưng, đầy lạnh nhạt. Cô đứng thẳng người, dáng điệu như pho tượng bằng thạch cao. Mịn màng nhưng không cảm xúc.

Tuấn nhìn hơi lâu toàn bộ dáng điệu của cô, cuối cùng anh cười khẽ:

-Em đúng là không thường tình, anh hơi lạ là em còn biết yêu con em.

Vân ngồi im chờ Tuấn đi ra, nhưng anh hình như không có ý định đó. Anh đang nhớ lại câu hỏi quyết liệt của mình trước khi đến đây. Và bây giờ anh muốn buộc Trúc Vân nói cho ra lẽ:

-Tại sao em không cho anh biết đó là con anh?

Vân hất đầu nhìn chỗ khác, cười mỉa:

-Con mình mà mình cũng không biết, không có một chút tình cảm nào với nó, nó thật bất hạnh khi có người cha như huynh.

-Đó là do thái độ thiếu rạch ròi của em. Rõ ràng em cố ý trả thù. Nhưng làm kiểu đó, em có nghĩ tới con không? Em ích kỷ lắm.

Vân quay phắc lại, nhướng mắt:

-Huynh đủ tư cách để nói tôi như vậy sao?

Cặp mắt Tuấn sáng quắc:

-Đúng, em đã như vậy, em ích kỷ làm theo sự thù hằn của em, và không nghĩ tới con. Trong khi đứa bé nào cũng cần có cha.

-Tạm thời thì nó chưa cần lắm. Cả một gia đình yêu nó, thế cũng đủ rồi. Trong một vở kịch, có lúc không cần nhân vật chính thứ hai đâu.

Cách phủ nhận của cô làm Tuấn tức lên. Anh chụp tay Vân, dặt mạnh:

-Em đừng có kiêu ngạo như vậy, không có quyền đó đâu, anh không cho phép em gạt anh ra khỏi cuộc đời em đâu.

Vân tỉnh bơ trước cơn nóng nảy đó, cô nhún vai:

-Không cho phép cũng không được, từ lúc cưới đến giờ, huynh không cư xử với tôi như vợ, tôi quen thế rồi, bây giờ đột nhiên quay lại bắt tôi xem như người thân, tôi không làm được.

Cô trừng mắt lên, nhấn giọng:

-Đừng có quen tạt lấn lướt chứ.

Tuấn buông người ngồi xuống bàn, anh cười khẩy:

-Anh mà lấn lướt được em à? Em đâu phải mẫu người hiền lành.

-Nếu tôi hiền nữa, chắc huynh sẽ để cô thư ký của huynh ngắt đầu tôi mất.

Tuấn cúi xuống gần cô:

-Em nói cái gì, nhắc lại lần nữa đi.

Vân ngồi im. Cô hơi hối hận vì đã nhắc đến Linh. Đã để lộ ý nghĩ của mình. Nếu Tuấn biết cô trách anh ta về việc đưa Linh vào công ty, anh ta sẽ đắc thắng. Không bao giờ.

Cô ngồi thẳng lên:

-Huynh về cho tôi làm việc, nếu nội biết huynh đến đây quây tôi, huynh sẽ không yên đâu.

-Đừng đem bà nội ra dọa, em tưởng em có hậu phương vững chắc thì anh sẽ không làm gì được em sao? Khi anh muốn cái gì thì anh bất kể đó.

Vân đứng dậy:

-Có nghĩ là huynh muốn quây tôi, gây khó khăn cho tôi. Được, huynh cứ làm một mình đi. Tôi về.

-Em không được về, đừng có coi thường anh như vậy.

-Nếu huynh muốn ngăn cản tôi làm việc, tôi sẽ gọi nội đến.

Tuấn cười khẩy:

-Được thôi.

Anh nghiêng người tới bấm má. Rồi đưa ống nghe cho Vân.

-Em gọi đi.

Vân làm thinh. Cô lờ buột miệng nói, chứ chính cô cũng thấy mình kỳ cục, lỗ bịch và gần như dựa hơi bà nội. Thế là cô giắt ống nghe bỏ xuống bàn:

-Tự tôi cũng có thể giải quyết với huynh, không cần phải mượn danh ai cả.

Tuấn cũng dịu lại:

-Thật lòng anh chỉ muốn nói chuyện để hiểu anh, anh không có ý gay gắt với em, anh biết mình có lỗi thì làm sao dám nói ngang.

-Nhưng tôi không thích nói, đừng có ép người chứ.

-Em liệu có tránh mãi được không?

-Lúc trước đã tránh được thì bây giờ cũng vậy. Từ đây về sau, huynh đừng nói gì đến mặt tôi, cứ coi tôi là số không đi.

Tuấn đột nhiên đổi ý:

-Thôi được, không thể giải quyết một sớm một chiều những rạn nứt. Nhưng anh sẽ không bỏ mặt em, em chuẩn bị tinh thần đi, anh sẽ bám lấy em đó.

Nói xong anh đi ra. Khép cánh cửa sau lưng. Anh đứng yên hồi lâu. Hoàn toàn thất vọng về buổi gặp hôm nay.

Sau một thời gian sống trong đổ vỡ, khi gặp lại, cô ta vẫn rất bình thường. Và có thể nói một câu xin chào đầy lịch sự, như nói với người lạ.

Vân rất biết cách dập tắt ngọn lửa trong lòng người khác, bằng vẻ lãnh đạm thờ ơ của mình.

Tuấn lảng lảng rời công ty, trở về nhà đang sống với Linh. Giờ này cô đi làm chưa về. Như thế mà lại hay, khi anh đang rất cần sự yên tĩnh.

Anh để nguyên quần áo, nằm xuống giường với dáng điệu chán nản.

Anh chợt ngồi lên nhìn quanh phòng. Cảm giác hờ tạt dấy lên trong lòng. Mỗi lúc mỗi như lớn dần, đến mức làm anh không chịu nổi.

Buổi trưa, Linh về. Thấy Tuấn trong dáng điệu trầm ngâm, cô quăng chiếc giỏ xuống giường,

lẳng lẳng đi xuống phòng tắm. Không nói với anh một tiếng.
Mà Tuấn cũng không buồn ngóc đầu lên nhìn cô Rõ ràng là anh muốn được một mình.
Đứng trong phòng tắm, Linh nheo mắt suy nghĩ. Không hỏi cô cũng biết sáng nay, Tuấn đã đi đâu. Dĩ nhiên là về nhà. Nhìn thôi cũng đủ biết anh chán ở đây đến chừng nào.
Cô nhìn đăm đăm vào gương. Cả cô cũng vậy, cũng có tâm trạng chán chường cho hoàn cảnh của mình. Suốt đêm qua cô không ngủ. Sáng nay làm việc cũng không được. Điều mà cô cần bây giờ là suy nghĩ cách đối phó, chứ không là đau khổ khóc lóc.
Khóc chả giải quyết được gì, ngoài mấy giọt nước mắt làm cho mình xuống sắc. Trong khi điều mình cần là cuộc sống trước mắt.
Tắm xong, Linh đi ra đầu hẻm mua hai hộp cơm. Cô bước đến giường:
-Em mua cơm rồi nè.
Nghĩ đến cơm hộp, Tuấn lại thấy ngán ngẩm. Anh nói mà không quay lại:
-Anh không ăn, anh mệt lắm.
-Có nghĩ là anh muốn được yên tĩnh, được em không quấy rầy anh. Nhưng chỉ được ngày nay thôi đấy.
Cô bước qua bàn, mở cơm hộp, ăn một cách vô hồn. Thái độ mệt mỏi của Tuấn như truyền sang cô, làm cô cũng bỏ ngang.
Cô bước qua giường, nằm xuống cạnh Tuấn. Anh chỉ nhích qua nhường chỗ và vẫn tiếp tục trầm ngâm, như không thể thoát ra được suy nghĩ trong đầu.
Buổi chiều, anh đi làm bình thường. Linh cũng vậy. Và trong khi làm việc, đầu óc cô lại nghĩ cách đối phó với thực tại. Cuối cùng, cô quyết định sẽ im lặng xem Tuấn sẽ làm gì với mình. Chưa bao giờ cô thù ghét Trúc Vân và bà già oai quyền ở nhà Tuấn như lúc này.

Chương 14

Tuấn vừa tiễn khách ra khỏi cửa thì Linh đến. Cô đi thẳng vào phòng chờ anh. Khi anh trở vào thì thấy cái nhìn của cô chiếu vào anh một cách gay gắt. Anh lên tiếng trước:
-Có chuyện gì vậy, sao em không gọi điện thoại mà phải tới đây, đang giờ làm mà.
-Vì là giờ làm nên mới tìm được anh, nếu không thì phải đến nhà, mà em thì không thích gặp bà già oai quyền ở nhà đó, bà ta không vui vẻ tiếp em đâu.
Tuấn lặng im. Lúc sau này Linh nói chuyện với anh rất gay gắt. Nếu không thì châm chọc khiêu khích. Và anh luôn phớt lờ để né tránh cuộc cãi vã. Vì thật lòng anh biết mình có lỗi.
Anh hỏi nhẹ nhàng:
-Sáng nay em không đi làm sao?
-Hỏi nghe giống người lạ quá, nếu ở chung nhà thì đã không hỏi như vậy.
Cô nghiêm mặt lại:
-Mấy hôm nay sao anh không về?
-Anh gọi điện cho em rồi.
-Những chuyện như vậy không thể nói trong điện thoại được.
-Em muốn nói gì đây?
-Em hỏi, tại sao mấy ngày nay anh không về?
Tuấn im lặng. Anh biết Linh giận là đúng. Nhưng anh không thể cứ ở mãi bên cô, nhất là khi bây giờ anh biết mình còn có con. Chính vì không nỡ làm Thủy Linh buồn nên anh im lặng.
Linh cũng không phải là người thiếu thực tế. Cô hỏi thẳng thắn:
-Bây giờ anh cảm thấy ở nhà yên ổn hơn, vì anh có con anh, có cảm giác đó là gia đình, phải không?
Tuấn nhìn thẳng vào mắt cô:
-Anh không muốn làm em buồn, nhưng anh phải thú nhận điều đó, thông cảm cho anh Linh ạ.
-Vậy rồi ai sẽ thông cảm cho em đây, anh gần như quay lưng với em, anh có nghĩ tới cảm giác của em không?
Tuấn bước tới, ôm cô vào lòng:
-Anh xin lỗi.

Linh thẳng thừng hất tay anh ra:

-Với em, câu xin lỗi đó vô nghĩa lắm, chẳng có giá trị gì cả.

Tuấn buông tay xuống, cặp mắt anh nhìn cô như giấu ánh lửa gay gắt:

-Vậy em muốn gì?

-Anh phải nói thật lòng với em, để em biết cách giải quyết, em không phải là người không biết chuyện đâu. Anh nói đi, anh về nhà vì con anh hay vì bà vợ hờ đó?

-Anh với Trúc Vân rất ít nói chuyện, gần như không. Và anh rất yêu con anh.

-Nói thẳng ra, anh thích có con chứ gì?

Tuấn lẳng lặng gật đầu, anh thật sự không muốn nói về vợ con trước mặt Thủy Linh.

Thủy Linh gục gặc đầu :

- Nếu vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn , vậy thì anh dứt khoát ly dị đi mình sẽ đám cưới , và sẽ có con, em chỉ yên tâm có con khi biết chắc anh không còn vương bận gia đình thôi.

Phương Tuấn nhìn cô đăm đăm :

- Vậy còn con anh ?

- Em chấp nhận nó là con em đấy, mình phải nhanh chóng đám cưới thôi, em không chờ được nữa đâu.

Cặp mắt Phương Tuấn lóe lên tia nhìn kinh ngạc . Nhưng anh lập tức quay chỗ khác :

- Anh không giải quyết như vậy được.

- Tại sao ?

- Em nghĩ vấn đề đơn giản quá.

- Nếu nó phức tạp thì là do anh không muốn thôi.

Phương Tuấn nghiêm mặt :

- Anh có thể bỏ nhiều thứ, trừ con anh.

- Em có nói là bỏ đâu, anh sẽ đưa nó về sống với mình mà.

- Chắc chắn Trúc Vân sẽ không chịu, gia đình anh cũng sẽ phản đối.

Thủy Linh nói như gằn :

- Anh lúc nào cũng gia đình, còn em thì sao đây, em cũng có thể cho anh gia đình kia mà.

Phương Tuấn khoát tay :

- Đó là chuyện khác.

Anh chợt lắc đầu như quyết định :

- Tối nay anh sẽ về nhà, đừng nói chuyện gia đình ở đây.

- Không , em đã nói thì phải nói tới cùng.

Phương Tuấn nghiêm mặt :

- Đây là chỗ làm việc, em đã từng đi làm, em hiểu điều đó mà.

Thủy Linh cãi tới cùng :

- Nhưng em...

Cô chợt im bặt khi thấy cô thư ký mở hé cửa :

- Dạ, anh Tuấn có khách.

Thủy Linh nhượng bộ :

- Vậy thì em về, anh tiếp khách đi.

Phương Tuấn đứng yên chờ cô đi ra . Anh chợt nhận ra rằng đã lâu rồi, anh không còn có thể nhìn cô bằng cặp mắt say mê.

Và anh nhìn ra phía cửa sổ , như cố tránh ý nghĩ mình là người vô tình.

Chờ Thủy Linh đi khá lâu Phương Tuấn mới xuống phòng khách . Nhưng anh chưa ra khỏi cửa phòng thì Thủy Linh đã trở lại . Cô đi thẳng đến trước mặt Phương Tuấn . Và chợt quàng tay qua cổ anh, áp mặt lên cổ áo anh, thì thầm :

- Em nhớ anh lắm, tối nay về với em đi, hứa với em đi.

Cử chỉ tình tứ bất ngờ của cô hơi không đúng lúc Phương Tuấn không thể cảm nhận nổi .

Nhưng anh vẫn dụi dằm :

- Anh phải xuống dưới, đừng để khách chờ , em về đi.

Thủy Linh rời anh ra . Cô nhìn xuống cổ áo anh . Rồi mới chịu đi.

Phương Tuấn không để ý cử chỉ đó . Đợi Thủy Linh ra ngoài rồi, anh mới lững thững đi xuống dưới tiếp khách.

Một lát sau anh trở lên phòng . Nhìn đồng hồ thấy hết giờ, anh đứng dậy , bước tới tắt đèn .

Nhưng rồi lại đứng yên nói bàn, anh cúi đầu suy nghĩ một cách đắn đo.

Anh biết trưa nay Thủy Linh sẽ chờ anh dù là hứa đến tối . Nếu anh không về, chắc chắn sẽ lý giải đủ thứ . Anh rất mệt mỗi những khi ngồi nghe cô suy diễn . Và có tâm lý muốn tránh né . Nhất là bây giờ , tâm lý bị cuốn hút về mái nhà của mình , cứ mỗi khi hết giờ, anh lại muốn về nhà hơn là đến chỗ Thủy Linh.

Cuối cùng anh đi xuống, quyết định sẽ về nhà buổi trưa.

Khi anh về thì mọi người đang ngồi ở phòng khách chơi với bé Nam . Không thấy Trúc Vân đâu . Anh hơi thắc mắc nhưng không tiện hỏi . Và anh đến ngồi xuống salon, bỗng bé Nam lên :

- Nó ăn chưa dì ?

Bà nội nói trước :

- Mới ăn xong đấy, con thay đồ rồi xuống ăn cơm, còn chờ con đấy.

Cách chăm sóc nhẹ nhàng đó làm Phương Tuấn thấy vui vui . Trước đây bà nội vẫn hay chăm sóc, nhưng anh không cảm nhận niềm vui đó như bây giờ . Nếu như Trúc Vân đón anh bằng một nụ cười thì càng đầm ấm hơn.

Phương Tuấn trả bé Nam cho dì Phương, anh đi lên phòng . Trúc Vân đang loay hoay xếp đồ vào tủ . Nghe tiếng mở cửa, cô ngẩng lên nhìn một cái . Rồi lại tiếp tục công việc của mình.

Từ lúc Phương Tuấn về, cả hai vẫn tiếp tục cuộc sống trước kia . Nghĩa là mỗi người một thế giới . Chỉ khác là bây giờ hai người không còn găng nhau nữa . Mà thái độ trở nên dễ chịu hơn.

Phương Tuấn cởi áo, vắt lên thành ghế . Trúc Vân chợt quay lại nhìn anh . Giọng cô thản nhiên như thông báo :

- Lúc sang tôi gặp chú Khánh, huynh có nhớ người đó không ?

- Nhớ , trước đây có lấy hàng của ông ta một lần, nhưng sau đó ngưng ký hợp đồng, nghe nói ông ta bị phá sản, sao ?

- Ông ta mời tối nay đi ăn, huynh nên đi, tôi nghĩ chắc ông ta muốn làm ăn lại với huynh.

Phương Tuấn thoáng nhớ tới cái hẹn với Thủy Linh. Nhưng anh không nghĩ tới . Anh đến gần Trúc Vân :

- Em có đi không ? Anh thấy em nên đi với anh, dù sao có mặt hai vợ chồng cũng hay hơn.

Trúc Vân lắc đầu ngay :

- Một mình huynh đi được rồi, có phụ nữ khó nói chuyện hơn.

- Chuyện làm ăn, cần gì phải tránh có mặt phụ nữ, trước đây em cũng từng tiếp ông ta mà.

- Lúc đó khác, bây giờ tôi lười giao thiệp lắm.

- Anh thích có em đi hơn.

Trúc Vân làm thinh . Cô đứng dậy đi đến tủ cất đồ . Phương Tuấn đi theo cô :

- Vân.

Trúc Vân quay lại :

- Huynh muốn nói gì ?

Phương Tuấn đứng sát vào cô, định làm một cử chỉ âu yếm . Nhưng Trúc Vân bình thản nhìn nhìn cổ áo anh . Rồi nói như nhận xét :

- Thủy Linh xài son môi đậm quá nhỉ ? Cô ta thích mô đen của Hàn Quốc , màu son này hợp với cô ta lắm.

Phương Tuấn đứng chết sững . Anh vụt nhớ lại cử chỉ khác thường của Thủy Linh lúc nãy . Tự nhiên anh thấy tức giận . Và ngượng với Trúc Vân.

Trúc Vân nhìn anh, đôi mắt nhường nhường như nhắc lại câu nói hôm nào " Tôi không muốn xài đồ chung " . Và trong khi Phương Tuấn chưa thể phản ứng, cô cười một cái . Rồi quay người đi ra.

Cô đi rồi, Phương Tuấn vẫn còn đứng chống tay chế trôn ở cửa tủ . Thủy Linh đã làm anh dờ khóc dờ cười với Trúc Vân . Bây giờ anh đứng giữa hai người phụ nữ, mà người nào cũng đáo đẽ như nhau . Và anh muốn chọn cũng không được.

Anh lừng khừng đi xuống phòng ăn . Mọi người đã ngồi vào bàn . Bà nội nói như nhắc Trúc Vân :

- Con có nói với nó cái hẹn với chú Khánh chưa.

- Dạ có , nội.

- Nội thấy người này có vẻ có uy tính , đừng từ chối người ta, coi như mình nâng đỡ lúc người ta sa cơ vậy mà.

- Dạ.

Bà nói như vô tình :

- Tối nay hai vợ chồng cứ đi , để thằng nhỏ ở nhà, nội với dì Phương giữ cho.

Trúc Vân lắc đầu :

- Con ngại giao tiếp lắm nội ạ, bây giờ con thích ở nhà hơn , đến đó cũng chẳng biết nói gì.

Phương Tuấn đưa mắt nhìn cô, nhưng không nói gì . Bà nội làm như không biết sự né tránh của Trúc Vân . Bà nói như chuyện đã bàn xong :

- Con đã từng tiếp khách như vậy, ngại sao được mà ngại . Tối nay đưa bé Nam qua phòng ngủ với nội đi.

Trúc Vân hiểu nội nói tức đã là đã quyết định . Cô không cách nào từ chối được . Cô đành im lặng như chuyện đó là tất nhiên.

Ăn xong, cô bỗng bé Nam rút lên phòng . Hai mẹ con nằm với nhau . Cô đang đùa với thằng bé thì Phương Tuấn đi lên . Anh ngồi xuống cạnh giường nhìn nhìn . Rồi lên tiếng :

- Nếu em không đi thì cứ ở nhà, anh không ép.

Trúc Vân bỏ tay bé Nam ra, buông thõng:

- Nội đã bảo thì tôi phải chịu, đi cũng được không sao cả.

Phương Tuấn nói thẳng:

- Nếu em muốn tránh mặt anh, em không cần phải bắt mình cố gắng.

- Tôi không cần cố gắng gì cả, không nghĩ gì đâu.

Phương Tuấn im lặng một lát, rồi lên tiếng:

- Anh muốn giải thích chuyện lúc nãy.

- Chuyện gì?

- Thật ra Thủy Linh đến công ty chỉ có...

Trúc Vân lập tức lắc đầu:

- Huynh giải thích với tôi làm gì, chuyện riêng của hai người mà tôi xen vô làm gì.

Phương Tuấn thở hắt ra, anh ngược mắt nhìn lên trần nhà:

- Có lẽ trên đời này, em là người duy nhất có máu lạnh.

Trúc Vân mỉm cười:

- Phải như vậy thôi, vì nếu để máu bị nóng, sợ là có án mạng mất.

- Em nói gì?

- Không có gì cả, nói vu vơ vậy thôi.

Phương Tuấn nắm tay cô lắc mạnh:

- Em không được nói lưng chừng như vậy, nói lại đi.

Trúc Vân gỡ tay anh ra, nhướn mắt như trêu đùa:

- Đừng có thô bạo với phụ nữ vậy chứ.

Phương Tuấn buông tay cô ra, đứng dậy:

- Anh không hiểu em là thế nào, nếu không cần anh thì tại sao lúc trước không chịu ly dị.

Trúc Vân nhấp nháy mắt nhìn anh, đôi mắt đầy giễu cợt:

- Tại bà nội không cho.

- Vậy nội bảo em chết em có chết không?

Nói xong anh đến ghế lấy áo mặc vào, chuẩn bị đi. Trúc Vân chỉ nhìn chứ không hỏi đi đâu.

Phương Tuấn có cảm tưởng nếu anh nói ra, cô sẽ bảo không tò mò chuyện người khác.

Anh đến công ty Giờ này mọi người còn nghỉ. Anh lên phòng, nằm xuống ghế, khuôn mặt đầu vể tư lự.

Cảm giác của một người nửa có nhà nửa không. Nửa có vợ con nửa không. Và nửa có nhân tình mà cũng nửa không phải, thật là khó chịu. Nó làm tinh thần bất ổn. mà thật ra anh đâu có lỗi gì.

Buổi chiều trước giờ về, anh gọi điện cho Thủy Linh thông báo mình không thể về sớm. Giọng cô có vẻ gay gắt:

- Tại sao?

- Anh có hẹn đi ăn tối với khách hàng, lý do đó có chính đáng không? - Phương Tuấn nói một cách bức mình.

Giọng Thủy Linh giận dữ:

- Anh bắt đầu dùng cách đó nói chuyện với em rồi phải không?

Rồi cô cúp máy, Phương Tuấn cảm thấy bức mình vô cùng. Anh cũng không gọi lại. Càng ngày

Thủy Linh càng tỏ ra khó chịu quá mức. Không như trước kia chút nào. Trước đây anh thấy cô dễ thương vì cách nói chuyện mềm mỏng, còn bây giờ thì chát chúa đến chói tai. Phụ nữ dễ làm người ta bị lầm thật. Có sống chung mới biết.

Trên đường về, anh định ghé qua gặp cô một lát. Nhưng không muốn tâm trạng bị nặng nề, anh đi luôn về nhà.

Buổi tối anh và Trúc Vân đến gặp ông Khánh ở nhà hàng Đại Dương. Khi ba người đang nói chuyện thì Thủy Linh gọi tới. Phương Tuấn xin lỗi ông Khánh rồi bước ra ngoài.

- Alô.

- Anh đang ở đây vậy?

- Ở nhà hàng với khách.

- Nói chỗ đi, em tới với.

Phương Tuấn không nén được giận dữ:

- Em kiểm soát anh đó hả Linh?

- Anh tưởng tượng cái gì vậy, em muốn tiếp khách với anh không được sao? Trước đây em cũng từng đi chung với anh đó thôi.

Giọng anh khô khan:

- Anh nói không được.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao, anh không thích như vậy, em biết tính anh mà, đừng quản lý cả giờ giấc của anh, để cho anh tự do chút đi.

Thủy Linh vẫn tỉnh bơ:

- Tự do là sao nhỉ? Hay là có vợ anh ở đó, anh sợ mất cuộc vui chứ gì?

- Càng lúc em càng nói chuyện khó nghe. Đúng Trúc Vân đang có mặt ở đây, em biết nên làm gì rồi đấy, hãy cư xử thoáng một chút đi Linh.

- Anh thừa nhận anh muốn trở về với vợ rồi phải không?

- Đừng làm anh ngộp thở nữa.

Nói xong anh tắt máy. Nhưng lập tức tiếng chuông lại vang lên. Anh nhìn màn hình, rồi lẳng lẳng khóa luôn máy.

Khi anh trở vào thì Trúc Vân đang nói chuyện với ông Khánh. Cô không có vẻ gì là bận tâm đến cuộc nói chuyện vừa rồi của anh. Dù trong thâm tâm cô đoán gần như chắc chắn là của ai.

Đang nói chuyện thì đến lượt ông Khánh có điện thoại. Ông ta đi ra ngoài, cả hai im lặng chờ ông tạ Thấy Trúc Vân cứ không ngớt nhìn đồng hồ. Phương Tuấn lên tiếng:

- Em muốn về lắm hả?

- Sợ bé Nam thức giữa chừng, buổi tối không có mẹ nó hay khóc lắm.

- Dĩ Phương giữ nó được mà.

Trúc Vân mỉm cười:

- Tôi vẫn không yên tâm.

- Con anh có người mẹ lý tưởng thật.

Trúc Vân nhướn mắt:

- Huỳnh mĩa tôi đó hả?

- Nói như vậy giống mĩa lắm sao?

Lúc đó ông Khánh trở vào nên cả hai ngưng ngang câu chuyện. Ông Khánh nói như xin lỗi:

- Ở nhà nhắn tôi phải về ngay, không biết có chuyện gì. Xin lỗi cô cậu nhé, mai tôi sẽ gọi điện lại.

Phương Tuấn khoát tay:

- Không sao, chú cứ về trước đi.

- Tôi về trước vậy, thật tình xin lỗi nhé.

Trúc Vân mỉm cười:

- Vâng, chào chú.

Ông ta đi rồi, cô cũng đứng dậy:

- Về thôi.

Phương Tuấn vẫn ngồi yên:

- Ở lại chút nữa đi, gần như trước giờ anh với em không có dịp ngồi với nhau thế này, uống bia với anh đi.

Trúc Vân nhướng nhướng mắt:

- Muốn tôi đóng vai tiếp viên hả?
- Không, nhưng không thể thân mật hơn một chút sao?
- Điều đó khó tưởng tượng lắm.

Và cô bước tới bấm chuông. Cô tiếp viên đi vào, nói ngay khi Phương Tuấn hỏi phiếu thanh toán.

- Dạ, chú Khánh đã thanh toán rồi.

Trúc Vân bật cười, nhận xét:

- Một người quá chu đáo.

Phương Tuấn không trả lời, anh đẩy Trúc Vân đi ra ngoài. Khi cả hai đi trên hành lang anh lên tiếng.

- Lúc này em muốn ám chỉ gì vậy? Có phải em nhắc khéo anh không?
- Nhắc cái gì?
- Sự chu đáo mà anh chưa từng có với em.

Trúc Vân nhún vai:

- Huynh có trí tưởng tượng phong phú thật đấy. Này nhé, nếu muốn thì tôi sẽ nói thẳng với huynh, không việc gì tôi phải bóng gió, đầu óc tôi thô sơ lắm. không quen với những lắt léo đâu.

- Phải không? Anh thấy ngược lại đấy.

Trúc Vân không trả lời, cô im lặng đi bên anh trên hành lang. Lúc đứng trong thang máy, Phương Tuấn bất ngờ đẩy Trúc Vân vào tường. Và cúi xuống hôn cô thật lâu.

- Anh yêu em.

Trúc Vân vẫn đứng yên, khuôn mặt đầy tỉnh táo. Rồi cô đẩy anh ra, nói lạnh lùng:

- Tính tôi không thích xài đồ chung, hôn cùng lúc hai người sẽ mệt cho huynh lắm đấy.
- Trúc Vân.

Trúc Vân không nói. Thấy cửa mở, cô thoát người khỏi anh, đi nhanh ra ngoài. Như vừa rồi không hề có sự cố gì xảy ra với mình.

Ngồi trong xe, cô quay mặt nhìn mãi ra đường. Như cố tránh nói chuyện. Đôi mắt rung rung muốn khóc. Nãy giờ cô đã đóng kịch quá nhiều, và ngay lúc này, nếu mở miệng nói, chắc cô sẽ không tìm nổi mình.

Bên cạnh cô Phương Tuấn cũng im lặng. Gương mặt không vui. Anh hoàn toàn không biết nổi tâm lý Trúc Vân, nên thái độ thẳng thừng của cô làm anh thấy buồn. Và cũng như tâm lý đối với Thủy Linh, anh không trách cô, chỉ thấy mình có lỗi.

Khi đến nhà, anh chỉ ngừng lại trước cổng và nói ngắn gọn:

- Mai anh về.

Nếu Trúc Vân nói một câu hỏi anh đi đâu. Và tỏ vẻ bất mãn, chắc chắn anh sẽ vào nhà ngay. Nhưng cô không nói gì, chỉ bình thản xuống xe, không hề ngoái đầu lại hay chào tạm biệt.

Phương Tuấn đến chỗ Thủy Linh. Cô ra mở cửa. Cô có vẻ bình tĩnh không gay gắt như cuộc gọi lúc nãy. Anh đã chuẩn bị cho một cuộc đối chất gay gắt. Nên thái độ thản nhiên của Thủy Linh làm anh ngạc nhiên. Nhưng đã bắt đầu mệt mỏi vì sự thay đổi liên tục ở cô, nên anh cũng không thấy nhẹ nhàng hơn.

Cả hai ngồi đối diện nhau bên bàn. Phương Tuấn im lặng nhìn cô, như chờ đợi. Thái độ đó làm cô bắt đầu tức lên:

- Anh không có ý định giải thích sao?
- Nếu phải giải thích thì anh có nhiều chuyện để nói lắm, em muốn bắt đầu từ chuyện nào?

Thủy Linh chợt hỏi một câu không đầu không đuôi:

- Anh không thay đồ ra à?
- Chuyện gì nữa đây?

Thủy Linh tiếp tục:

- Có nghĩa là nói chuyện xong anh sẽ về nhà, điều đó cũng có nghĩa là anh bắt đầu coi đây chỉ là chỗ dừng chân miễn cưỡng.

- Nếu em nói chuyện dịu dàng và thẳng thắn, em sẽ dễ thương hơn, sao em thích làm anh căng thẳng quá vậy?

Thủy Linh mím môi cắn hờn:

- Và trong mấy tiếng đồng hồ anh và vợ anh ở nhà hàng, em ở đây cũng căng thẳng như vậy đấy. Anh trả giá thế nào với em đây.

Phương Tuấn gườm gườm nhìn cô:

- Bây giờ em muốn gì?

- Bắt buộc anh phải nói thật, anh nghĩ gì về vợ anh?

Nói xong cô vội sửa lại:

- Chính xác hơn, là anh yêu vợ hay chỉ vì con anh, nói thật lòng đi.

Phương Tuấn nói chậm rãi:

- Từ trước giờ vợ anh không có lỗi gì với anh, chỉ có anh là cư xử vô tình, anh có lỗi và anh muốn sửa lại sai lầm của mình.

Thủy Linh gục gặc đầu:

- Thẳng thắn lắm.

Cô lặng im cố nén cơn đau cuồng loạn đang làm tim cô tan nát. Không còn hoài nghi nữa.

Phương Tuấn yêu vợ hơn là tình nhân như cô. Nói chính xác hơn, anh ta không còn thấy thi vị gì ở mối tình chồng chên này. Cô bật cười chua chát:

- Trước đây em giống như vật thể thân, không có chó thì anh bắt mèo thay vào chỗ anh cần.

Vậy mà em đã tưởng anh muốn xây dựng nghiêm túc với em.

Phương Tuấn nhìn thoáng cô, rồi nói thật lòng:

- Ngày trước anh thật sự muốn như vậy.

- Đó là về lý thuyết, anh chỉ dối lòng anh thôi, anh yêu và cần cô ta, nhưng vì nghĩ cô ta không cần anh, nên anh đem em vào thay thế. Có không?

Thấy Phương Tuấn im lặng, cô cười cay đắng:

- Trả lời thật lòng đi, anh không muốn nói phải không, vậy thì để em nói giùm anh, anh ghen vì cô ta, và muốn trả thù. Vì nếu không yêu, anh sẽ không thay đổi chớp nhoáng như vậy.

- Trong thời gian này, anh muốn có thời gian để nhìn lại tất cả những gì anh đã làm.

- Còn nhìn gì nữa, vừa biết thẳng bé đích thực là con anh, thì anh quay về với vợ ngay, đó là tình yêu chứ không phải bốn phận.

Phương Tuấn lặng im, dù muốn dù không, anh cũng phải công nhận điều cô nói là đúng. Cô đã nói cái điều mà anh đang loay hoay giải thích với mình.

Nhưng nói thật lòng thì anh không nở. Đối với Thủy Linh thì điều đó thật là tàn nhẫn.

Thủy Linh nhìn anh chăm chăm:

- Im lặng tức là thừa nhận phải không, em không hiểu anh thì ai hiểu.

Giọng cô trở nên quyết liệt:

- Anh chọn đi, một là em, hai là Trúc Vân, em biết lúc này em đối đầu với cô ta chứ không phải là con anh đâu.

- Linh, anh không muốn làm em buồn, thật lòng anh không muốn vậy.

- Lúc này đừng đem lòng tốt ra cư xử, em không phải loại người thích nghe người ta ru ngủ đâu, em thực tế lắm.

Phương Tuấn buông thông:

- Vậy thì anh sẽ nói thật, anh sẽ chiều em tất cả, trừ chuyện bắt anh bỏ vợ con anh.

Thủy Linh cười gằn:

- Cuối cùng thì anh cũng đã chọn lựa. Và em cũng cho anh biết, em không hạ mình làm vợ bé của anh đâu.

- Anh cũng không muốn như vậy, anh không tham lam chuyện đó đâu.

- Được, vậy thì em biết em phải làm gì, em cũng đã nghĩ những phương án tối ưu cho em rồi.

Phương Tuấn cúi đầu ngẫm nghĩ. Cách nghĩ thực tế của Thủy Linh làm anh thấy lương tâm đỡ cắn rứt. Nếu như có chia tay thì Thủy Linh sẽ không chịu để mình ngã quỵ hay đau khổ lâu. Cô không phải mẫu người sống thiên về tình cảm.

Anh ngẩng đầu lên:

- Anh sẽ đền bù cho em, em sẽ không phải chịu thiệt thòi đâu.

- Tất nhiên là anh phải đền bù rồi, có điều em chưa nghĩ như thế nào mới là đủ.

Cô nhếch môi cười gằn. Rồi nghiêng rằng:

- Em không phải loại người cho phép người khác coi rẻ mình, anh phải trả giá, trả một giá mà em chấp nhận là sòng phẳng.

Phương Tuấn trầm ngâm:

- Trong tình cảm, không có chuyện sòng phẳng đâu Linh.
- Có đấy, em biết quy nó ra thành giá trị khác.

Thấy Phương Tuấn vô tình nhìn đồng hồ, cơn giận dữ bốc lên, cô nói rít qua kẽ răng:

- Anh nôn nóng về nhà lắm phải không? Vậy thì rút xéo đi, tôi không cần anh, đi đi.

-Thủy Linh.

Nhưng cô không còn tỉnh táo để thấy vẻ nghiêm nghị cảnh cáo đó, cô quát lên:

- Đi đi, về với vợ con chết tiệt của anh đi, đồ khốn nạn.

Vừa nói cô vừa đứng bật dậy, cầm nhanh chiếc ly trên bàn, ném thẳng vào tường, Phương Tuấn cũng đứng phắt lên:

- Đủ rồi Linh, đừng có làm ồn, khuya rồi đó.
- Kệ cha tôi, đi đi.

Phương Tuấn quắc mắt nhìn cô:

- Em càng ngày càng quá đáng lắm, tính dịu dàng của em đâu rồi.
- Gặp một người như anh thì phật cũng phải thành quỷ, anh rút xéo đi.
- Được, anh chiều ý em.

Anh quay ngoắt người, bỏ đi thẳng ra sân. Bên trong, Thủy Linh gục đầu xuống bàn, không khóc mà thở mạnh phập phồng. Đôi mắt cô long lên một ý nghĩ trả thù khốc liệt.

Phương Tuấn mệt mỏi trở về nhà. Trong nhà đã tắt đèn, yên lặng. Anh đi lên phòng mình, và rất ngạc nhiên khi thấy Trúc Vân còn thức. Cô đang ngồi trên máy viết gì đó.

Nhìn dáng điệu cô trong bóng tối mờ mờ, có một vẻ gì đó rất cô đơn. Tự nhiên Phương Tuấn thấy nao nao. Anh bước đến đứng sau lưng, choàng tay qua người cô:

- Anh buồn quá Trúc Vân.

Trúc Vân không nói gì, chỉ vội vã tắt máy, Phương Tuấn thoáng đọc được vài chữ trên màn hình. Anh lờ mờ đoán cô viết nhật ký. Và anh ngầm theo dõi cách cô cất chương trình. Anh sẽ tìm cách đọc sau.

Trúc Vân tắt máy xong, vẫn ngồi im dửng dưng:

- Lần sau huynh đừng làm như vậy, tôi dễ bị giật mình lắm.

Phương Tuấn không trả lời, anh mạnh mẽ kéo cô đứng dậy, ôm siết lấy cô:

- Đừng lạnh nhạt với anh như vậy, anh buồn lắm.
- Mỗi người đều có cái buồn riêng của mình, tôi cũng vậy, và tôi không muốn chia sẻ với huynh, khi buồn tôi cũng tự tìm cách tiêu hoá nỗi buồn của mình thôi.
- Em không thể mềm lòng hơn sao?
- Không, chỉ có chán ngán, huynh có bao giờ nghĩ huynh đã làm tôi mệt mỏi không?
- Vậy thì anh phải làm sao để chuộc lỗi với em, em nói đi.
- Huynh không thể làm điều đó với hai người đâu.

Và không để Phương Tuấn nói, cô lảng lạng lách qua người anh, đến giường lấy gối bỏ qua phòng trẻ ngủ, như tránh ở chung phòng với anh.

Chương 15

Thủy Linh ra mở cửa, chợt cô lùi lại một bước khi thấy người đến tìm mình là bà nội Phương Tuấn. Người mà cô thấy đáng sợ hơn cả Trúc Vân.

Cô chào bà một cách thù ghét ngấm ngấm. Rồi nói với vẻ lễ phép:

- Mời bà vào nhà chơi.

Cô nói ngay khi bà vừa ngồi xuống ghế:

- Bà tìm anh Tuấn phải không? Anh không có ở đây.
- Tôi biết, nó đang ở nhà đấy, thật ra tôi chỉ đến tìm cháu thôi.
- Vậy à?
- Dù không tiếp xúc nhiều, nhưng nghe qua cách nói chuyện cũng biết cháu là người thực tế, vì vậy mà tôi muốn nói chuyện thẳng thắn với cháu.
- Vâng, bà nói đi.

Bà nội chột nhìn quanh phòng:

- Nhà này là cháu thuê à?

Đó là Phương Tuấn thuê cho cô Thủy Linh hơi nhột nhạt, nhưng cũng gật đầu:

- Vâng.

- Thắng Tuấn cũng rộng rãi lắm, thuê một chỗ thế này, tiền tháng không phải là ít đâu.

Vậy là chuyện này bà nội cũng biết, chuyện gì anh cũng kể với gia đình - Ý nghĩ đó làm Thủy Linh chột giận điếng.

Cô bật nói mĩa mai:

- Anh Tuấn trung thực thật đấy, chuyện gì cũng nói, không biết anh ta có kể với gia đình chuyện lên giường với con không.

"Đồ vô phép" bà nội giận tái người. Không ngờ cô dám mất dạy như vậy. Vốn là người từng trải mà bà cũng không bình tĩnh nổi.

Bà im lặng cô trấn tĩnh rồi cười nhạt:

- Con gái bây giờ hình như coi đức hạnh nhẹ quá, cháu nói chuyện với người lớn như vậy, ra đời không sợ thua ai nhỉ?

Thủy Linh rất ghét cách mắng vào đầu đó, cô nổi khùng lên, và chanh chua:

- Tất nhiên là tôi không hề thua người khác bao giờ, nhất là người đó không đáng để tôi nề.

- Vậy à?

Bà ngồi im một lát, cố nén cơn giận. Rồi nói một cách nghiêm khắc:

- Có những chuyện phải chấp nhận chịu thua đấy cháu, vấn đề là phải biết dung hòa giữa người và ta thôi.

Thủy Linh nói thẳng:

- Ý bà muốn bảo tôi đã thua cháu dâu bà chứ gì, chuyện đó chưa chắc đâu, vấn đề là tôi muốn hay không thôi.

- Có những chuyện nằm ngoài ý muốn của mình đấy cháu.

Thủy Linh nhìn đi chỗ khác, cô nói một cách cay đắng:

- Trúc Vân sướng thật, cô ta chẳng cần phải giữ chồng, vì đã có người khác giữ gìn mình. Tôi hơi ngạc nhiên là bà đứng ra giải quyết chuyện này, bà không dưỡng già sao?

Bà nội rất muốn cho cô gái này một cái tát, kèm theo một câu mắng thật nặng. Nhưng chẳng lẽ mình gây với cô ta Cho nên bà vẫn điềm nhiên:

- Vấn đề không phải là ai đứng ra giải quyết sai lầm của con cháu. Mà là cách giải quyết có hợp lý không, cháu có nghĩ vậy không?

- Vậy bà định giải quyết cách nào đây?

Bà nội không nói thẳng ngay, chỉ nhìn quanh nhà một lần nữa:

- Trước mắt là vấn đề cuộc sống của cháu, nếu thắng Tuấn ngừng trợ cấp, cháu sẽ khốn đốn đấy.

Thủy Linh bật lên:

- Anh ấy dám không?

Bà nội nói thong thả:

- Nếu cháu đi kiện, thì cháu dùng tư cách gì đây, cháu chẳng có hôn nhân hợp pháp, cũng không con cái ràng buộc, cháu lấy gì để trói buộc Phương Tuấn?

Thủy Linh im lặng, cô đã suy nghĩ chuyện này. Và thấy phần thua thiệt thuộc về mình. Nhưng tức quá cô nói bừa mà thôi.

Bà nội không cần nhìn cũng hiểu được sự im lặng của cô nghĩa là gì, và bà nói tiếp:

- Không có sự ràng buộc pháp lý, và cả tình cảm cũng không còn đâu cháu ạ.

Thủy Linh nhếch môi:

- Sao bà biết không còn, anh ta chẳng phải loại người dễ quên đâu, sau cơn sốc, anh ta sẽ quay về với tôi. Lúc đó bà sẽ là người chịu trách nhiệm đấy, bà đã chia rẽ chúng tôi.

- Cháu tin như vậy à?

Thấy vẻ cố chấp trên mặt cô, bà buông một tiếng cười nhỏ:

- Tuổi trẻ cái gì cũng háo thắng và tự tin, nó có cái hay của nó, nhưng cũng có dở đấy. Sự tự tin quá mức làm người ta trở nên chủ quan, và không chịu nhìn đúng hoàn cảnh của mình.

Thủy Linh không ngờ đến nỗi không hiểu bà muốn nói gì. Tất nhiên là cô rất hiểu hoàn cảnh của mình, hiểu rõ hơn cả bà. Nhưng cô không đại gì nói, trừ phi bà muốn thỏa thuận một điều

gì đó.

Bà nội nói thẳng:

- Để đền bù cho sự mất mát của cháu, tôi sẽ cho cháu một số tiền, từ đó cháu có thể sống thoải mái.

Đó là điều Thủy Linh muốn nói với Phương Tuấn. Nhưng chưa kịp nói, tuy vậy, cô cũng làm ra vẻ bị xúc phạm:

- Bà nghĩ dùng tiền là có thể lấy được tình cảm sao?

- Với một tình cảm gương ép thì tiền đôi lúc lại có giá trị hơn đấy cháu.

- Tôi sẽ nói chuyện này với anh Tuấn.

- Cũng được, tôi không ép cháu, nhưng tôi nghĩ cháu nên tỉnh táo nhìn đúng hoàn cảnh của mình.

- Tôi biết.

- Có thể cháu biết, nhưng cháu không hiểu điều này, hôn nhân có sức trói buộc ghê gớm. Tình cảm ngoài gia đình không đủ sức trói buộc người đàn ông lâu đâu.

- Nhưng tôi đã đến với anh ta trước.

Bà nội điềm nhiên:

- Cái đó không có nghĩa lý gì, tình cảm mà không có gì nuôi dưỡng, dễ làm người ta nhàm chán lắm.

Thấy Thủy Linh cong môi định nói, bà khoát tay nói tiếp:

- Cháu rất sai lầm khi chịu sống chung với người đàn ông có vợ. Mặc dù người đó mâu thuẫn với gia đình, nhưng đã ly dị đâu. Và cho dù ly dị, chưa chắc họ không còn quyến luyến gia đình.

Thủy Linh ngồi lặng người tức giận. Điều này đang làm cô bị dày vò. Nhưng thà cô tự biết chứ đừng để người khác nói.

Cơn tức làm cô mất bình tĩnh, cô buông một câu hằn học

- Cho nên mới nói, anh ta là đồ khốn nạn gặt gặt con gái.

Bà nội mỉm cười:

- Nó không cố ý gạt, vấn đề là hoàn cảnh thay đổi thì tình cảm cũng thay đổi theo, cháu nên nhìn vấn đề cho đúng.

- Đó là cháu của bà, bà phải bên vực chứ.

Bà nội lại cười, và bỏ qua cách nói trẻ con của cô:

- Vấn đề là cháu đã thiếu tự chủ và sự phán đoán. Mình là con gái, phải giữ mình cháu ạ. Đừng làm cho mình mất giá trị trong mắt người đàn ông.

Thủy Linh không chịu nổi cơn đau cứ nhói nhói tim cô Cô đứng bật dậy:

- Bà đừng nói nữa.

- Không nên né tránh, cái gì đã làm thì hãy dũng cảm nhìn thẳng vào nó, và tỉnh táo giải quyết vấn đề.

- Tôi không muốn nghĩ gì nữa hết. Cứ nghĩ đến chuyện bị phản bội thì tôi phát điên lên, bà đừng nói nữa.

- Bây giờ nếu có người nào giúp cháu tỉnh táo, thì người đó là tôi đấy. Tôi đến với cháu giải quyết vấn đề thôi.

- Cháu gây ra thì bà đi dàn xếp, hay thật, vợ anh ta đúng là có phước.

- Trúc Vân không có phước đâu, nó cũng đã từng bị cháu cướp chồng đấy. Nỗi khổ của nó tôi nghĩ cháu biết đấy.

Trong lúc này, ý nghĩ mình làm khổ được Trúc Vân làm Thủy Linh thấy khuây khỏa đôi chút. Và cô nói đầy ác ý:

- Nếu vậy cháu của bà sẽ không yên ổn trở về đâu, anh ta phải trả giá.

Bà nội không hiểu ý Thủy Linh, bà nói điềm nhiên:

- Trong lúc giận cháu có thể hăm dọa, nhưng khi bình tĩnh, cháu sẽ không dám làm gì cả.

Bà ngừng lại như trấn tĩnh:

- Nếu cháu đến công ty bêu xấu nó, thì việc trước tiên là cháu bị xấu hổ. Phương Tuấn nóng tính lắm, nếu làm nó bị mất mặt, nó có thể nặng tay với cháu đấy.

Như sợ Thủy Linh chưa chịu nhận ra, bà nói thêm:

- Xét về dư luận, thì người vẫn bên vực người vợ hơn, họ sẽ bảo cháu vừa đánh trống vừa la làng, đối với người phụ nữ thì đó là hành động xấu xa nhất.

Thủy Linh "hừ" một tiếng, nhưng không nói gì. Bà nội tiếp tục thuyết phục:

- Tôi biết cháu hận lắm, nhưng giải quyết theo kiểu trả thù chẳng những không có lợi, mà cháu còn biến mình thành trò cười, cho nên hãy thực tế đi cháu ạ.

Thủy Linh nhếch môi:

- Bà nói sẽ đền bù tôi, vậy bao nhiêu?
- Cháu muốn bao nhiêu?
- Một căn nhà mặt tiền, ở gần khu vực nhà bà.
- Chi vậy? Tôi nghĩ cháu nên ở xa để đừng gặp mặt thằng Tuấn, như vậy hay hơn.
- Tôi không cần biết cái gì khác, bà biết đó, bà ở khu trung tâm của thành phố, bà biết giá trị của nó mà.

Bà nội lặng thinh quan sát Thủy Linh. Một cô gái mới hai mấy tuổi mà biết cách khai thác lợi thế của mình, biết lợi dụng để đòi hỏi, khi cô ta trở thành đàn bà từng trải, cô ta sẽ ghê gớm đến đâu.

Rõ ràng cô ta muốn làm khó bà. Bà rất muốn mắng vào mặt cô, nhưng chỉ cười nhạt:

- Cháu có đòi hỏi quá hay không, phải biết nhún nhường một chút chứ.
- Anh Tuấn có một cơ ngơi như vậy, cho bao nhiêu đó nhằm gì anh ta.
- Nhưng cơ ngơi đó không phải tự nhiên mà chúng tôi có, phải vất vả thế nào mới gây dựng lên, cháu có biết không?

Thủy Linh thản nhiên:

- Tôi không cần biết, tôi muốn như vậy đấy, một căn nhà hai tầng, mặt tiền, ở gần nhà bà, vậy đấy. Còn nữa, còn phải kèm theo số vốn để tôi mở công ty, không lớn bằng công ty bà, nhưng nó sẽ là của tôi.

Bà nội tức lịm người. Nhưng chỉ cười nhạt:

- Có tham lam quá không?
- Để đổi lấy sự phản bội, như vậy không quá đáng đâu.
- Hãy cư xử dung hoà một chút cháu ạ, nên biết mình biết ta, tham quá coi chừng cháu mất tất cả đấy.
- Nếu bà thấy vậy là không được thì hãy gọi anh Tuấn đến đây nói chuyện với tôi đi.
- Cháu nghĩ nó sẽ chiều theo mọi đòi hỏi của cháu sao?
- Bà bảo tôi tham, nhưng bà mới là tham và keo kiệt, tài sản của bà như vậy, cho bao nhiêu đó mà tiếc sao? Còn tôi mất chồng thì sao đây.

Giọng bà chế giễu:

- Chồng cháu lúc nào vậy? Tôi nhớ là tôi chưa bao giờ bước tới gia đình hỏi cưới cho cháu cho thằng Tuấn, chính xác hơn, là tôi chỉ có một cháu dâu thôi.

Thủy Linh đau đặng, môi cứng nhắc tức giận. Cô còn đang nghĩ cách trả miếng thì bà nội đã đứng lên.

- Tôi về đây, cháu cứ suy nghĩ thêm đi.

Rồi bà đi ra, sau khi ném cho cô cái nhìn kém thân thiện.

Bà đi ra rồi, Thủy Linh vẫn còn ngồi yên, tức run bần bật. Những ý nghĩ mà cô sắp xếp đã tan biến. Giờ đây trong cô chỉ còn ngùn ngụt ý muốn trả thù.

Và vì không thể làm gì được bà cáo già đó, nên cô rút tất cả tức giận vào Trúc Vân. Nếu mấy ngày trước cô còn chút khôn ngoan, thì bây giờ nó trở nên mù mờ. Quyền lợi sẽ đòi sau, nhưng trước khi có cái đó, cô sẽ làm cho gia đình họ điêu đứng.

Đầu tuần cô xin nghỉ làm buổi sáng, và xông xáo đến công ty tìm Phương Tuấn.

Cô đi thẳng lên lầu, đi thẳng vào phòng Phương Tuấn. Cô thư ký vội bước tới cản:

- Xin lỗi, chị tìm ai?
- Tìm anh Tuấn, anh ta có trong đó không?

Cô thư ký mới vào nên không biết Thủy Linh là ai, cô ta lịch sự từ chối:

- Chị có hẹn trước không?
- Cần gì phải hẹn, cô biết tôi là ai không, coi chừng bị mất việc đấy, tránh ra.

Cả hai còn đang đôi co, thì Phương Tuấn đi ra:

- Chuyện gì vậy?

Cô thư ký quay lại:

- Dạ, chị này đòi vô trong đó, em...

Phương Tuấn khoát tay:

- Để cô ta vô đi.

Thủy Linh nhìn cô bé một cách đắc thắng:

- Lần sau nhớ mặt tôi nhé, trước đây tôi cũng làm ở vị trí như cô đấy.

Cô ta làm thính. Nhưng có vẻ ghét người khách trước mặt. Cô ta nói một tiếng xin lỗi đầy ác cảm. Rồi đến bàn làm việc của mình.

Thủy Linh đi theo Phương Tuấn, vừa vào phòng anh ta đã chỉnh ngay:

- Em nên có thái độ nhẹ nhàng một chút, dù thế nào đi nữa cũng nên tôn trọng anh, đừng bao giờ la lối như vậy.

Thủy Linh nhếch môi:

- Hôm nay lên giọng ông chủ với em nữa đấy.

- Em đi đâu vậy? Nếu cứ nghĩ làm kiểu đó, coi chừng em bị mất việc đấy.

Thủy Linh thần nhiên:

- Bây giờ anh là giám đốc, không lẽ anh không cho em một chỗ làm ở đây được sao?

Phương Tuấn nghiêm nghị:

- Mai mốt Trúc Vân sẽ trở lại làm, ở đây không cần người.

Anh chợt nhấn giọng:

- Và anh chỉ có thể dùng uy tín một lần để tìm cho em chỗ làm tốt, nếu em không biết giữ gìn tự em làm mất uy tín của em đấy, sẽ không có công ty nào dám nhận em đâu.

Thủy Linh cười gằn một tiếng:

- Bây giờ bắt đầu cư xử với em thế đấy, không giống lúc trước chút nào, giống cái lúc mà anh bị vợ cắm sừng phải cần đến em đấy.

Phương Tuấn trừng mắt nhìn cô:

- Cấm em nói về Trúc Vân như vậy, đừng bôi nhọ vợ anh, trong khi em thừa biết là không phải như vậy.

- Bây giờ bệnh vợ ra mặt rồi sao?

Phương Tuấn lắc đầu, nói qua chuyện khác:

- Em tới đây chi vậy?

Nhưng Thủy Linh vẫn còn tức câu nói của anh, cô đay nghiến:

- Trước đây chưa khi nào em ngờ rằng có lúc anh trở mặt như vậy, Phương Tuấn là người như vậy đó sao? Kêu con nhỏ đó làm cho em ly chanh đi.

Phương Tuấn cau mày:

- Em muốn uống nước à?

- Không được nữa sao?

Phương Tuấn bước ra ngoài bảo cô thư ký:

- Cô làm nước chanh mang lên cho tôi.

Linh dẫn theo:

- Nhớ để vỏ nghe.

Tuấn không để ý đòi hỏi của cô, anh quay vào, đến ngồi xuống phía salon:

- Em tới chi vậy?

- Bà nội anh tới gặp em, anh biết không?

- Biết.

- Vậy là có sự bàn bạc rồi à?

- Anh không biết nội tới đó, sau khi về nội mới nói

- Anh thấy thế nào?

Tuấn nói chậm rãi:

- Anh thấy em đã đòi việc không thể thực hiện được, không phải riêng nội anh, mà tất cả mọi người đều không thể đồng ý.

- Còn anh thì sao? Anh trả lời đi, em muốn biết ý kiến của anh kìa.

Ngay lúc đó cô thư ký bước vào. Dù Tuấn không bảo, nhưng cô ta cũng làm cho anh ly café. Cô ta nhẹ nhàng đặt trước mặt mỗi người rồi đi ra.

Linh không uống. Cô nghiêng người tới vớt vỏ chanh ra giơ nó lên lưng chừng trước mặt:

- Anh biết anh giống cái gì không?

- Em muốn ám chỉ gì?

Linh cười gằn:
-Anh thuộc loại vắt chanh bỏ vỏ giống như thế này này.
Tuấn mím môi nhìn cô:
-Em học được cách nói vô đầu người khác lúc nào vậy?
-Với những người như anh, chỉ có thể dung cách đó thôi, phải anh là người như thế đấy, vắt chanh bỏ vỏ. Những người như anh sẽ làm cuộc sống trở nên buồn thiu đấy.
Tuấn ngả người ra sau, tay khoanh trước ngực, thái độ điềm tĩnh:
-Em hãy nói ý muốn của em đi, em muốn gì ở anh, đừng mặt sát nhau làm gì, nó không có kết quả tốt đẹp đâu.
Linh trở lại câu chuyện lúc nãy:
-Em đã hỏi anh nghĩ gì về chuyện nội anh đến em, anh trả lời đi.
Tuấn mỉm cười:
-Anh thấy em đã đòi hỏi quá đáng.
Linh chồm người tới trước, đôi mắt long lên:
-Nói như vậy mà anh cười được sao?
-Vì nếu không cười, chắc anh phải bực mình lên mất, em biết không, những gì em đòi hỏi, có đến mười năm làm cật lực, chưa chắc anh đã xây dựng được. Và tài sản này là của nội anh, anh không có quyền gì cả.
-Vậy còn sự thiệt thòi của em thì sao?
-Anh biết anh có lỗi, nhưng em hãy dung hòa một chút, đừng lấn anh vào tường Linh ạ.
-Anh đã lấn em vào tường trước.
-Anh biết lỗi của anh, rất biết điều đó, cho nên anh muốn đền bù cho em, và ngược lại, anh mong em hãy cho anh thực hiện trong khả năng của anh.
Linh làm căng luôn:
-Nếu em đòi chia nửa gia tài của gia đình anh, anh còn khốn đốn hơn nhiều, đằng này em chỉ đòi bao nhiêu đó, anh không thấy là anh có nhiều hơn em sao?
-Em không thể so sánh như vậy.
-Anh có thể keo kiệt với người mà anh dụ dỗ rồi bỏ rơi người ta sao, như vậy gọi là sở Khanh đấy.
Tuấn lắc đầu:
-Em rất biết cách dồn người khác vào chân tường. Anh không muốn cư xử thẳng tay với em, vì vậy hãy tạo điều kiện cho anh chuộc lỗi với em đi.
-Em không biết, em đã mất mát quá nhiều rồi, anh đền bù cho em đi.
Cô cầm ly chanh, đẩy tới trước mặt Tuấn:
-Đừng để anh giống thế này, danh tiếng của giám đốc lớn lắm đấy, để mất thì khó làm ăn lắm.
-Em dọa anh đó sao?
-Em không dọa, chỉ muốn anh hiểu biết một chút thôi, em về đây.
Rồi cô hầm hầm đứng dậy, xô cửa đi ra.
Tiếng động làm cô thư ký giật bắn mình qua lại. Linh nhìn cô ta một cách bực dọc:
-Sao dễ giật mình vậy? Hừ.
Trong phòng, Tuấn nghe hết nhưng anh cố nén giận ngồi im. Linh càng ngày càng quá quắt. Anh biết sáng nay cô cố ý đến công ty để quấy. Và biết đâu mai một cô ta sẽ tiếp tục đến la lối, làm mất mặt anh.
Tuấn ngả người ra thành ghế, cảm thấy mình bất lực. Anh có thể thẳng tay với những đối thủ của mình trên thương trường. Nhưng với người phụ nữ mà mình từng yêu thương, anh không thể mạnh tay. Chính vì vậy mà anh có cảm giác bất lực.
Nhớ tới chuyện cô đòi đến đây làm, khuôn mặt anh trở nên tối sầm. Anh có cảm tưởng cô cố tình quấy đủ cách cho anh không yên ổn. Và lần đầu tiên, anh có cảm giác ghét người phụ nữ tham lam và nham hiểm này.
Buổi chiều về nhà, bà nội gọi anh vào phòng. Bà hỏi ngay khi anh vừa ngồi xuống:
-Linh tới tìm con chi vậy?
Bà nội suốt ngày ở nhà, vậy mà trong công ty có chuyện gì bà cũng biết. Điều này làm Tuấn thật sự nể bà. Bất giác anh cười âu yếm:
-Nội lúc nào cũng có mạng lưới quản lý con phải không?

Bà nội phì cười:

- Con cố ảo tưởng hay đấy. Không chừng mai mốt nội phải làm vậy, thế nào?
- Cô ấy đòi con phải cho những thứ cô ấy muốn, và yêu cầu đến công ty làm.
- Con bé này, chẳng biết dừng lại đúng lúc, cứ lấn người ta vào chân tường, đúng là khôn ngoan nhưng nó còn khờ lắm.

Tuấn trầm ngâm:

Đù sao cô ta cũng đang bị sốc, và thật ra con có lỗi quá lớn.

Bà nội điềm nhiên:

- Chính vì con có lỗi một phần, nên nội muốn đền bù cho nó, nhưng nếu tham lam quá, nó sẽ mất tất cả.

Tuấn hơi cúi đầu:

- Con không muốn đi đến kết cuộc đó. Con thật lòng thương hại cô ta.
- Con thấy mình có lỗi, ở góc độ nào đó thì đúng, nhưng nếu nỗ lực suốt thì nó đã không dễ dãi cho con.
- Nội à...
- Để nội nói cho hết, nó là con gái, sao dễ dàng dâng hiến cho người đã có vợ, không để người ta cười hời hợt mà lại tự làm mất giá trị của mình như thế.

Tuấn thở dài:

- Tình yêu không có lỗi đâu nội, nếu không yêu con thì cô ta không hy sinh như thế.

Bà nội cười không đồng tình:

- Đừng đổ thừa cho tình yêu, một cô gái đứng đắn sẽ biết cách giữ giá trị của mình.

Và bà nói thẳng thắn:

- Và nó không phải hy sinh vì tình yêu, nó đã moi ở con khá nhiều tiền đấy.

Tuấn chột đỏ mặt. Anh biết bà nội đã cho người kế toán đến để kiểm tra Chuyện này coi như ai cũng lờ đi. Nhưng bây giờ bà đem ra nói, anh thấy xấu hổ vô cùng.

Bà nội tế nhị nói qua chuyện khác:

- Nếu nó chỉ nghĩ đến tình yêu thì nó đã không xúi con vừa ly dị mà vừa dành công ty, con bé tham lam và muốn cướp giật của Trúc Vân. Nội không chấp nhận được đâu.

Trời ơi, cả chuyện bí mật của anh và Linh nội cũng biết. Có cái gì giấu được cặp mắt tinh đời của nội. Càng nghĩ Tuấn càng thấy xấu hổ, anh bật lên:

- Nội thật tuyệt vời

Anh khoát tay trong cử chỉ bất lực:

- Làm sao nội biết được tất cả mọi chuyện chứ.

Bà nội mỉm cười:

- Có những chuyện mà nội không biết, đó là quá khứ của Trúc Vân.
- Không biết sao nội cứ bảo vệ cô ấy tuyệt đối như vậy?
- Vì nội không nhìn quá khứ của một người để đánh giá hiện tại và tương lai. Trúc Vân bước vào nhà này đã chịu sự tẻ lạnh của con, nó nhẫn nhịn quá mức mà một đứa con gái như nó có thể chịu, chỉ có con không thấy thôi.
- Cổ không ghen với Linh vì không yêu thương gì con, bây giờ cũng vậy.

Bà nội lắc đầu, mỉm cười như có chút chế giễu:

- Con thành công ngoài đời, nhưng lại thất bại trong việc hiểu người là vợ con. Nội cũng từng có tuổi trẻ, cũng biết yêu thương, làm sao nội không hiểu được tâm trạng của nó.
- Cổ có tâm trạng gì liên quan đến con, nội nói đi.

Bà nội nói một cách âu yếm:

- Con bé này ngoài mặt làm ra vẻ kiêu hãnh, nhưng trong lòng thì đau khổ ngấm ngấm, nội cứ làm như không biết, chứ làm sao nó qua mắt được nội.

Tuấn nhìn bà nghi ngờ. Rồi trầm ngâm suy nghĩ. Anh không nghĩ bà nội nói sai, nhưng chuyện Trúc Vân đau khổ vì anh thì rất đáng nghi ngờ.

Và anh buông thõng:

- Con cũng mong cô ta đau khổ vì con, điều đó còn có thể có hy vọng hàn gắn.
- Chuyện này nội sẽ không giúp con đâu, đó là việc của con đấy.

Tuấn mỉm cười:

- Con cũng không muốn ai giúp đỡ con chuyện tình cảm, con còn tự ái của con mà nội.

-Vậy con sẽ làm gì để làm hòa với vợ con?

Tuấn bật cười:

-Bí mật của con mà nội.

Bà nội cũng cười. Rồi nói như nhắc:

-Hôm nay là đúng ba năm ngày cưới của con đấy. Con định sẽ làm gì?

-Vậy sao?

Tuấn bật kêu lên vì bất ngờ. Anh cảm thấy bối rối lẫn xấu hổ với bà. Đó là cách nhắc khéo. Nếu bà không nói ra thì anh không tài nào nhớ. Anh bước qua ngòai bên cạnh ôm lấy bà:

-Con đã từng thấy nội tuyệt vời, mà con chắc Trúc Vân cũng thấy như vậy.

Bà nội ngồi yên cười:

-Lâu lắm rồi mới nghe con nhắc lại câu này, nghe dễ chịu lắm đấy.

Và bà đẩy anh ra:

-Vẫn còn kịp ngày đấy, con hãy làm điều cần thiết đi.

-Vâng.

Tuấn lững thững đi ra ngoài, vừa đi vừa suy nghĩ. Anh muốn làm một điều gì đó cho Trúc Vân.

Đi chơi chẳng hạn. Nhưng ý nghĩ đó làm anh thấy buồn cười. Đời nào Vân chịu đi với anh cái kiểu lãng mạn như thế. Cô có khi nào chịu bỏ bé Nam ở nhà đâu. Mà nếu không có bé Nam thì cô cũng chẳng chịu đi đâu với anh.

Cuối cùng, anh quyết định tặng Vân một bộ nữ trang.

Anh đến tiệm kim hoàn, lựa suốt gần hai tiếng đồng hồ mới chọn được một bộ vừa ý. Mua xong anh mới nhớ Vân chẳng khi nào chịu mang nữ trang. Cô bảo nó làm vướng víu. Nhưng dù sao anh vẫn thích nhìn cô diện lên.

Hình như từ lúc có chồng Vân bỏ hẳn thói quen trang điểm, anh nhớ trước kia cô rất mê.

Hình như có chồng kiểu đó làm cô chán nản, không thiết gì đến ngoại hình của mình.

Buổi tối, anh chơi với bé Nam đến lúc nó ngủ mới giao lại cho dì Phương. Vân rảnh rồi lại ngồi vào máy chơi game. Khi Tuấn vào phòng cô vẫn ngồi say mê trước máy.

Tuấn ngăm quan sát Vân. Hình như cô hoàn toàn không nhớ hôm nay là ngày gì.

Anh kiên nhẫn ngồi chờ cô chơi cho xong. Mãi đến khuya, Vân mới tắt máy. Cô định đứng dậy thì Tuấn bước đến ngồi xuống bên cạnh cô:

-Em nhớ hôm nay là ngày gì không?

Vân nhìn anh không hiểu:

-Ngày gì?

Tuấn khẽ vuốt sống mũi như che lấp sự bối rối:

-Kỷ niệm ngày cưới của mình mà có vẻ lặng lẽ quá phải không?

-Vậy hả?

Vân chỉ hơi nhướn mắt ngạc nhiên. Thật tình điều này hoàn toàn không có ý nghĩa gì với cô, nhưng cô không nói ra, chỉ nói một cách thờ ơ:

-Lâu quá rồi, những ngày như vậy khó nhớ quá.

Tuấn chìa chiếc hộp nhung đỏ ra trước mặt cô:

-Tặng em

Hình như cử chỉ của anh làm Vân buồn cười hơn là cảm động. Cô nhìn chiếc hộp, nói nhỏ:

-Cám ơn huynh nha.

-Em mở ra xem đi.

Vân mở nắp hộp. Tuấn nhìn cô chăm chú. Đôi mắt cô mở lớn như thích thú và cô bật lên:

-Làm sao huynh nghĩ ra thế, đẹp quá!

Cô nhìn một lát. Rõ ràng là rất thích. Rồi cô nói khách sáo:

-Cám ơn huynh nha.

-Sao anh không thấy em mang nữ trang, anh nhớ trước đây em thay đổi nó liên tục, có chồng rồi không muốn làm đẹp phải không?

-Huynh nói vậy tôi mới nhớ là tôi từng thích những cái này.

Cô im lặng một chút. Rồi nói với vẻ cảm động:

-Thấm mỷ của huynh cao lắm đấy.

-Em mang thử đi.

Vừa nói anh vừa cầm sợi dây chuyền lên, choàng qua cổ cô. Rồi đeo chiếc vòng vào cánh tay

tròn trĩnh của cô.

-Anh muốn em mang nó luôn, cho anh nhìn em, được chứ Vân?

Vân gật đầu:

-Tôi thích bộ này lắm.

Cô định nói tiếp cái gì đó. Nhưng có tiếng chuộng reo làm cô ngưng ngang. Và nghiêng người tới cầm máy:

-Alô.

Bên kia đầu dây, giọng Linh vang lên thách thức:

-Xin lỗi, chị cho tôi gặp anh Tuấn.

-Chờ một chút

Cô đưa máy cho Tuấn:

-Gọi huynh đấy.

Rồi cô lảng lảng đứng lên, đi qua chỗ khác như không muốn nghe chuyện riêng của Tuấn.

Anh nhìn theo cô Rồi lên tiếng:

-Alô, tôi nghe.

-Em đây.

-Thủy Linh?

-Sao anh thắng thốt vậy? Em vẫn thường gọi điện cho anh đấy thôi, hay anh quên mất tên em rồi.

Tuấn nghiêm giọng:

-Em gọi có chuyện gì? Giờ này khuya rồi, em chưa ngủ sao?

-Không thể ngủ.

-Sao vậy, có chuyện gì?

-Anh qua đây ngay đi, qua ngay bây giờ đi.

-Bây giờ khuya rồi, em không biết sao? Có chuyện gì em nói luôn đi.

Linh rên lên:

-Em đau bụng quá, anh qua đưa em đi bệnh viện đi, giờ này em không dám nhờ ai cả. Một mình em em sợ ra đường lắm.

-Được rồi, chờ anh một chút.

Tuấn bỏ máy xuống. Đứng thờ người suy nghĩ. Rồi anh quay đầu tìm Vân. Cô đang thay áo và đang ngồi trước bàn phấn. Dáng điệu phớt lờ như không nghe thấy gì.

Tuấn cảm thấy khó xử. Anh đến đứng bên cạnh cô, nói lưng chừng:

-Anh phải ra ngoài một chút, xin lỗi em.

Vân thản nhiên như không:

-Sao lại nói thế với tôi, chuyện của huynh dính dáng gì đến tôi mà xin lỗi.

Cách nói của cô làm Tuấn không thể nói gì tiếp. Anh lắc đầu chán nản. Nhưng vẫn đến túm thay áo. Rồi đi ra ngoài.

Khi anh đến nhà Linh thì thấy đèn còn sáng. Cô đang ngồi co chân trên ghế, nhăn nhó:

-Sao lâu quá vậy? Em đau chết người mà phải ngồi đây chờ anh, còn anh thì phải xin phép cô ta mới được đi phải không?

-Đừng nói khó nghe như vậy, em đau ở đâu?

-Đau bụng, không biết tại sao nữa, em đi không nổi, chắc em chết mất.

Tuấn quan sát cô một lúc:

-Em có uống thuốc gì chưa?

-Chưa.

-Từ đó giờ có đau như vậy lần nào không?

Linh thở từng cơn:

-Chưa bao giờ bị thế này, mà em cũng không biết đó là cái gì nữa.

-Anh đưa em đến bệnh viện, đứng dậy nổi không?

-Không.

Tuấn cúi xuống bế cô lên, đi ra cửa.

Linh nhìn nét mặt lạnh căm của anh. Rồi vùi mặt vào ngực anh, rên rỉ:

-Em đau quá, chết thôi. Không chừng chết lại sướng hơn là chịu thế này.

Thấy Tuấn không trả lời, cô nói tiếp:

-Anh muốn em chết lắm phải không? Có khi như vậy là giải thoát cho anh.
- Đừng nói bậy, em cố chịu đau đi, dù cho là bệnh gì thì cũng có cách trị thôi, đừng nghĩ quẩn như vậy.
Linh không nói gì nữa. Ngồi trong xe cô ngã hẳn vào Tuấn. Khiế anh lái xe một cách khó khăn. Nhưng anh vẫn để yên.
Một lát, Linh ngước lên nhìn anh, nói khẽ:
-Em yêu anh.
Tuấn quay lại nhìn cô, như nghe chuyện giả tưởng. Lúc này mà Linh còn sức để nói chuyện đó sao?
Anh im lặng không trả lời cô Linh nói qua hơi thở:
-Anh còn yêu em không? Còn nghĩ gì đến em không?
-Em hết đau chưa?
-Còn đau lắm.
-Vậy mà em đủ sức nói mấy chuyện đó, em lạ thật.
-Cổ lẽ vì em nhớ anh quá.
Tuấn quay lại nhìn cô lần nữa. Khuôn mặt anh im lìm hẳn đi, anh bắt đầu nghi ngờ. Nhưng vẫn không nói gì.
Làm sao trong một cơn đau như vậy, cô còn tâm trí để nói chuyện yêu đương? Ai chứ Linh có thể đóng kịch lắm. Cô đâu phải là người ngay thẳng.
Nghĩ vậy, Tuấn chợt rẽ vào một con đường vắng. Anh chọn nơi khá tối, thắng xe lại. Linh chưa kịp hỏi thì anh đã dựng cô dậy, ôm hôn cô thật lâu:
-Em nhớ anh nhiều vậy sao?
Linh hơi bất ngờ vì cách biểu hiện đó. Nhưng rồi cô không nghĩ ngợi gì được. Và cô choàng tay qua cổ anh, đáp trả một cách nghiêng ngả:
-Em vẫn còn yêu anh lắm, không quên anh được.
Tuấn im lặng ôm cô trong tay một lát. Rồi buông ra, giọng anh tỉnh táo gần như hỏi tội:
-Em không đau gì hết phải không?
Linh sửng người, chết trân không nói được. Tuấn im lặng nhìn cô một lát. Trong bóng tối, anh vẫn thấy được vẻ mặt sượng ngất của cô, anh hỏi thản nhiên:
-Em cùng cách này để gọi anh đến à? Nói thật đi.
-Em...
Tuấn khoát tay chặn lại:
- Đừng nói dối, không qua được anh đâu, có phải em dùng cách này để gọi anh không?
Linh quẽ tái người. Cô mím môi im lặng. Rồi chợt tức lồng lên:
-Anh biết nên anh dùng cách đó để vạch mặt em phải không? Anh cũng biết cách lường gạt lắm.
Tuấn cười nhếch môi:
-Em biết anh ghét nhất không? Đó là sự gạt gẫm, dù là vì yêu, anh đã từng nói với em, cái gì cứ nói thẳng, đừng bao giờ bày trò gạt anh, em không nhớ sao?
Linh hết còn cảm giác quay quắt nhớ nữa, cách xử sự của anh làm cô tức bầm gan:
-Với một người yêu anh mà anh cư xử như vậy sao?
Tuấn vẫn lạnh lùng:
-Có nhiều cách bày tỏ tình cảm lắm, nhưng đừng bao giờ dùng cách dối gạt.
-Phải rồi, bây giờ anh quay về đầm ấm với vợ, anh có biết sự cô đơn của em không, nó làm em không yên ổn, lúc nào cũng nhớ anh, lúc trước em chỉ tưởng anh dọa, không ngờ...
Tuấn không trả lời. Anh cho xe trở lại đường cũ. Trên suốt đường đi, Linh không ngớt khóc và kể tội. Nhưng anh vẫn một mực im lặng.
Về đến nhà cô, anh dừng xe trước cổng chứ không vô, anh nói mà không nhìn cô:
-Từ đây về sau, đừng bao giờ làm vậy nữa.
Anh rút xấp tiền trong áo, đưa cô:
-Em giữ đi, anh muốn em sống thoải mái và hãy đi chơi nhiều cho khuây khỏa, đừng nghĩ đến anh nữa.
Linh ngồi im phân vân. Cô muốn ném tiền vào mặt Tuấn cho hả giận. Nhưng nhìn thấy xấp tiền dày, cô lại thấy tiếc.
Thế là cô giật mạnh xấp tiền, cử chỉ dằn dỗi. Rồi cô hăm hăm bước xuống xe. Đóng rầm cánh

cửa.

Tuấn vẫn không phản ứng gì, cũng không nhìn theo cô Chỉ lẳng lặng cho xe lướt tới. Khi anh về nhà thì Vân đã ngủ. Mấy món nữ trang cô để bừa bãi trên bàn. Anh đứng bên bàn, cầm sợi dây buộc rơi trên tay Đây là cách Vân trả lời nhiệt tình của anh. Không nói mà hành động. Anh không trách Vân. Cô có quyền phản ứng như vậy mà.

Nhưng cách phản ứng của cô làm anh thấy bức. Tại sao Vân không cấm anh quan hệ với Linh. Cô có quyền như vậy kia mà. Im lặng đâu phải là cách làm người ta dễ chịu.

Anh buông người xuống giường, ngồi bên cạnh Vân, nhìn cô đăm đăm. Hình như ánh mắt của anh làm cô linh cảm được. Cô chấp chới mắt, xoay người vào trong như tránh né.

Tuấn lên tiếng:

- Em chưa ngủ phải không, thức cho anh nói chuyện được không?
- Vừa nói anh vừa kéo cô nằm ngửa ra. Vân ngồi ngay dậy, cau mặt:
- Huynh đi chơi về còn làm phiền tôi, quá đáng lắm nghe.
- Anh muốn giải thích chuyện lúc nãy.
- Chuyện tình cảm riêng của huynh thì liên quan gì đến tôi, mắc gì mà tôi phải nghe.

Cô định bước xuống giường đi chỗ khác. Nhưng Tuấn mạnh mẽ ấn cô ngồi xuống.

- Em đừng có làm ra vẻ lạnh nhạt như vậy. chuyện riêng của anh cũng là của em, đừng có phớt lờ kiểu đó.

Vân nhướn mắt chiêu giễu:

- Chuyện của huynh cũng là của tôi hả? Vậy tôi cũng có quyền can thiệp vào quan hệ của huynh với cô ta sao?
- Em có thừa quyền lực, tại sao em không làm như vậy? Em có thể cấm anh đến với cô ta, tại sao không làm như vậy? Anh ghét nhất cái kiểu thờ ơ của em, em có phải là vợ anh không?

Vân xô mạnh anh ra:

- Đừng có nói với tôi mấy chuyện đó, tôi ghét bị làm phiền lắm. Nếu huynh cứ như vậy, từ đây về sau tôi sẽ qua phòng ngủ với con tôi đấy.

Và cô cúi xuống lấy gối, bỏ đi ra ngoài.

Tuấn vẫn ngồi yên. Chợt anh cúi đầu trong tay, chán nản cùng cực. Cái kiểu vợ không ra vợ thế này đúng là làm người ta nổi điên lên.

Bà nội bảo Vân đau khổ vì anh, cái đó có vẻ hoang đường quá. Nếu có chút tình cảm thì cô đã không mặc kệ như vậy.

Chương 16

Anh mệt mỏi đứng dậy đi thay áo. Thế là lần thứ mấy Vân tránh anh như vậy. Ý nghĩ chỉ có một mình trong phòng làm anh chợt nhớ ý định của mình, là tìm cách đọc nhật ký của Vân.

Đêm nay cô tránh anh như vậy mà lại hay Nếu không anh sẽ khó có dịp lục lợi nhật ký của cô, vì lúc nào cô cũng ở nhà.

Tuấn quăng chiếc áo trên ghế, ngồi xuống mở máy.

Anh mở file tìm thư mục. Và chẳng khó khăn gì anh cũng tìm được nhật ký. Anh bấm đại một trang, đọc lướt qua.

Ngày... tháng...

Chiều nay đi lang thang ngoài đường một mình, sao thấy cô đơn quá. Mình biết chắc bây giờ anh ta đang đi chơi với cô thư ký của anh ta Thôi đừng nghĩ tới nữa, nếu không mình sẽ khóc to lên mất. Mất mình mà đổ thì mọi người sẽ hỏi ngay.

Ngày... tháng...

Sáng nay anh ta đến công ty tìm mình, anh ta đã hỏi mình sẽ cư xử ra sao, mình bảo tùy bà nội, nhưng lúc đó mình muốn nói "Anh là đồ ngốc"

Ngày... tháng...

Mấy hôm nay không thấy anh ta về nhà, mình vẫn thường ngồi đây chờ nghe tiếng chân anh ta

Sao mình thêm được anh ta ôm vào lòng và nói với mình "I love you".
Tuấn bàng hoàng nhìn chăm chăm màn hình. Anh như hình dung lại những ngày Vân ngồi ở đây, một mình bộc lộ nội tâm. Điều đó đã xảy ra lâu lắm rồi. Nhưng lúc đó anh không biết cô làm gì, cứ nghĩ là chơi game.
Anh bấm lui về những trang trước. Lúc đó Vân viết rất nhiều. Có một câu như đập vào mắt anh khiến anh thấy chới với.
Ngày.. tháng...
Sáng nay đi khám, biết mình có thai. Lúc rời phòng khám, mình rất muốn nói với anh ta rằng mình hạnh phúc và yêu anh ta nhiều hơn. Nhưng cách câu gắt của anh ta làm mình nổi khùng lên, chẳng thèm nói. Mình nhớ ra là anh ta luôn coi mình như kẻ thù.
Ngày... tháng...
Anh ta đã bỏ nhà đi. Có lẽ sống với người đó anh ta mới thấy đích thực là hạnh phúc. Mình muốn kêu gào cho vui bớt thống khổ trong lòng. Nhưng thay vì làm như vậy, mình phải tỉnh bơ, và giấu mình bằng thái độ bất cần, mình thích nhạo báng nỗi đau anh ta gây ra cho mình hơn là quỳ xuống van xin anh ta.
Có tiếng bé Nam khóc ở phòng bên cạnh. Tuấn như trở lại thực tế. Anh vội tắt máy. Nhưng vẫn ngồi trước bàn, lắng nghe tình cảm đang làm lòng mình nổi sóng.
Anh hình dung lại khoảng thời gian dài khi mới cưới nhau. Anh đã sống với một người mà hoàn toàn không hiểu chút gì về người đó. Cũng như người ta mua về một món đồ quý giá mà không hiểu được giá trị của nó. Thế rồi cư xử vô tình. Tệ hơn cả sự xúc phạm.
Bây giờ anh bối rối không biết làm gì để xóa sạch những điều mình đã làm với Vân.
Hôm sau vào công ty, anh cứ đắm chìm trong ý nghĩ riêng. Chuyện đọc nhật ký đêm qua cứ làm anh có tâm trạng bàng hoàng, như rơi vào một thế giới khác.
Và bây giờ anh cũng không biết dùng cách nào để bắt Vân bỏ hẳn cách cư xử trước giờ. Những điều anh đã làm đều bị cô gạt ra. Nó khiến anh thấy mình bối rối trước cô hơn.
Nguyên cả ngày anh sống trong tâm trạng lơ lửng. Đến lúc về nhà vẫn lửng lơ không biết phải làm gì, ngoài việc theo dõi thái độ của Vân từ xa.
Buổi tối khi Vân từ phòng trẻ về phòng, Tuấn ngồi im lìm quan sát cô Vân có vẻ mệt nhưng vui. Cô ngồi trước bàn phấn. Vừa chải tóc vừa hát nhỏ nhỏ một mình.
Chợt thấy cái nhìn của Tuấn phản chiếu trong gương, cô hơi khựng lại như hỏi. Tuấn cố ý nhìn để quan sát phản ứng của cô Nhưng Vân không phải là người dễ để mình bị bối rối. Cô xoay người nhìn nơi khác. Và tiếp tục xoa nhẹ lớp kem lên mặt.
Tuấn suy nghĩ mãi. Cuối cùng, anh đứng dậy quyết định sẽ nói.
Anh kéo Vân đứng lên, giữ cô trong tay:
-Anh có thể nói với em câu này không, một câu thôi.
Vân hơi ngạc nhiên. Cô nhìn vẻ quyết liệt trong mắt anh, trong cử chỉ đầy khống chế. Bất giác cô mỉm cười chế giễu:
-Huynh làm tôi có cảm giác sắp bị hành hình, huynh cứ nói đi.
Tuấn mặc kệ thái độ đó, anh nói nghiêm chỉnh:
-Em biết điều này không, tình yêu bao giờ cũng chỉ có một, khi người này đến thì người kia ra đi. Và Thủy Linh đã ra đi từ lâu rồi.
Nói xong, anh nhìn cô đăm đăm, chờ phản ứng của cô Vân thoáng đứng lặng, Tuấn thừa biết cô đang bối rối sung sướng, thậm chí là đang muốn khóc. Nhưng anh không làm gì, chỉ để cô phản ứng tự nhiên.
Đúng như anh nghĩ, Vân giấu nhanh sự xúc động của mình. Cô chớp mắt, rồi cười tự nhiên:
-Cám ơn huynh nghe.
Tuấn như bật ngửa, anh nhướng mắt:
-Cám ơn?
-Vì huynh đã bày tỏ tình cảm với tôi.
-Nó không đáng để em cảm ơn, nếu em không nói thật lòng em được thì cũng đừng nói câu lịch sự đó, không đúng đâu.
Vân tiếp tục cười bông lơn:
-Vậy hả, tại huynh làm tôi bất ngờ quá, cũng chẳng biết nói sao nữa.
Tuấn tiếp tục siết mạnh lấy cô:

- Đùng dối lòng làm gì nữa, anh biết em nghĩ gì, biết em đang mu6ón khóc, vì anh đã nói cái điều em chờ đợi, đừng đóng kịch với anh nữa.

-Tôi chẳng đóng kịch đâu, cũng không thấy muốn khóc, huynh làm tôi tức cười quá. Tôi không quen mà cũng chẳng hề chờ đợi gì ở huynh hết, đừng có tưởng tượng.

-Thật không?

Thấy cô không nói gì, anh nói tiếp như sợ cô sẽ lại phớt lờ:

-Anh biết chắc nội đã khuyên em thế nào, nhưng em không tin, vì em thấy anh vẫn quan hệ với cô ta, nhưng nó hết từ lâu rồi, chỉ còn là sự níu kéo, làm ơn hiểu điều đó giùm anh.

Vân nhìn đăm đăm vào góc phòng, giọng lạnh lạnh:

-Tôi muốn yên tĩnh, đừng bắt tôi suy nghĩ chuyện của mấy người.

-Nhưng anh bắt buộc em phải tin, đối với anh, gia đình là quan trọng nhất, còn Linh thì không phải là gia đình, nhưng muốn cắt đứt cũng không phải dễ, anh xin em, đừng cư xử vô tình vậy nữa.

Vân lặng lẽ nhìn xuống gach:

-Làm người khác đau khổ không phải là niềm vui của hai người sao? Tôi không muốn theo đuôi của hai người nữa, tôi chỉ cần con tôi cũng đủ an ủi rồi, cần gì phải giành giật người không phải là của mình.

Cuối cùng thì Vân cũng bị kéo vào cuộc, cô đã bắt đầu chịu nghe. Tự nhiên Tuấn thấy nhẹ lòng, anh nói như thuyết phục:

-Nếu em muốn, anh sẽ là của một mình em thôi, anh chán nản với cách sống lơ đãng lúc trước, giúp anh được không Vân?

Vừa nói anh vừa ngồi xuống ghế, đặt Vân ngồi trên chân. Cô thoáng phân vân và định cự tuyệt. Nhưng Tuấn cương quyết ghi lại, anh nói ngắn gọn:

-I Love You.

Và không chờ phản ứng của cô, anh cúi xuống, áp môi xuống cặp môi hơi run, kéo dài cái hôn đam mê, cuồng cháy. Như muốn truyền cho cô sự rung động đang đốt cháy cả người anh. Qua phút thụ động, Vân chợt choàng tay qua cổ anh, đáp lại bằng tất cả sự khao khát cháy bỏng.

Rồi cơn sóng đam mê dịu đi. Cả hai rời nhau, Vân chợt gục trong cổ Tuấn, bật khóc:

-Anh nói đúng, em chờ câu này lâu lắm rồi, và đã từng khổ sở, vì không tìm thấy tình yêu của anh, cô ta đã lấy mất rồi.

Cuối cùng Vân cũng nói ra, Tuấn cũng đã biết vậy, anh không còn cảm thấy bối rối nữa. Chỉ có sự khao khát muốn bày tỏ tình yêu như đã từng có những đêm anh nằm bên Linh mà mơ tưởng về cô vậy.

Trong tay anh, Vân nhớ lại lần đầu tiên ấy. Tất cả mọi khổ đau chờ đợi, những nhung nhớ triền miên, tất cả làm cô không còn là mình nữa. Và Tuấn đã biết cách đưa cô ra khỏi thái độ lạnh lùng băng giá.

Anh hôn lên trán cô, nói thì thầm:

-Em là một người không bình thường.

Vân hơi ngóc đầu lên nhìn anh:

-Tại sao?

Tuấn hỏi lại:

-Tại sao em luôn có thái độ khiêu khích anh?

Vân nheo mắt tư lự:

-Có lẽ vì em chịu không nổi thái độ coi thường của anh.

-Coi thường? - Tuấn hỏi kèm theo cái nhướng mắt.

Vân nói như thú nhận:

-Có lẽ vì em cô đơn quá, nên em dùng thái độ đó để chống chọi, để giấu kín mình.

-Tại sao em không nói với anh, trong khi anh luôn sẵn sàng chia sẻ, mình đã cưới nhau rồi còn gì.

-Nhưng đâu phải là thương nhau được. Sau này khi nếm trải những cô đơn, em mới hiểu hôn nhân không phải là trò đùa, còn em thì đã lấy chồng như sắm một món đồ bất đắc dĩ.

Cô chợt cười như tự chế giễu mình:

-Có chồng rồi mới hiểu, sống chung với nhau tình cảm tự nhiên nảy sinh, dù muốn hay không

cũng phải chịu. Thậm chí có lúc buồn quá, em hối hận là tại sao khi trước không lấy anh Bình.

Tuấn ngẩng phắt đầu lên:

-Em còn tiếc nuôi anh ta à?

-Không phải, thật ra ý nghĩ đó chỉ đến lúc em quá buồn, sau đó em lại thấy mình điên.

Tuấn gật đầu như hiểu. Và anh hỏi thẳng thắn:

-Em chưa khi nào kể với anh về tình cảm cũ của em, tại sao em không lấy Quốc Bình, anh ta cũng đẹp trai mà.

-Bộ đẹp trai là yêu được sao?

Tuấn cười thành tiếng:

-Em đã từng bảo lấy anh vì thích người đẹp trai.

-Khùng thế.

-Vậy em lấy anh vì cái gì?

-Lâu quá không nhớ lý do, nhưng lý do chính là để khỏi phải lấy chồng già. Lúc đó em nghĩ chồng nào cũng là chồng, lấy người trang lứa mình vui hơn.

Tuấn cười lớn, khiến Vân vội đặt ngón tay lên miệng anh:

-Cười nhỏ thôi anh, mọi người mà nghe thì xấu hổ lắm.

-Xấu hổ cái gì?

-Tất cả đều quen thấy mình ghét nhau, bây giờ nói chuyện với nhau quê lắm.

Tuấn cúi xuống hôn miệng cô, nói như thề:

-Từ đây về sau sẽ không bao giờ anh làm em buồn, chuyện gì anh cũng nhịn em hết.

-Đâu cần phải như vậy, yêu em là đủ rồi, cả bé Nam nữa

-Tất nhiên là yêu hai mẹ con, mẹ con em là cuộc đời của anh mà.

Cả hai im lặng một lát. Vân đang nghĩ tới Linh, cô hỏi một cách quan tâm thật lòng:

-Em nghe nội bảo cô ta không chịu nhận tiền nội cho, vậy anh sẽ làm gì?

Tuấn nói như sửa:

-Không phải là không nhận, mà là đòi quá đáng, anh cảm thấy khó xử lắm.

-Anh có muốn em giúp gì không?

-Cách giúp hay nhất là em hãy cùng chia sẻ với anh, ở bên anh những lúc anh gặp rắc rối, và đừng né tránh khi Linh gọi anh.

-Vậy đêm qua cô ta gọi anh để làm gì?

Tuấn nói thật lòng:

-Cô ta vờ bệnh để gọi anh tới.

Vân tròn mắt:

-Phải làm như vậy lặn sao?

Cô lặng thinh suy nghĩ. Và hiểu điều đó rất dễ. Khi đã tuyệt vọng, người ta có thể nghĩ ra mọi cách để níu kéo, kể cả nói dối. Nhưng như vậy cũng đâu có được gì.

Cô nói chậm rãi:

-Linh là người thực tế, nếu là em, em sẽ bỏ cuộc ngay, sẽ nhận điều kiện của nội và xây dựng lại cuộc sống của mình.

-Anh cũng ngạc nhiên khi thấy cô ta trở nên thiếu thực tế như vậy, cô ta muốn làm em đau khổ.

-Để làm gì, em có lỗi gì với cô ta, chẳng phải là em đã từng im lặng sao?

Tuấn nói qua chuyện khác:

-Em thật đại dốt khi im lặng kiểu đó, vì sự lặng thinh của em mà Linh không biết sợ em. Và trở nên tự tin, muốn lấn lướt.

Vân nhím mày dăm chiêu:

-Không phải em hèn nhát né tránh, em giành giật để làm gì, khi anh không yêu em. Điều mà em làm là chiếm lĩnh trái tim, khi người ta yêu được mình, tự nhiên người ta sẽ không nghĩ tới ai khác nữa.

Tuấn nhìn cô chăm chú. Rồi nói như nhận xét:

-Anh không hiểu nổi tại sao trước đây anh cứ nghĩ em rộng tuếch. Tại sao em thích làm cho người ta ghét mình vậy?

Anh luồn tay trong tóc cô, nói nhỏ:

-Trong khi em rất dễ thương.

-Từ đây về sau, thỏa thuận là không nhắc đến Linh nữa nhé, em phải vất vả lắm mới quên được

chuyện cũ, anh giúp em nhé.
Tuấn nắm chặt tay cô, gật đầu:
-Sẽ không nhắc tới nữa, có điều nếu cô ta gọi anh, em đừng giận, nhất là đừng không nói tới mặt anh.
Vân cười bí mật:
-Em biết cách giữ những gì của mình đấy, với điều kiện phải là của riêng mình, em đã nói rồi, em...
Tuấn ngắt lời:
-Không thích xài đồ chung.
Khi nói câu đó, anh bật cười:
-Em có cách dùng từ ngộ nghĩnh thật.
-Nhưng nó chính xác lắm đấy.
Cô nằm im suy nghĩ một lúc. Rồi nói như quyết định:
-Lúc này bé Nam thân với dì Phương lắm rồi em sẽ đến công ty làm cho anh.
-Tuyệt vời.
-Cái gì tuyệt?
-Anh thích cảm giác có em bên cạnh anh
-Em không hẳn là dễ chịu đâu nhé, sẽ có lúc em bắt anh phải nhịn em đấy.
-Cũng đâu có sao.
-Và vô cùng cứng rắn
-Anh chấp nhận được.
Không nghe Vân nói gì thêm, một lát sau anh hỏi lại:
-Còn gì nữa không?
-Còn nhiều lắm, rồi anh sẽ biết, nhưng em không hiền như anh tưởng đâu.
-Anh đã nói chấp nhận hết mà.
-Không nổi nóng đấy nhé, anh mà quát em như lúc trước thì em sẽ làm cho anh hối hận.
Tuấn bật cười với cách hăm dọa của cô Rồi anh kề môi trên mặt cô:
-Anh muốn...
Vân đẩy anh ra:
-Em hiểu rồi, nhưng không cho đâu, anh tham lắm.
Tuấn không trả lời cô, nhưng vẫn xiết cô vào người. Cưới nhau mấy năm, vậy mà đến bây giờ mới thật sự có sự gần gũi thế này. Anh thấy nó quý và muốn sống cho hết mình với Vân. Như đòi lại những cái mà trước đây cô không hề cho.
Chưa bao giờ anh thấy yêu cô như lúc này.

Chương 17

Phương Tuấn đặt máy xuống . Rồi quay qua Trúc Vân. Cô cũng đang ngẩng lên nhìn như chờ:
- Thế nào anh?
- Chú Khánh đồng ý điều kiện của mình, lát nữa ông ấy đến ký hợp đồng, em chuẩn bị sẵn đi.
- Lát nữa à ? Sao nhanh vậy ?
- Ngày mai ông ấy bận đi công tác, nếu chờ đến về thì lâu lắm.
Trúc Vân không nói gì thêm, Cô xoay ghế lại phía máy, bắt đầu soạn thờ hợp đồng . Nhưng cô chưa kịp làm gì thì Phương Tuấn đã bước qua ngồi ghé chân bên bàn cô Trúc Vân ngẩng lên:
- Gì vậy anh?
Phương Tuấn nheo mắt nhìn cô:
- Thật không tưởng tượng nổi hai đứa làm việc chung với nhau, mỗi lần nhìn em anh vẫn còn thấy lạ.
- Lúc trước mình cũng làm việc chung đó chứ.
- Nhưng không ai muốn nhìn ai.

Trúc Vân hếch mặt lên:

- Bây giờ nếu anh cứ nhìn em tối ngày thì chẳng làm được gì đâu đấy, không phải là em không thấy anh nhìn em đâu, tại em làm lơ đó thôi.

Phương Tuấn bật cười. Anh cúi xuống nâng mặt Trúc Vân ra định hôn. Nhưng anh và cô chột ròi nhau ra khi cánh cửa bật mở. Cả hai nhìn ra. Cùng sững sốt khi thấy người đến là Thủy Linh.

Thủy Linh cũng co vẻ chết sững, kinh ngạc. Rõ ràng cô không ngờ Trúc Vân ở đây. Và nhìn cách cô ngồi sau bàn, cô càng không ngờ Trúc Vân trở lại làm. Phương Tuấn đã nói thật chứ không phải dọa..

Phương Tuấn cũng đã qua phút bất ngờ. Cái cách xông xáo của Thủy Linh làm anh thấy bực.

Anh nói một cách nghiêm nghị:

- Vào phải gõ cửa chứ, em quên mất phép lịch sự rồi.

Thủy Linh vẫn đứng yên cố trấn tĩnh. Một lát sau cô cố nói với giọng bình thường:

- Em muốn gặp anh một chút.

Cô quay sang Trúc Vân giả vờ lịch sự:

- Xin lỗi chúng tôi muốn nói chuyện riêng, phiền chị một chút.

Cô nhìn Phương Tuấn:

- Mình qua quán café nói chuyện đi.

Phương Tuấn chưa kịp trả lời thì Trúc Vân đã lên tiếng, giọng dứt khoát:

- Có chuyện gì chị cứ nói ở đây, hoặc chúng ta cùng xuống phòng khách cũng được. Tôi không đồng ý anh ấy nói chuyện ở quán café.

Phương Tuấn quay lại nhìn Trúc Vân. Phải nói là phản ứng của cô làm anh thấy bất ngờ. Anh đã quen với sự lãnh đạm khác người ở cô, nên chuyện này làm anh thấy thú vị - Rõ ràng là cô không phải hiền.

Thủy Linh cũng sững lại ngạc nhiên. Cũng như Phương Tuấn cô đã quen với kiểu cách im lặng của Trúc Vân trước đây. Nên bây giờ cô ta xen vào chuyện hai người mà nhất quyết không chịu, để Phương Tuấn gặp riêng cô, điều đó làm cô vừa quê vừa hụt hẫng và cũng thấy tức bực lên.

Trong một phút không kiềm chế, cô hất mặt lên khiêu khích: (ghê hong)

- Chị lấy tư cách gì không cho anh ấy nói chuyện với tôi, bộ chị vào đây để quản lý anh ấy hả?

Trúc Vân điềm nhiên:

- Đây là công ty của nhà chồng tôi, tôi đến làm việc, mà nếu có quản lý chồng thì cũng là thường, nhất là khi ông chồng bị một phụ nữ khác quấy rầy.

- Chị...

Thủy Linh tức lịm người. Và dù cơn tức làm mờ lý trí, cô vẫn thừa nhận Trúc Vân nói đúng. Có điều tức quá nên Cô nói ngang:

- Bộ là vợ rồi có quyền cấm chồng giao thiệp sao? Phải thoáng một chút chứ, vậy chồng chị làm ăn với phụ nữ thì chị không cho chắc.

- Chị làm ăn gì với anh Tuấn vậy.

Phương Tuấn suýt phì cười vì cách hỏi của Trúc Vân. Nét mặt cô như tò mò. Tò mò trong cách hỏi thì khác nào vẻ châm chích. Cô cũng biết cách hài hước thật.

Thủy Linh hơi quê nhưng cũng nói bừa:

- Chúng tôi cần giải quyết chuyện khác, chị thừa biết trước đây tôi và chồng chị có quan hệ ra sao mà, chẳng lẽ chị không biết.

Thủy Linh thật quá đáng khi khiêu khích kiểu đó. Đáng lẽ cô ta phải biết điều một chút.

Phương Tuấn nhìn Trúc Vân. Anh vừa tức Thủy Linh, vừa ngại Trúc Vân bị chạnh lòng, anh định nói thì Trúc Vân đã nói trước:

- Đáng lẽ chị phải dẫu và lờ đi mới phải, khi chị nói câu đó, tôi có thể đánh ghen đấy. Chị phải biết bảo vệ chị chứ.

Thủy Linh không thềm nói với Trúc Vân nữa. \ Cô quay qua Phương Tuấn, nói như dọa:

- Em muốn nói chuyện với anh, nếu anh từ chối anh sẽ hối hận suốt đời.

Phương Tuấn bước qua salon, và khoát tay:

- Mời em, ngồi đây nói cũng được, em cần gì? Anh và Trúc Vân sẽ giúp em.

"Đồ đểu"- Thủy Linh nhìn Phương Tuấn một cách căm hờn. Cô nuốt nước miếng. Rồ hậm hực:

- Bây giờ anh thật sự trở mặt rồi phải không ? Ngày trước ai hứa hẹn với em? Có phải tự em xen vào vợ chồng hai người đâu, anh đã hứa thì anh phải có trách nhiệm chứ, chẳng lẽ anh là người sở Khanh sao?

- Những gì cần anh đã nói với em rồi, em nhắc lại chuyện cũ làm gì, trừ phi cố tình làm khó anh . Sao em không để anh nhẹ nhàng với em , trong khi anh rất muốn như vậy.

- Em không cần biết chỉ biết anh vắt chanh bỏ vỏ dụ dỗ con gái người ta rồi bỏ, em sẽ la lớn lên cho mọi người ở đây biết, ông chủ của họ là đồ sở Khanh.

Phương Tuấn đập mạnh bàn:

- Đừng có quá đáng như vậy, em muốn gì?

Trúc Vân bước đến đứng chắn hai người:

-Em muốn nói chuyện riêng với Thủy Linh một chút, anh có thể ra ngoài không ?

Thủy Linh gạt ngang:

- Tôi không cần nói chuyện với chị, người tôi muốn nói là anh ta.

Trúc Vân trừng mắt:

- Chị chỉ có hai cách chọn lựa, một là nói chuyện phải trái với tôi, hoặc là về, tôi không đồng ý chồng tôi nói chuyện riêng tư với người phụ nữ khác.

- Chị là cái thá gì mà ra lệnh cho tôi.

Trúc Vân không thềm cãi, cô điềm nhiên:

- Còn nếu chị quậy ở đây tôi sẽ gọi công an tới.

Phương Tuấn đứng dậy:

- Anh ra ngoài một lát em tiếp Thủy Linh giùm anh.

Rồi anh đi anh, Thủy Linh tức nghẹn nhìn theo . Cô muốn la ầm lên, nhưng chùng lại không dám . Thật tình phản ứng cứng rắn của Trúc Vân làm cô không dám quậy, phần thiệt thòi sẽ về mình . Và cô luôn ý thức mình không có thể mạnh nào để khống chế Phương Tuấn nữa.

Còn lại hai người, Trúc Vân nói một cách nhẹ nhàng mà cứng ngắc ngăm:

- Chị đang tức vì không còn giữ được anh ấy, tôi hiểu cảm giác đó lắm, nhưng xét về lý trí chị không có quyền hành động như vậy.

Thủy Linh liếc cô một cái chứ không nói . Trúc Vân cũng ngăm ngăm ghét đối thủ của mình, nhưng cô cố không để lộ nó ra. Cô nói tiếp:

-Chị có hiểu tại sao lúc trước tôi im lặng cho chị lộng hành ở đây không ?

Linh ngồi im, trong bụng rối lên, không ngờ Vân biết chuyện của mình ngay thời điểm đó. Sao cô ta tỉnh bơ vậy?

Cô buột miệng:

-Chị đáng sợ lắm.

- Đáng sợ? – Trúc Vân nhướn mắt ngạc nhiên

-Hoặc là chị có máu lạnh, chị không hề yêu anh ta.

Vân cười lạt lẽo:

-Không thương đi nữa thì cũng biết ghen, huống gì là tôi cũng yêu anh ấy như chị mà không chừng còn hơn vậy nữa, vì chúng tôi là vợ chồng.

Nói đến đó, những gì xảy ra trong quá khứ lại kéo về, khiến Vân muốn khóc. Nhưng cô cứ cười như không:

-Chị có hiểu được sự đau khổ gọi là cuồng loạn không? Tôi đã trải qua những chiều thứ bảy ngồi cô đơn trong phòng, trong khi đó, anh ấy đưa chị đi chơi. Tôi đã có những đêm thức trắng chờ mong anh ấy về. Vậy đó, lúc đó chị rất hạnh phúc.

Linh ngồi lặng thinh. Quả thật những thứ đó cô đã trải qua, cũng đau cuồng loạn. Nhưng cô không thể câm lặng chịu đựng như Vân.

Vậy mà khi nói chuyện đó, cô ta có thể tỉnh bơ mà cười. Con người đáng sợ thật.

Linh nhắc lại một cách vô thức:

-Thật là đáng sợ. Chị ghê gớm thật.

Vân chỉnh lại:

-Chị không nói đúng ý nghĩ của chị rồi. Chị không hề coi tôi ra gì. Vì lúc đó chị dựa vào tình yêu của anh ấy.

- Đừng có chụp mũ, làm sao chị biết tôi nghĩ gì chứ.

-Nhìn cũng đủ biết rồi, cần gì phải đợi nói ra.

Cô khoát tay:

-Tôi nói chuyện đó không phải để kể tội, chỉ nhắc để chị hiểu tôi cũng đã từng chịu đựng, chịu đựng ghê gớm, hơn cả chị, vì tôi còn có con tôi.

Linh nghe điếng trong tim. Cách nói đó gợi cho cô ý thức về gia đình vững chắc của Tuấn. Và cô thấy tuyệt vọng. Mình đã thua người phụ nữ ngồi trước mặt tuyệt đối rồi.

Vân nói tiếp, giọng cảnh cáo:

-Lúc đó tôi cam chịu vì tôi biết mình không được yêu. Ghen tuông quậy phá chỉ làm người ta chán mình thêm thôi.

-Còn bây giờ, chị tưởng...

-Tôi không tưởng, mà là có thật, chúng tôi yêu quý nhau, Tuấn nói đúng, trái tim người ta chỉ có một người, người này đến thì người kia sẽ đi. Và chị đã đi khỏi lâu rồi. Đừng tìm cách níu kéo.

Linh cười nhạt:

-Nói nghe dễ quá nhỉ?

-Không dễ, nhưng cố gắng sẽ làm được, tôi đã nói như thế nên tôi không nói suông.

-Chị có hậu thuẫn mà, cần gì phải giành giật

-Trong tình cảm, không người ngoài nào bắt buộc được, chỉ có tự mình làm cho mình được yêu hay không thôi.

-Vậy là chị cũng cố gắng giành giật chứ gì, chị gài cho có thai chứ gì?

-Đừng có nói chuyện khó nghe như vậy, chúng tôi là vợ chồng mà.

-Tưởng hay lắm, hoá ra cũng giành giật với tôi.

Trúc Vân không nhịn được, cô nói danh thếp:

-Tôi không muốn tranh luận với chị, nhưng lấy tư cách là vợ, tôi cấm chị tìm chồng tôi, nếu chị cố ý phá hoại chúng tôi, tôi sẽ nhờ luật pháp giải quyết.

Linh quát lên:

-Đừng có dọa

Vân cũng nói như quát:

-Không dọa, mà sẽ làm thật.

-Đồ dễ tiện.

-Chỉ với câu đó thôi, chị cũng đáng để tôi kiện chị rồi, nhưng tôi sẽ không làm vậy, trừ phi bị dồn vào đường cùng.

Linh cười gằn:

-Anh ta đã lường gạt tôi thì anh ta phải trả giá, không rủ bỏ tôi dễ dàng vậy đâu.

-Thế chị định sẽ làm gì? Bỏ bao nhiêu thời gian và công sức ra tìm kiếm, khuấy rối anh ấy? Làm vậy chị sẽ tìm được gì ngoài sự chán ghét, chị có nghĩ thế không?

-Có thể, nhưng anh ta không thể dễ dàng rủ bỏ tôi, tôi sẽ không để yên cho các người hạnh phúc đâu.

Vân phải cố lắm mới giữ nổi bình tĩnh. Nhưng vẫn nhìn người phụ nữ trước mặt một cách ác cảm:

-Làm vậy coi chừng bị mất tất cả đó.

-Tôi không cần, tôi còn gì đâu mà giữ chứ.

-Chị còn đây, đó là sự đền bù của chúng tôi. Và danh dự của chị. Rồi chị cũng phải tìm hạnh phúc cho mình chứ.

Cô ngừng lại, nheo mắt suy nghĩ:

-Trong cuộc sống, chưa chắc ai không vấp ngã, vấn đề là giải quyết thế nào thôi. Nếu tôi là chị, tôi sẽ cố vượt qua đau khổ của mình, rồi tìm hạnh phúc khác.

-Rất tiếc tôi không phải là chị.

Vân nói như cảnh cáo:

-Chị không sợ nếu làm quá, bà nội chúng tôi sẽ bỏ mặc chị sao?

Linh nhún vai:

-Bà ta có thừa nhận tôi bao giờ mà sợ bỏ mặc

-Không, tôi muốn nói về kinh tế kia. Bà nội có thể sẽ không đền bù gì cho chị cả, nếu chị không biết dừng lại đúng lúc.

Linh thách thức:

-Bà ta dám không?
-Chị không hiểu bà đó thôi. Rất nhân hậu, nhưng cũng rất cứng rắn. Khi không còn nhu được thì bà sẽ cương, lúc đó chị không đòi hỏi gì được đâu.
Linh cố ý chọc tức:
-Chuyện này tôi sẽ bàn với anh Tuấn. Anh ấy đã hứa là không để tôi thiệt thòi, anh ấy luôn có trách nhiệm với tôi.
Vân tức phát điên lên. Tức và đau đớn. Nhưng không muốn trúng kế Linh, cô không để lộ nó ra.
Và quật ngay:
- Đúng, anh ấy là người tốt, có người chồng như vậy tôi rất hạnh diện. Nhưng chị có nghĩ rằng, nếu tôi buồn, anh ấy sẽ vì tôi hơn không?
Cô nghiêm mặt nhìn Linh:
-Nếu chị làm quá, tôi sẽ không đồng ý anh ấy đền bù cho chị, lúc đó chị sẽ mất trắng.
- Đừng có tự tin như vậy.
-Không tin cứ thử xem.
Hai người phụ nữ trở nên im lặng, và quắc mắt nhìn nhau. Cuối cùng, Linh cười thách thức:
-Tôi cứ làm cái gì tôi muốn, thử xem các người làm gì được tôi, chị tưởng tôi sẽ chịu thua chị sao?
Vân điềm nhiên:
-Tôi có đấu với chị bao giờ đâu mà có chuyện thua hay thắng, tự chị nghĩ ra đấy chứ.
Cô nhìn như soi thấu tâm can Linh:
-Tôi biết trong thâm tâm chị hiểu hết hoàn cảnh của chị, thậm chí chị đã nghĩ ra cách giải quyết khôn ngoan. Nhưng vì sự ghen tuông mù quáng làm chị mất bình tĩnh
Cô ngừng lại, nói dần từng tiếng:
-Chị hãy ngừng lại đi, đừng làm gì cả. Rồi sau đó sẽ lắng lại thôi.
Linh đứng dậy, nghênh nghênh:
- Đừng có dạy khôn tôi, chị tưởng đã chiến thắng sao? Làm rồi, tôi thấy chị đang lỗ bịch không thể tưởng.
Rồi cô hất mặt lên, bỏ đi ra.
Tuấn đang đứng tựa cạnh bàn. Tay khoanh trước ngực nhìn cô, từ nãy giờ anh đã nghe hai người nói chuyện. Linh biết như thế. Cô nghiêng đầu nhìn lại anh, cười khẩy:
-Anh để cho vợ nói chuyện với em, chứ không thèm trực tiếp, đó là cách né tránh của anh đó à?
Tuấn im lặng nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại như quan sát. Cái nhìn đó Linh hiểu rất rõ. Anh đang vô cùng bức mình cô. Nếu không muốn nói là ghê tởm.
Tự nhiên cô thấy mình vô cùng xấu xa trong mắt anh. Rõ ràng là tình yêu không còn đọng lại chút gì. Thay vào đó là sự khinh bỉ.
Cái nhìn của anh làm cô không đủ can đảm đứng lại nữa. Cô bỏ đi nhanh xuống cầu thang, ngực phập phồng và tay chân run rẩy.
Tuấn chậm rãi đi vào phòng. Vân đã trở qua bàn mình. Cô ngồi trước máy, mắt nhìn chăm chăm màn hình. Nhưng tâm trí thì cứ quay cuồng.
Tuấn kéo Vân đứng dậy, im lặng ôm lấy cô. Cử chỉ đa cảm của anh làm Vân ngạc nhiên:
-Anh nghĩ gì vậy?
-Lúc này nghe em nói chuyện, anh mới hiểu hết em đã đau khổ thế nào, anh đúng là sở khanh phải không?
-Sao anh nghĩ như vậy, em chưa bao giờ gán cho anh từ đó, dù là trong ý nghĩ.
-Nếu trước đây anh biết em từng thức chờ anh, từng bị cảm giác cô đơn, có lẽ anh không cư xử thẳng tay như vậy, anh hối hận lắm.
Vân ngẩng lên nhìn Tuấn:
-Nãy giờ anh nghe hết rồi phải không?
-Anh đứng ngoài cửa nghe. Anh sợ em và cô ta xảy ra chuyện xô xát. Nếu cô ta cứ đến đây quậy, anh sợ rằng sẽ không kiên nhẫn được.
-Vậy thì anh giao cho em đi, cứ để mặc em giải quyết đi. Anh có yên tâm đứng ngoài cuộc không?
Tuấn ngó cô chăm chú:
-Em làm anh bất ngờ thật, không ngờ em phản ứng như vậy. Trước kia em luôn phớt lờ như

chuyện không dính dáng đến em

Vân cười mỉm:

- Vì lúc đó anh đâu có coi em là vợ, em cũng không thích sử dụng quyền làm vợ, chỉ cần tình cảm, nếu không có cái đó, em sẽ im lặng.

- Đôi lúc cũng phải biết sử dụng quyền của mình đấy, nếu không người ta không hiểu mình cũng ghen.

Vân suy nghĩ một lát rồi nói với vẻ độc đoán:

- Bắt đầu từ bây giờ em sẽ sử dụng quyền em có, em cấm hẳn anh gặp Linh, dù bất cứ hình thức nào.

- Ghê vậy hả?

- Em không đùa đâu, và còn nữa, nếu không có sự đồng ý của em, thì anh không được nhận điện thoại của cô ta.

- Còn gì nữa không?

- Nếu cô ta còn tiếp tục quấy rầy anh, em sẽ nhờ luật pháp can thiệp.

- Có quá đáng không? Mà anh nghĩ Linh sẽ không dám đâu. Và còn danh dự anh nữa, em phải giữ tiếng cho anh chứ, Vân.

Vân vẫn cứng rắn:

- Anh phải chấp nhận thôi, em biết trước đây anh đã từng gây nên dư luận, có giải quyết căng thẳng thêm cũng không sao, người ta nói một thời gian rồi cũng thôi.

Thấy Tuấn có vẻ suy nghĩ, cô nói tiếp:

- Chẳng lẽ anh sợ dư luận?

- Phải biết sợ chứ

Vân cười trách móc:

- Sợ dư luận mà đã đem bồ vào làm trong công ty Rồi còn quyết liệt bỏ vợ để kết hôn với người ta.

Tuấn bật cười:

- Em cũng biết ghen đó, khi ghen em cũng biết làm người khác đau đầu lắm.

- Anh phải chịu thôi, vì anh tạo ra mọi việc mà.

- Thôi được, anh chịu thua, em muốn làm gì cũng được. Nói vậy thôi, chứ anh không ngán dư luận mấy đâu, đó là chuyện đời tư của mình mà.

Anh nói như chọc cô:

- Ai lại không có một thời bồ bịch, vấn đề là vợ có chịu dành mình lại không thôi.

Vân kéo cổ áo anh:

- Em dữ với Linh là hình thức muốn dành anh lại đấy, không phải cho riêng em, mà cho con của mình nữa.

Câu nói của cô làm Tuấn thấy nhói lên, nao nao. Nó gợi cho anh ý thức trách nhiệm mà anh tự hào vì nó. Và anh nói mạnh mẽ:

- Từ đây về sau em không cần giữ anh vẫn là của hai mẹ con thôi.

- Được rồi, vậy thì phải chấp nhận sự nổi giận của em đấy.

- Em dữ thật đấy Vân.

Vân điềm nhiên:

- Em có nói là em hiền đâu

- Anh cũng phải sợ em thôi.

- Tốt.

Tuấn nhéo mặt cô một cái:

- Lúc dữ thì dữ không ai bằng, anh cũng phải ngán em đó. Lúc này nghe em nói chuyện với Linh anh phát hiện ra em cũng biết áp đảo người ta, ghê thật.

- Xót ruột hả?

Tuấn bật cười, rồi trầm ngâm:

- Khi hiểu ra chân tướng Linh rồi, anh mới biết mình đã không biết giữ gìn món đồ quý giá. Em tuyệt vời lắm Vân ạ.

Vân ngưỡng ngưỡng gỡ tay anh ra:

- Anh nghĩ em không biết xấu hổ hay sao ấy, với lại đây là chỗ làm việc mà. Linh đến quậy đã là kỳ rồi, anh lại còn đóng phim tình cảm, không thấy kỳ hả?

-Thật tình là không thấy, chỉ biết anh có thể yêu em mọi lúc mọi nơi

-Anh không bình thường chút nào.

Nói xong cô nhất định đẩy Tuấn ra:

-Chỗ khác cho em làm việc.

-Đuổi anh thật đó hả?

-Thật chứ.

-Vậy thì anh đi đây,em làm tiếp đi.

Tuấn đi ra ngoài. Vân vẫn ngồi nhìn theo chứ không làm việc tiếp như đã nói. Cô thấy mình đang hạnh phúc, đồng thời cũng căng thẳng vì sự phá phách của người phụ nữ kia. Hạnh phúc trở nên không trọn vẹn.

Cô mang tâm trạng đối phó đó suốt mấy ngày. Nhưng rồi không thấy Linh xuất hiện ở công ty, tâm trạng đó cũng dần dịu đi.

Vân không nghĩ rằng mình phải đối phó với Linh dài dài. Mà lần này thì điên đầu hơn.

Khuya nay cô và Tuấn còn thức nói chuyện thì có tiếng chuông điện thoại. Cả hai nhìn nhau như đoán đó là của ai. Cuối cùng, Vân bước xuống giường:

-Để em nghe.

Cô cầm máy lên một cách dứt khoát. Giọng khô khan:

-Alô.

Đúng như cô nghĩ, giọng Linh vang lên:

-Cho tôi nói chuyện với anh Tuấn đi.

-Chị gặp để làm gì, cứ nói với tôi đi.

-Nhưng tôi muốn gặp anh chứ không muốn nói chuyện với chị, chị là cái thá gì mà tôi phải nói.

-Tôi không đồng ý chồng tôi tiếp điện thoại của phụ nữ trong đêm khuya, vậy đó.

Linh có lẽ đang tức lồng lộn. Cô rít qua kẽ răng:

-Chị có biết trước mặt tôi là mấy chục viên thuốc ngủ không? Nếu anh ta tránh tôi, tôi sẽ uống hết, và sẽ để lại thư cho người ta biết anh ta thuộc loại giết người.

Vân lặng người. Tim cô bỗng đập dữ dội. Cô thật sự không biết phản ứng thế nào.

Tuấn bước qua đứng cạnh cô:

-Em làm sao vậy? Chuyện gì vậy?

Vân lặc giọng:

-Anh nghe đi.

Cô đưa máy cho Tuấn. Anh nói với vẻ nóng ruột:

-Alô.

Giọng Linh vang lên:

-Anh cứ tránh mặt em nữa đi. Rồi anh sẽ biết thế nào là hối hận. Em đang ngồi trước năm mươi viên thuốc ngủ, nếu anh không đến thì em sẽ uống hết, anh chọn đi.

Tuấn cau mặt, nói như quát:

-Cô lại muốn giở trò gì nữa vậy, tôi cấm cô, không được làm như vậy.

Linh cười gằn:

-Tôi chết để anh được giải thoát, không muốn sao? Đáng lẽ anh phải mừng chứ.

Tuấn đập tay xuống bàn một cách tức giận:

-Tôi sẽ đến nói chuyện với cô, đừng có dồn người khác vào chân tường như vậy.

Anh dẫn mạnh ống nghe xuống. Chống tay trên bàn, khuôn mặt anh bừng bừng có vẻ giận dữ.

Vân cũng đứng bên cạnh anh, mím môi:

-Cô ta biết cách làm khổ em lắm, lần này em chịu thua, anh đến đó đi.

Tuấn cười gằn:

-Anh không để cô ta làm khổ em mãi đâu, đi với anh đi.

Vân lắc đầu:

-Cô ta làm găng như vậy, em đến chẳng khác gì đổ dầu vào lửa, anh nên đến dỗ dành cô ta thế nào đó, đừng để xảy ra chuyện đáng tiếc. Rồi anh sẽ hối hận đó.

Tuấn nói mãi cô vẫn không chịu đi. Cuối cùng, anh đành đến mặc áo đi một mình.

Vân theo anh xuống nhà. Cô khóa cửa rồi đi lên phòng. Nhưng vừa đến cầu thang thì gặp bà nội đang đứng như chờ cô:

-Ai mới đi ra ngoài vậy con? Thăng Tuấn phải không?

Vân cúi đầu chán nản:

-Linh gọi đó nội, lần này thì anh phải đi, cô ta đòi tự tử, con phải chịu thua thôi nội ạ.

-Sao lại chịu thua, con mới giáp mặt với nó một lần mà đã bỏ cuộc à? Nội không đồng ý như vậy.

Vân vẫn ủ rũ:

-Cô ta quậy thì con còn làm dữ được, nhưng như thế này thì con không dám, con bỏ cuộc nội ạ, tùy anh Tuấn quyết định.

Bà nội không nói gì, chỉ ra lệnh:

-Con thay đồ rồi lấy xe đưa nội đến đó.

Vân kinh hãi:

- Đến làm gì hả nội? Có mình cô ta tự tử mất.

-Nội bảo sao thì con làm vậy, đi với nội.

Vân chần chừ:

-Nhưng con không biết nơi ở của cô ta.

-Nội đã đến đó một lần, con quên rồi sao?

Vân không cãi nữa. Cô lên phòng thay đồ. Tâm trạng lung chùng. Cô thấy cháy lòng khi hình dung Tuấn một mình với Linh. Và muốn đến đó vô cùng. Nhưng nếu có mặt cô ở đó, sợ Linh sẽ tự tử. Cô mặc áo mà tay chân cứ run bần bật.

Vân lái xe theo hướng dẫn của bà nội. Đến đầu hẻm, bà bảo cô dừng lại. Rồi xuống xe:

-Con ở đây chờ nội.

Đạ.

Trong đêm khuya, một mình bà đi vô con hẻm. Tiếng chó sủa rân cả lên. Khi bà đến nhà Linh thì cửa đóng. Đèn còn sáng. Bà gọi cửa đứng chờ.

Tuấn ra mở cửa. Anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy bà:

-Sao nội đến đây?

Không trả lời Tuấn, bà nội bước qua cửa, đi thẳng vào phòng khách, ngồi xuống ghế:

-Gọi nó ra cho nội nói chuyện.

Tuấn nói nhỏ:

-Chuyện này cứ để một mình con giải quyết đi nội ạ, có nội con sợ chuyện phức tạp thêm.

- Dừng nói nhiều, con gọi nó ra đây.

Tuấn lắc đầu một cách mệt mỏi. Rồi đi vào phòng ngủ, Linh đang nằm trên giường, giọng cô vừa nghi ngờ vừa bức tức:

-Bà nội đến làm gì? Sao không lo thân già mà thích xen vào chuyện con cháu quá vậy.

Tuấn nghiêm giọng:

-Em ra chào nội một tiếng đi, đừng vô phép như vậy.

-Bà ta có coi tôi ra gì đâu mà tôi phải lễ phép, ghét tôi thì tôi cho ghét luôn.

Tuấn càng nghiêm mặt:

- Dừng làm anh khó xử, ra ngoài đi.

Linh miễn cưỡng đứng dậy. Cô khoác thêm áo ngoài để che chiếc áo ngủ mỏng dính. Nãy giờ cô không hề nhắc đến chuyện tự tử với Tuấn. Bây giờ bà nội đến, thế nào cũng hỏi cho ra lẽ. Cô thấy vừa ngán vừa tức điên lên.

Khi cả hai đi ra, bà nội nhìn Linh từ đầu đến chân như đo lường. Rồi không hiểu nghĩ gì mà bà cười một cái, làm cô nhột nhột đứng im.

Bà đưa mắt nhìn Tuấn:

-Con về đi, để nội nói chuyện với Linh.

Linh nghiêng răng, mắt trừng lên. Nhưng không nói gì, cô chỉ nhai Tuấn ra dấu bảo đừng về.

Nhưng anh không nhìn cô Anh nói với bà nội:

-Nội về nghĩ đi nội, để một mình con...

Bà nội không để anh nói hết câu:

-Nội muốn con về, đi đi.

-Vậy con ra sân chờ đưa nội về luôn.

-Khỏi, vợ con đưa nội đến đấy, nó chờ ngoài đường kia.

Nghe nói Vân ở ngoài đường, Tuấn không cần suy nghĩ liền đi ngay. Anh không thấy cái nhìn tức tối của Linh dõi theo ra tận cửa.

Chờ anh đi rồi, bà nội thông thả mờ xắc tay, lấy tiền đặt trên bàn. Giọng bà cũng thông thả:

-Lần trước tôi đã nói chuyện với cháu. Nhưng chưa nghe cháu trả lời, nên tôi phải đến lần nữa, và lần này thì dứt khoát như vậy, dù cháu có muốn hay không.

Thấy Linh nhìn nhìn xấp tiền, bà hiểu rất rõ sự phân Vần của cô Và làm như không biết chuyện cô dọa tự tử, bà nói như vô tình:

-Cháu phải làm theo ý của tôi, chứ không phải tôi làm theo ý cháu, tôi im lặng khá lâu là chờ cháu suy nghĩ thêm. Nhưng chờ lâu quá thì tôi phải quyết định vậy.

-Bà muốn thế nào?

Bà nội mỉm cười:

- Đây là tiền đền bù thiệt thòi của cháu. Nó đủ để cháu mở một cơ sở nhỏ. Ngoài ra không có nhà hay công ty nào hết. Nếu muốn những thứ đó thì cháu hãy bắt đầu từ số tiền này, cộng với sức lực của mình.

-Tôi không đồng ý.

-Không được đâu, cháu có quyền không nhận tiền. Nhưng không có quyền theo quấy rầy thằng Tuấn.

Linh tức quá hóa liều. Cô nói ngang:

-Thử xem, tôi bắt anh ta phải trả giá với tôi.

-Không có giá cả nào hết, ngoài trừ giá mà cháu phải chịu nếu vợ nó nhờ pháp luật can thiệp, người chịu thiệt thòi là cháu đấy, vì không có luật pháp nào bảo vệ người giết chồng người khác cả.

Linh cắn chặt răng, không nói được

Bà nội ung dung nói tiếp:

- Đừng tiếp tục lao xuống vực cháu ạ, hãy nghĩ đến số tiền mà cháu có, nghĩ đến những nơi như shop, siêu thị và chỗ vui chơi. Hoặc một người đàn ông sẽ là chồng cháu, như thế cháu sẽ thấy cuộc đời còn nhiều thú vui vẻ lắm.

Bà đứng dậy:

-Tôi nói ít, nhưng chắc chắn cháu sẽ hiểu nhiều. Vì cháu vốn rất thông minh, một người mà thông như cháu chắc chắn sẽ biến cái mất thành cái được, tôi tin như thế.

Bà đi ngang qua Linh, ra cửa. Còn cô thì vẫn đứng thờ người trong cảm giác lặng ngắt.

Bà nội đi ra đường lớn. Tuấn và Vần còn đứng chờ bà. Không để cho cả hai kịp hỏi, bà nói như ra lệnh:

-Tuấn về xe con đi, để Vần đi với nội

Đa.

Vần mở cửa cho bà bước lên, cô hỏi một cách dè dặt:

-Cô ta còn muốn tự tử không nội?

Bà nội cười nhẹ:

-Nếu thật sự muốn chết thì nó không làm ầm ĩ như vậy, những người muốn tự tử thường âm thầm không để ai biết cả.

-Nhưng cô ta...

Bà nội nói như phán quyết:

-Nó không đủ can đảm tự tử đâu. Bây giờ nó đang chaoang váng với số tiền đó, sẽ không đủ can đảm khước từ cuộc sống. Và khi niềm vui đó đi qua, nếu có nhớ thằng Tuấn thì cơn sốc đó cũng đã dịu đi.

-Chắc là lúc đó cô ta không còn can đảm tự tử.

-Con có thể yên tâm chuyện đó, người ta không dễ chết đâu Vần, nhất là với những người bản lĩnh như con bé đó. Có điều nội giận lắm.

-Sao vậy nội?

-Nội ghét nhất là cách đồn người ta đến chân tường.

Vần nói như thú nhận:

-Con cũng đã rất tức cô ta, nhưng con không biết làm cách nào.

- Đáng lẽ lúc này con nên gọi nội giải quyết, chứ hai đứa không phải im lặng như lúc này.

-Con xin lỗi, tại con rối qua, mà cũng khuya rồi, con không dám gọi nội.

Bà nội không quan tâm câu nói của cô, bà nói như khuyên:

-Khi người ta làm khó con, đừng bao giờ theo đuổi người ta, con phải tự chủ và cứng rắn làm

theo ý con, nếu con để nó dẫn dắt một lần thì nó sẽ đưa con đi từ chuyện này đến chuyện khác. Vân “Dạ” nhỏ. Cô đang có cảm giác gánh nặng được cất đi. Khi cô được một bà nội tuyệt vời như vậy đứng ra giải quyết phiền phức cho mình. Người già bao giờ cũng nhìn cao hơn người trẻ một cái đầu.

Khi cô về nhà thì Tuấn cũng vừa về. Anh có cử chỉ im lìm rất khác lạ. Anh lẳng lặng đi lên phòng. Như có vẻ né tránh cô Vân đi theo anh, cô hỏi một cách thắc mắc:

-Anh làm sao vậy?

Tuấn kéo cô vào lòng, nói như thú nhận:

-Em có biết này giờ anh nghĩ gì không? Chưa khi nào anh có cảm giác xấu hổ như vậy. Nửa đêm phải đến nhà người phụ nữ không phải là vợ mình, lôi kéo cả bà nội và vợ, anh không hiểu mình là người thế nào nữa.

-Chuyện qua rồi mà anh, và sẽ là lần cuối cùng đấy.

-Cho dù vậy, anh vẫn nhớ mãi đến già. Yêu lẳng nhăng sao phiền toái đến vậy hả em?

Vân phì cười vì câu nói đó. Có thể Tuấn sẽ nhớ. Nhưng cô thì biết mình sẽ quên theo thời gian. Nhớ những chuyện thế này đâu có vui vẻ gì. quên vẫn hay hơn.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>